

விழித்தெழு, ஏவாளே!

RVB | VKW

Vach

Wach

auf,

*nglicher & unveränderter Absicht
der vollen Gleichstellung der Frau.*

Katharine C. Bushnell

**பெண்ணின் முழுமையான சமத்துவம் குறித்த தேவனுடைய ஆதி
நோக்கமும் மாறாத நோக்கமுமான வேதாகம சத்தியத்தை அறிந்துகொள்.**

Katharine C. Bushnell

Katharine C. Bushnell

விழித்தெழு, ஏவாளே! (Wach auf, Eva!)

இந்த ஜெர்மன் மொழிபெயர்ப்பு என் மனைவி சபீனே (Sabine)-க்கும், எங்கள்
மகள்களுக்கும் பேத்திகளுக்கும் சமர்ப்பிக்கப்படுகிறது.

மெய்ப்புத் திருத்தம் செய்ததற்காக என் மனைவிக்கும், தலைப்பையும் அட்டை
வடிவமைப்பையும் உருவாக்கியதற்காக என் மகளுக்கும் அவளுடைய
கணவருக்கும், இந்தத் திட்டம் உருவாவதற்கு இன்றியமையாததாயிருந்த
எண்ணற்ற உரையாடல்களுக்காக அந்த மூவருக்கும் என் சிறப்பான நன்றி.

Katharine C. Bushnell

விழித்தெழு, ஏவாளே!

பெண்ணின் முழுமையான சமத்துவம் குறித்த தேவனுடைய ஆதி நோக்கமும்
மாறாத நோக்கமுமான வேதாகம சத்தியத்தை அறிந்துகொள்

RVB

Deutsche Bibliothek-இன் நூல்விவரத் தகவல்

Deutsche Bibliothek இந்த வெளியீட்டை ஜெர்மன் தேசிய நூல்விவரப் பட்டியலில்
(Deutsche Nationalbibliografie) பதிவு செய்திருக்கிறது; விரிவான நூல்விவரத்
தரவுகளை இணையத்தில் <http://dnb.ddb.de> என்ற முகவரியில் பெறலாம்.

ISBN 978-3-944472-25-6 (RVB)

ISBN 978-3-86269-206-4 (VKW)

© ஜெர்மன் மொழிபெயர்ப்பின் உரிமை: Reformatorischer Verlag

Friedensallee 76, 22765 Hamburg

ஆங்கில மூலத் தலைப்பு: "God's Word to Women"

ஜெர்மன் மொழிபெயர்ப்பு, அச்சுக்கோப்பு, பக்க வடிவமைப்பு: H. Christian Beese

அட்டை வடிவமைப்பு: LUI & LEI Hamburg

அட்டைப் புகைப்படங்கள்:

Takayuki Ohara / EyeEm, Getty Images

blacked, Getty Images

வேறுவிதமாகக் குறிப்பிடப்படாவிட்டால், வேதாகம மேற்கோள்கள்
அனைத்தும் Elberfelder வேதாகமத்திலிருந்து (ஜெர்மன் வேதாகம
மொழிபெயர்ப்பு) எடுக்கப்பட்டவை

அச்சு: CPI

RVB

Hamburg Bonn

ஆசிரியரைப் பற்றி

கேத்தரின் சி. புஷ்னெல் (Katharine C. Bushnell) (1855-1946) தைரியமும்
திறமையும் மிக்க தேவனுடைய ஊழியக்காரி; "என்னைப்
பலப்படுத்துகிறவராலே எல்லாவற்றையும் செய்ய எனக்குப் பெலன் உண்டு"
என்ற வசனத்தைத் தன் வாழ்க்கையின் குறிக்கோள்
வாக்கியமாக்கிக்கொண்டிருந்தார். அவர் ஒரு மருத்துவர், மிஷனரி,

சிலுவையின் தூதுவர், சீர்திருத்தவாதி, எழுத்தாளர், பேச்சாளர்; அதோடு ஏழு மொழிகள் பேசி, பண்டைய கிரேக்கத்திலும் எபிரெயத்திலும் தேர்ச்சி பெற்றிருந்த ஒளிமிக்க, தனித்துவமான ஒரு அறிஞர். 19-ஆம் நூற்றாண்டின் பெண்கள் இயக்கத்தைச் சேர்ந்த **Women's Christian Temperance Union (WCTU)** அமைப்பில் முன்னணிப் பங்கு ஏற்று, மனிதர்களின் இழிவான வாழ்க்கை நிலைமைகளை மாற்றுவது – இதை இன்னும் முக்கியமான பணி என்று அவர் கருதினார் – அதைச் செய்வதற்காகப் புஷ்னெல் மருத்துவத் தொழிலை விட்டுவிட்டார். பெண்களின் வேதாகம நிலை புஷ்னெலுக்கு மிகுந்த முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக இருந்தது; ஏனென்றால் பெண்கள் சமூக ரீதியிலும் ஆவிக்குரிய ரீதியிலும் அடக்கி ஒடுக்கப்படுவதற்குத் தவறான மொழிபெயர்ப்புகளே காரணம் என்ற முடிவுக்கு அவர் வந்திருந்தார். 1896-ஆம் ஆண்டில் அவர் WCTU-வை விட்டு விலகினார்; பெண்களின் முழுமையான சமத்துவம் குறித்த தேவனுடைய ஆதி நோக்கமும் மாறாத நோக்கமுமான வேதாகம சத்தியத்தை எழுதுவதற்கும் பரப்புவதற்கும் தன் மீதமுள்ள ஆண்டுகளை அர்ப்பணிப்பதற்காக.

கேத்தரின் புஷ்னெல் எழுதிய **God's Word to Women** பெண்களைக் குறித்த ஒவ்வொரு வேதப் பகுதியையும் கவனமாக ஆராயும் ஒரு முன்னோடி ஆய்வு. இந்த நூலின் உள்ளடக்கம், தேவனிடமிருந்து நேரடியாக வந்த ஒரு வெளிப்பாடு என்று மட்டுமே விவரிக்கக்கூடிய விதத்தில் வேதவாக்கியங்களைத் திறந்தது என்று ஜெஸ்ஸி பென்-லூயிஸ் (Jessie Penn-Lewis) சொன்னார். தேவன் தங்களை அழைத்தபடி இருப்பதற்கும், பரிசுத்த ஆவியானவர் தங்கள் இருதயங்களில் வைத்த பணியைச் செய்வதற்குமான சுதந்திரத்தைத் தங்களுக்குத் தந்த புத்தகம் இதுவே என்று இன்று அநேகர் சொல்லுகிறார்கள்.

“தன் வாழ்க்கை அதிக தாக்கத்தை விட்டுச்செல்லவில்லை என்ற நம்பிக்கையோடு கேத்தரின் புஷ்னெல் மரித்தார். ஆனால் தேவன் இன்னும் நன்றாக அறிந்திருந்தார்.”

சீனாவில் மிஷனரி மருத்துவராக இருந்த காலத்தில், பெண்களின் ஊழியத்துக்கு எதிரான கலாச்சார முன்விருப்பங்களை வலுப்படுத்தும்படி சீன வேதாகமம் தவறாக மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருந்ததைப் புஷ்னெல் கண்டுபிடித்தார். அதே ஆண் முன்விருப்பங்கள் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புகளையும் பாதித்திருக்கக்கூடுமோ என்று அவர் யோசித்தார்; எபிரெயத்திலும் கிரேக்கத்திலும் தன் படிப்பை ஆழப்படுத்தினார். பின்பு WCTU-வுக்காக உலகம் முழுவதும் பயணம் செய்தபோது, ரயில்களிலும், கப்பல்களிலும், தான் தங்கியிருந்த இடங்களிலும் கழித்த மணிநேரங்களை, வேதாகம மொழிபெயர்ப்புகளை மூலமொழிகளின் வாசகத்தோடு கவனமாக ஒப்பிடுவதற்குப் பயன்படுத்தினார்.

அனுபவத்தின் மூலமும் படிப்பின் மூலமும், **God's Word to Women** என்ற நூலை எழுதுவதற்குத் தேவன் கேத்தரின் புஷ்னெலை ஆயத்தப்படுத்தினார். 1908-இல் ஒரு அஞ்சல்வழிப் படிப்பாகத் தொடங்கப்பட்ட இந்த நூலை முதலில் புஷ்னெல் தானே சொந்தமாக வெளியிட்டார். தொடக்கத்தில் நல்ல வரவேற்பு கிடைத்தபோதிலும், புத்தகம் சீக்கிரத்திலேயே மீண்டும் மறைந்துபோனது; தன் வாழ்க்கை அதிக தாக்கத்தை விட்டுச்செல்லவில்லை என்ற நம்பிக்கையோடு புஷ்னெல் மரித்தார். ஆனால் தேவன் இன்னும் நன்றாக அறிந்திருந்தார்! புத்தகம் மீண்டும் கண்டெடுக்கப்பட்டது; அதன் விலைமதிப்பற்ற மதிப்பை உணர்ந்தவர்களால் அது தொடர்ந்து வெளியிடப்பட்டு வருகிறது. பெண்களின் வேதாகம சமத்துவத்துக்காக முன்னணியில் உழைப்பவர்களுக்கு ஒரு அடிப்படை இலக்கிய ஆதாரமாக, இன்று அது இறுதியாகத் தனக்குத் தகுதியான அங்கீகாரத்தைப் பெறுகிறது.

பொருளடக்கம்

பாடம்	பக்கம்
தற்போதைய வெளியீட்டாளரும் மொழிபெயர்ப்பாளருமானவரின் முன்னுரை	11
1943 பதிப்புக்கான முன்னுரை	15
ஆசிரியரின் முன்னுரை	19
1 அடிப்படைக் காரியங்கள்	21
2 (நியாயமான மற்றும் முறைகேடான) பாடவிமர்சனம்	25
3 உண்மைகளும் கட்டுக்கதைகளும்	29
4 தீமையின் தொடக்கம்	33
5 “விலா எலும்பு” என்ற கட்டுக்கதை	37
6 திருமணத்திற்கான தேவனுடைய சட்டம் (ஆதியாகமம் 2:24)	41
7 திருமணத்திற்கான தேவனுடைய சட்டம் (நிறைவு)	45
8 ஆதிகாலத்தில் பெண்ணின் மாண்பு	49
9 ஏவாளின் தெரிவும் ஆதாமின் தெரிவும் (ஆதியாகமம் அதி. 3)	53
10 ஏவாள் விசுவாசியாகிறாள்	57
11 ஏவாளும் அவளை அவதூறு செய்பவர்களும்	61
12 ஆதாம், ஏவாளின் நடத்தையைக் குறித்த வேதாகமப் போதனை	65
13 தேவன் பெண்ணைச் சபித்தாரா?	69
14 தவறான விளக்கம் (ஆதியாகமம் 3:16)	73

பாடம்		பக்கம்
15	சாத்தான் பதுங்கிக் காத்திருக்கிறான்	77
16	ஏவாளுக்குத் தேவன் கொடுத்த எச்சரிப்பு	81
17	தெஷூக்கா (Teshuqah) என்ற சொல்லின் பண்டைய மொழிபெயர்ப்புகள்	85
18	தெஷூக்கா (Teshuqah) மொழிபெயர்ப்புகளின் வரலாறு	89
19	ஒரு வரைபடத்தின் உதவியோடு ஒரு கண்ணோட்டம்	93
20	அடிமைப்படுத்தப்படாத மனைவிகள்	95
21	முதல் குடும்பத்தில் ஒரு பிளவு	99
22	முதல் பாவங்களும் அவற்றின் கனிகளும்	103
23	சிறிய முன்கருத்துகளிலிருந்து பெரிய முடிவுகள்	107
24	சிறிய முன்கருத்துகளிலிருந்து பெரிய முடிவுகள் (நிறைவு)	111
25	பெண்கள் மௌனமாயிருக்க வேண்டுமா?	115
26	பெண்கள் மௌனமாயிருக்க வேண்டுமா? (1 கொரிந்தியர் 14:34)	119
27	பெண்கள் மௌனமாயிருக்க வேண்டுமா? (தொடர்ச்சி)	123
28	பெண்கள் மௌனமாயிருக்க வேண்டுமா? (நிறைவு)	127
29	முக்காட்டைப் பற்றிய நுணுக்கவாதம்	131
30	முக்காட்டைப் பற்றிய நுணுக்கவாதம் (தொடர்ச்சி)	135
31	முக்காட்டைப் பற்றிய நுணுக்கவாதம் (நிறைவு)	139
32	முக்காட்டைக் குறித்துப் பவுல் உண்மையில் போதிப்பது	143
33	முக்காட்டைக் குறித்துப் பவுல் உண்மையில் போதிப்பது (நிறைவு)	147
34	"அதிகாரம்" எப்படி "முக்காடு" ஆனது	151
35	"அதிகாரம்" எப்படி "முக்காடு" ஆனது (நிறைவு)	155
36	பழைய ஏற்பாட்டில் தலைமை	159
37	புதிய ஏற்பாட்டில் தலைமை	163
38	"கீழ்ப்படிதல்" என்றால் என்ன?	167
39	பெண்கள் கீழ்ப்படிய வேண்டுமா?	171
40	பெண்களைக் குறித்துத் தீமோத்தேயுவுக்குப் பவுல் சொன்ன வார்த்தைகள் (1 தீமோத்தேயு 2:8-15)	175
41	வரலாற்றின் வெளிச்சத்தில் தீமோத்தேயுவுக்குப் பவுல் சொன்ன வார்த்தைகள்	179

பாடம்		பக்கம்
42	வரலாற்றின் வெளிச்சத்தில் தீமோத்தேயுவுக்குப் பவுல் சொன்ன வார்த்தைகள் (நிறைவு)	183
43	தீமோத்தேயுவுக்குப் பவுல் சொன்ன வார்த்தைகள் – விளக்கம்	187
44	தீமோத்தேயுவுக்குப் பவுல் சொன்ன வார்த்தைகள் – விளக்கம் (தொடர்ச்சி)	191
45	தீமோத்தேயுவுக்குப் பவுல் சொன்ன வார்த்தைகள் – விளக்கம் (நிறைவு)	195
46	பவுலின் தர்க்கத்திற்காகத் தேவையற்ற மன்னிப்புகள்	199
47	கணவனின் தலைமை பற்றிய இறுதிக் குறிப்புகள்	203
48	“இருவிதமான எடைக்கற்கள்”	207
49	நம்முடைய விசுவாசம் மூலபாடத்தின்மேல் ஆதாரப்பட்டிருக்க வேண்டும்	211
50	தாழ்மையில் ஒரு பாடம்	213
51	தாழ்மையில் ஒரு பாடம் (நிறைவு)	217
52	சாந்தம் என்றால் என்ன?	221
53	பெண்களுக்கான சாந்தமும் தாழ்மையும்	225
54	பெண்களின் வரலாற்றில் புதிதாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட அத்தியாயம்	229
55	அகமணமும் புறமணமும்	233
56	புறமணத்தின் தோற்றம்	237
57	புறமணத்தின் உண்மையான காரணம்	241
58	பெண்ணின் தொல்வரலாற்றுக்கால மாண்புக்கு மேலும் சான்றுகள்	245
59	மேலும் சான்றுகள் ... (நிறைவு)	249
60	தொல்வரலாற்றுக் காலங்களில் பெண்ணைக் குறித்து மேலும்	253
61	உறவுமுறை தாய்வழியாகக் கணக்கிடப்படுகிறது	257
62	ஆண்வழி உறவுமுறைக்கு மாறுதல்	261
63	“அவருடைய வம்சத்தைக் குறித்து யார் சிந்திப்பார்கள்?”	265
64	மனித வரலாற்றில் மிகச் சிறப்பாகச் சான்றளிக்கப்பட்ட நிகழ்வு	269
65	கன்னிப் பிறப்பு	273
66	ஒரு கிறிஸ்தவக் குடும்பத்தின் அஸ்திபாரம்	277
67	ஒரு கிறிஸ்தவக் குடும்பத்தின் அஸ்திபாரம் (தொடர்ச்சி)	281
68	ஒரு கிறிஸ்தவக் குடும்பத்தின் அஸ்திபாரம் (தொடர்ச்சி)	285

பாடம்		பக்கம்
69	ஒரு கிறிஸ்தவக் குடும்பத்தின் அஸ்திபாரம் (நிறைவு)	289
70	ஈசாக்கும் ரெபெக்கா஁ம்	293
71	மோசேயின் சட்டம் இலட்சியமானதாக இருக்கவில்லை	297
72	மோசேயின் கட்டளைகளும் பெண்களும்	301
73	மோசேயின் கட்டளைகளும் பெண்களும் (நிறைவு)	305
74	பழைய ஏற்பாடும் பலதாரமணமும்	309
75	பழைய ஏற்பாடும் பலதாரமணமும் (நிறைவு)	313
76	பண்டைய காலத்திலும் அதைத் தொடர்ந்த காலத்திலும் பெண்கள்	317
77	பாலினம் சார்ந்த முன்விருப்பங்கள் மொழிபெயர்ப்பாளர்களைப் பாதிக்கின்றன	321
78	பாலினம் சார்ந்த முன்விருப்பங்கள் மொழிபெயர்ப்பாளர்களைப் பாதிக்கின்றன (தொடர்ச்சி)	325
79	பாலினம் சார்ந்த முன்விருப்பங்கள் மொழிபெயர்ப்பாளர்களைப் பாதிக்கின்றன (நிறைவு)	329
80	“யாகேல் ஆசீர்வதிக்கப்படுவாளாக”	331
81	“தேவனிடமிருந்து வரும் எந்த வார்த்தையும் வல்லமையற்றதாயிருப்பதில்லை”	335
82	“தேவனிடமிருந்து வரும் எந்த வார்த்தையும் வல்லமையற்றதாயிருப்பதில்லை” (நிறைவு)	339
83	Pericope de Adultura (யோவான் 8:1-11)	343
84	அந்தப் பகுதியின் (Pericope) நம்பகத்தன்மை	347
85	“கிழிந்த ஓரங்கள்”	351
86	“முடியாது” அல்லது “செய்வதில்லை” (மத்தேயு 19:11)	355
87	நெருக்கடியான சூழ்நிலைக்கான ஆலோசனை (1 கொரிந்தியர் அதி. 7)	359
88	பழைய ஏற்பாட்டில் பெண் தீர்க்கதரிசிகள்	363
89	பெண்கள் பிரசங்கிக்கலாம்	367
90	பெண்கள் பிரசங்கிக்கவும் போதிக்கவும் வேண்டும்	371
91	பெண்களும் சாட்சிகளாயிருந்தார்கள்	375
92	பெண்களும் சாட்சிகளாயிருந்தார்கள் (நிறைவு)	379
93	பெண்கள் சாட்சிகளாக ஆயத்தப்படுத்தப்படுகிறார்கள்	383
94	பெண்கள் சாட்சிகளாக அபிஷேகம் பண்ணப்படுகிறார்கள்	387

பாடம்		பக்கம்
95	பெண்ணின் மகத்தான நோக்கம்	391
96	பெண்களுக்கான இன்னொரு அபிஷேகம்	395
97	வேதாகம முன்னறிவிப்பின் தன்மை	399
98	"பெரிய அடையாளம்"	403
99	"அந்த ஸ்திரீ" யார்?	407
100	சேஷ்டபுத்திர உரிமையா, ஒரு பயற்றங்கூழா?	411
	பின்னிணைப்புகள்:	
	வேதப் பகுதிகளின் அட்டவணை	415
	சொல் மற்றும் பெயர் அட்டவணை	430
	தெஷுஊக்கா (Teshuqah) வரைபடம்	461
	பாடங்கள் 49, 79-இல் மொழிபெயர்ப்பில் விடுபட்ட பத்திகள்	463
	கேத்தரின் புஷ்னெலின் வாழ்க்கைக் குறிப்பு அட்டவணை	467

ஜெர்மன் பதிப்பின் வெளியீட்டாளரும் மொழிபெயர்ப்பாளருமானவரின் முன்னுரை

வேதாகமத்துக்கு உண்மையான கண்ணோட்டத்திலிருந்து இன்னும் ஒரு "பெண்கள் புத்தகமா"? ஏற்கெனவே போதுமான அளவு இல்லையா? அப்படியிருக்கலாம்; ஆனால் அவை (ஏறக்குறைய) எல்லாம் ஒரே கண்ணோட்டத்தையே முன்வைக்கின்றன: "நிரப்புக் கோட்பாடு" (Komplementarismus) என்று அழைக்கப்படும் கண்ணோட்டத்தை. இந்தச் சொல், ஒருவரையொருவர் நிரப்புதல், ஆணும் பெண்ணும் சமநிலையில் சந்தித்தல் என்ற எண்ணத்தைத் தருகிறது. ஆனால் கூர்ந்து சிந்திக்கும்போது, அது ஒரு இடக்கரடக்கல் (euphemism) என்று தெரியவருகிறது. விக்கிப்பீடியாவின்படி, "ஒரு இடக்கரடக்கல் (ஜெர்மன் மொழியில் இதற்கு Glimpfwort, Beschönigung, Hehlwort, Hüllwort, Verbrämung போன்ற சொற்களும் உண்டு) என்பது, ஒரு நபரையோ, ஒரு குழுவையோ, ஒரு பொருளையோ, ஒரு நிலைமையையோ அழகுபடுத்தியோ, மென்மையாக்கியோ, மறைக்கும் நோக்கத்தோடோ குறிப்பிடும் ஒரு மொழி வெளிப்பாடு". "நிரப்புக் கோட்பாடு" என்ற வெளிப்பாடு சரியாக இதையே செய்கிறது: பெண் ஆணுக்கு ஒருதலைப்பட்சமாகக் கீழ்ப்படுத்தப்படுதல் என்ற நிலைமையை அது அழகுபடுத்தி, மென்மையாக்கி, மறைக்கும் நோக்கத்தோடு விவரிக்கிறது. இந்தச் சொல் ஒப்பீட்டளவில் புதியது; ஆனால் அந்தக் காரியம், அதாவது அதன் பின்னால் மறைந்திருக்கும் போதனை, மிகப் பழமையானது – ஆனாலும், சிலர் நமக்குச் சொல்ல

விரும்புவதுபோல, சிருஷ்டிப்பு அளவுக்குப் பழமையானது அல்ல; வீழ்ச்சி அளவுக்குக்கூடப் பழமையானது அல்ல.

அமெரிக்காவில், வேதாகமத்துக்கு உண்மையான கிறிஸ்தவர்களிடையே, ஒருபுறம் “நிரப்புக் கோட்பாட்டாளர்களுக்கும்” மறுபுறம் “சமத்துவவாதிகளுக்கும்” இடையே நீண்ட காலமாக உயிரோட்டமுள்ள ஒரு விவாதம் நடந்துவருகிறது. ஜெர்மனியில் இந்த விவாதம் இன்னும் தொடக்க நிலையிலேயே இருக்கிறது. தற்போது, சுவிசேஷக (எவாஞ்சலிக்கல்) உலகின் பரந்த வட்டாரங்களில் “நிரப்புக் கோட்பாட்டு” கண்ணோட்டமே யாரும் சவால் விடாத ஆதிக்கத்தை வைத்திருக்கிறது. இந்தப் புத்தகம் “சமத்துவக் கோட்பாட்டு” கண்ணோட்டத்துக்கான வலுவான வாதம்.

கீழ்ப்படுத்தல் பற்றிய போதனை – மனைவி தன் கணவனுக்கு, ஏன், பொதுவாகப் பெண் ஆணுக்குக் கீழ்ப்படுத்தப்படுதல் அல்லது கீழ்ப்படிதல் பற்றிய போதனை – வேதாகமத்துக்கு உண்மையான அநேக சுவிசேஷக வட்டாரங்களில் சத்திய உபதேசத்தின் *sine-qua-non* (இன்றியமையாத) அம்சமாக நிலைநாட்டப்பட்டிருக்கிறது. அது பவுலின் நிருபங்களிலும் 1 பேதுருவிலும் உள்ள சில வசனங்களைப் பிடித்துக்கொள்கிறது; ஆனால் இன்னும் பின்னோக்கி, சிருஷ்டிப்பின் வரலாறு வரை, ஆதியாகமத்தின் முதல் அதிகாரங்கள் வரை போகிறது; தன் கோட்பாட்டைப் பரிசுத்த திரித்துவத்தின் உள்ளான அமைப்பிலேயேகூட நங்கூரமிடுகிறது. இதில் அது, மறைமுகமாகவோ வெளிப்படையாகவோ, ஏவாளுக்கு ஒரு பெரிய “ஆதிக் குற்றம்” இருந்தது என்ற அனுமானத்திலிருந்து தொடங்குகிறது; அந்தக் குற்றம் இன்றுவரை பெண் இனத்தைத் தொடர்ந்து பாரப்படுத்திப் பாதிக்கிறது; பூமியில் மீட்கப்பட்ட சபையின் வாழ்க்கையில் சமத்துவத்தைத் தடுக்கிறது. இப்படிப்பட்ட ஒரு கருத்தமைப்பு, கொல்கொதாவின் சிலுவையில் கிறிஸ்து செலுத்திய பதில்பலியாகிய பாவநிவாரணப் பலியின் வீச்சையும் செயல்திறனையும் கேள்விக்குள்ளாக்குவதால், இந்த விவாதத்தில் கிறிஸ்தவ விசுவாசத்தின் அஸ்திபாரங்களைவிடக் குறைவான எதுவும் பணயத்தில் இல்லை. அந்த வகையில், நிரப்புக் கோட்பாட்டின் உறுதியான ஆதரவாளர்களுக்கு நாம் நன்றியுள்ளவர்களாகக்கூட இருக்கலாம்; ஏனென்றால் கேட்கக் காதுள்ள எல்லாருக்கும் அவர்கள் இந்தப் போதனையின் சுவிசேஷத்துக்கு மாறான தன்மையை வெளிப்படையாகக் காட்டுகிறார்கள்: நடைமுறையில் அவர்கள் ஆணைப் பெண்ணுக்கும் கிறிஸ்துவுக்கும் இடையிலான ஒரு மத்தியஸ்தராகச் சித்தரிக்கிறார்கள்; இதன் மூலம், *ஒரே* தேவனும், தேவனுக்கும் மனுஷருக்கும் மத்தியஸ்தரும் *ஒருவரே*, அவர் கிறிஸ்து இயேசு என்னும் மனுஷன் (1 தீமோத்தேயு 2:5) என்ற பவுலின் போதனைக்கு முரண்படுகிறார்கள்.

ஜெர்மனியில் ஒப்பீட்டளவில் இளமையான, இன்னும் பலவீனமான சீர்திருத்த (Reformed) இயக்கமும் இந்தச் சிந்தனையிலிருந்து தப்பவில்லை. பல்வேறு வழிகள் மூலம் – குறிப்பாக அமெரிக்கச் சுவிசேஷகக் கொள்கை மற்றும் புதிய கால்வினிசம் மூலம் – இந்தப் போதனை அந்த இயக்கத்தின் இரட்சிப்பியல், மானிடவியல், திருச்சபையியல் அஸ்திபாரத்துக்குள் ஆழமாகப் பதிந்துவிட்டது; இதனால், அதைத் தங்கள் ஆவிக்குரிய தாய்ப்பாலோடு உள்வாங்கிக்கொண்ட அநேகரால், பெண்ணின் நிலை குறித்த இப்படிப்பட்ட சிந்தனைக்கு வெளியே ஒரு விசுவாசத்தைக் கற்பனைகூடச் செய்ய முடியவில்லை.

சபைகளில் உள்ள பெண்களும் இந்தக் கண்ணோட்டத்தை உணர்ச்சிப்பூர்வமாகப் பாதுகாக்கிறார்கள் என்பது ஒரு விநோதமான காரியம். "உண்மையான பெண்மை", "தேவனுடைய இருதயத்துக்கு ஏற்ற பெண்" போன்ற இன்னும் பல இடக்கரடக்கல்கள் இங்கே களத்தில் இறக்கப்படுகின்றன என்பதை நினைத்துப்பார்த்தால், இது அவ்வளவு புதிரானது அல்ல; உளவியல் ரீதியிலும் புரிந்துகொள்ளக்கூடியதே.

இன்னொரு விநோதமான காரியம்: "நிரப்புக் கோட்பாட்டை" சந்தேகத்தோடோ விமர்சனத்தோடோ பார்ப்பவர்கள்கூடப் பெரும்பாலும் ஒதுங்கியிருந்து, அதைப் பற்றிய விவாதத்தைத் தவிர்க்கிறார்கள் – "நிரப்புக் கோட்பாட்டாளர்கள்" தரப்பில் அடிக்கடி நியாயமற்ற ஆயுதங்களோடு நடத்தப்படும் ஒரு விவாதம் அது. வேறொரு கண்ணோட்டத்தைக் கொண்டிருக்கும் ஒவ்வொருவரும், "தேவனுடைய தெளிவான வார்த்தைகளை" அலட்சியம் செய்து "தேவனுடைய ஒழுங்குகளுக்கு" எதிராகக் கலகம் செய்யும் ஒரு தாராளவாதியாக, நவீனவாதியாக, பெண்ணியவாதியாக உடனே முத்திரை குத்தப்படுகிறார். கிறிஸ்தவப் பெண்களின் ஒருதலைப்பட்சமான கீழ்ப்படிதலுக்குப் புரிந்துகொள்ளக்கூடிய, தர்க்கரீதியாகப் பின்பற்றக்கூடிய வாதங்கள் இல்லாததால், தேவனுடைய இறையாண்மையுள்ள முன்குறித்தலையும் தெரிந்தெடுத்தலையும் உறுதியாக மறுப்பவர்கள்கூட, "பெண்கள் பிரச்சினையில்" தேவன் தம்முடைய "படிநிலை ஒழுங்குகளை" நிர்ணயித்த அவருடைய இறையாண்மையுள்ள சுதந்திரத்தை ஆதாரமாகக் காட்ட விரும்புகிறார்கள்.

பவுல் தம்முடைய நிருபங்களில் சோர்வில்லாமல் கண்டித்து எதிர்த்துப் போராடிய அந்தச் சட்டவாதத்தின் பலத்த காற்று இவை அனைத்தையும் சூழ்ந்து வீசுகிறது. இணையத்தில் இந்தத் தலைப்பில் முழுப் பிரசங்கத் தொடர்களுையே காணலாம். ஒரு பிரசங்கத்தில், "முக்காடு" என்பதால் பவுல் எதைக் குறிப்பிட்டார் என்று "நமக்குத் தெரியாது" என்று போதகர் ஒப்புக்கொள்கிறார்; ஆனாலும், "கீழ்ப்படிதலுள்ளவர்களாகவும் பாதுகாப்பான

பக்கத்திலும்" இருப்பதற்காக, எல்லாப் பெண்களும் முன்னெச்சரிக்கையாக ஆராதனையில் தங்களை மூடிக்கொள்ள வேண்டும்; "போதகர்களின் மனைவிகள் ஏற்கெனவே நல்ல முன்மாதிரியாக முன்னே செல்கிறார்கள்" என்கிறார்.

"நிரப்புக் கோட்பாட்டின்" ஆவிக்குரிய "ஆதிக்கத்துக்கு" உயர்தரப் பெயர்களும், உயர்ந்த நிலையிலுள்ள, அதிகம் வாசிக்கப்படும், மற்றபடி நல்ல விளக்கவுரைகளும், ஆய்வு வேதாகமங்களும், கோட்பாட்டு நூல்களும் பக்கபலமாக நிற்கின்றன. ஆனால் கூர்ந்து பார்க்கும்போது அவற்றில் ஒரு காரியம் கண்ணில் படுகிறது: ஆவிக்குரிய போதனையின் ஏறக்குறைய எல்லாத் தலைப்புகளிலும் அம்சங்களிலும் ஒவ்வொரு சிறிய மொழியியல், விளக்கவியல் கல்லும் திருப்பித் திருப்பிப் பார்க்கப்படும்போது, "பெண்கள் பிரச்சினையில்" மட்டும், மென்மையாகச் சொன்னால், ஒருவித அசட்டை நிலவுகிறது; வேதவிளக்கத்தில் கையாளும் தந்திரம் என்றன்கூடச் சொல்லலாம். உதாரணமாக, வேய்ன் குருடெம் (Wayne Grudem) தம்முடைய "Biblische Dogmatik" (வேதாகமக் கோட்பாட்டியல்) நூலில், ஆதியாகமம் 2:18-இல் உள்ள "துணையாள்" (Gehilfin – பெண் உதவியாள்) என்பது உண்மையில் "உதவியாளர்" (Helfer; எபி. `ezer) என்று பொருள்படும் என்ற முக்கியமான காரியத்தைக் குறித்து எழுதும்போது – அவரே சரியாக விளக்குவதுபோல, அந்த வார்த்தை தேவனைக் குறிக்கவே அடிக்கடிப் பயன்படுத்தப்படுகிறது – "ஒருவர் மற்றொருவருக்கு உதவும் போதெல்லாம், ... உதவுகிறவர், உதவி பெறுகிறவருக்கு முன்பாகக் கீழ்ப்பட்ட, தாழ்ந்த நிலையை எடுக்கிறார்" என்று எழுதுகிறார். இது, மற்றச் சூழல்களில் மிகத் திறமையாகச் செயல்படும் ஒரு அறிவுக்குத் தகுதியற்றது மட்டுமல்ல; நம்முடைய பெரிய உதவியாளராகிய தேவனையே இழிவுபடுத்துவதாகும். அல்லது, ஆதாம் ஏவாளுக்கு இருமுறை பெயர் கொடுத்தான் ("மனுஷி" (Männin), "ஏவாள், ஜீவனுள்ள யாவருக்கும் தாய்") என்ற உண்மையிலிருந்து, பெண்ணின்மேல் ஆணுக்கு மேன்மையும் ஆளுகையும் உண்டு என்ற பொதுவான உரிமைகோரலை இன்னொரு விளக்கவுரையாளர் வருவிக்கும்போது, பழைய ஏற்பாட்டில் மனிதர்கள் பெரிய, இரட்சிக்கும் அனுபவங்களுக்குப் பின்பு தன்னிச்சையாகத் தேவனுக்கே பெயர்கள் கொடுத்தார்கள் என்ற உண்மையை வைத்துப் பார்த்தால், அது அபத்தமானது. இவை தற்கால நூல்களிலிருந்து இரண்டு உதாரணங்கள். இன்னும் பல சம்பவங்களைக் குறிப்பிடலாம்; ஆனால் இத்துடன் நிறுத்திக்கொள்கிறேன்.

ஆதிக் கிறிஸ்தவர்கள், சபைப் பிதாக்கள், சீர்திருத்தவாதிகள் அனைவரும் "நிரப்புக் கோட்பாட்டின்" கண்ணோட்டத்தையே கொண்டிருந்தார்கள் என்றும், "பெண்கள் பிரச்சினையில்" வேறொரு கண்ணோட்டத்தைத் துணிந்து

முன்வைக்கும் ஒவ்வொருவரும் 2000 ஆண்டுத் திருச்சபை வரலாற்றோடு மோதுகிறார் என்றும் நான் அடிக்கடி கேட்கிறேன். அநேக சபைப் பிதாக்கள் பெண்களைக் குறித்து மிகவும் கேள்விக்குரிய கண்ணோட்டம் கொண்டிருந்தார்கள் என்பதும், 16-ஆம் நூற்றாண்டின் சீர்திருத்தவாதிகளும் இந்தக் கேள்விக்குள் பொதுவாக எந்தப் புதிய வெளிச்சத்தையும் கொண்டுவரவில்லை என்பதும் உண்மைதான். ஆனால் ஒரு போதனையின் செல்லுபடிக்கான வாதமாக நீண்டகாலக் காரணியை நாம் ஏற்றுக்கொண்டால், ஒரு சீர்திருத்தம் நடந்திருக்கவே கூடாது; ஏனென்றால் மாபெரும் சீர்திருத்தமும், அநேக நூற்றாண்டுகளாக நிலைத்திருந்த, உறுதியாக வேருன்றிய தவறான போதனைகளைக் கேள்விக்குள்ளாக்கியதே. “பெண்கள் பிரச்சினைக்கும்” ஒரு காலம் வரும் என்று நம்புகிறோம்: சபையில் இரு பாலினத்தவரின் நன்மைக்காகவும், இறுகிப்போன சிந்தனை அமைப்புகள் உடைந்து, நாம் அழைக்கப்பட்டிருக்கும் அந்தக் கிறிஸ்தவ சுதந்திரத்தின் (பாலினம் சார்ந்த முன்விருப்பத்திலிருந்தும் சுதந்திரத்தின்) ஒரு புதிய ஆவி உள்ளே நுழையும் காலம்.

மேற்கத்திய நாடுகளில் இந்தப் போதனைக்குக் கொடுக்கப்படும் முக்கியத்துவம், குறிப்பாக நாகரிகம் சார்ந்த, அல்லது செல்வச்செழிப்பு சார்ந்த ஒரு நிகழ்வுமாகும். உதாரணமாக ஈரான், சீனா போன்ற நாடுகளிலிருந்து, மிகக் கடினமான சூழ்நிலைகளின் கீழ் சுவிசேஷத்தைப் பரப்புவதிலும் புதிய சபைகளைக் கட்டுவதிலும் பெண்கள் சராசரியைவிட மிகப் பெரிய பங்கு வகிக்கிறார்கள் என்ற செய்திகள் வருகின்றன.

20-ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் முதலில் ஒரு அஞ்சல்வழிப் படிப்பாக வெளியிடப்பட்ட இந்தப் புத்தகத்தில், கேத்தரின் புஷ்னெல் வேதாகமத்தின் வழியாக – ஆதியாகமம் முதல் வெளிப்படுத்தின விசேஷம் வரை – ஒரு பயணத்துக்கு நம்மை அழைத்துச் செல்லுகிறார். அதில் அவர் “பெண்கள் பிரச்சினைக்குத்” தொடர்புடைய எண்ணற்ற வேதப் பகுதிகளைக் கையாளுகிறார். வேதாகம மொழிகளில் அவருக்கு இருந்த ஆழ்ந்த அறிவும், அவருடைய பல ஆண்டு ஆய்வுகளும், புதிர்போலத் தோன்றும் பல வேதப் பகுதிகளுக்குள் புதிய வெளிச்சத்தைக் கொண்டுவருகின்றன. அதோடு, வரலாற்று-விமர்சன ஆய்வு என்று அழைக்கப்படுவதன் வாதங்கள், டார்வினிசத்தின் வாதங்கள் ஆகிய இரண்டில் உள்ள அநேக வாதங்களையும் அவர் எதிர்கொள்கிறார். தம் காலத்தைச் சேர்ந்த ஏராளமான இயற்கை விஞ்ஞானிகளையும் கலாச்சார மானிடவியலாளர்களையும் மேற்கோள் காட்டுகிறார். உலகெங்கும் பயணம் செய்த ஒரு மிஷனரி மருத்துவராகவும் சுவிசேஷத்தின் தூதுவராகவும், அவர் அடிக்கடித் தம்முடைய தனிப்பட்ட அனுபவங்களையும் நடைமுறை அறிவையும் சேர்க்கிறார்.

இந்தப் புத்தகம் சுயமாகப் படிப்பதற்கும் மீண்டும் ஆழ்ந்து பயில்வதற்கும் அழைக்கும் விதத்தில் வேண்டுமென்றே வடிவமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. 100 பாடங்களில் (ஏறக்குறைய) ஒவ்வொன்றும் சொந்தக் குறிப்புகளுக்கான ஒரு பகுதியோடு முடிகிறது; புத்தகத்தின் முடிவில் விரிவான வேதப் பகுதிகளின் அட்டவணையும், சொல் விளக்கங்களோடு கூடிய சொல் மற்றும் பெயர் அட்டவணையும் இணைக்கப்பட்டுள்ளன.

மனிதர்கள் தேவனுடைய வார்த்தை தங்களுக்குச் சொல்வதாகச் சொல்வதை அல்ல, தேவனுடைய வார்த்தை உண்மையில் தங்களுக்குச் சொல்வதை வாசிப்பதற்காக, வேதாகம மொழிகளைப் படிப்பதில் தங்களை அர்ப்பணிக்கும்படி, கேத்தரின் புஷ்னெல் சகோதரிகளுக்கு உணர்ச்சிமிக்க, நன்கு ஆதாரப்படுத்தப்பட்ட அழைப்புகளைத் திரும்பத் திரும்பச் சேர்க்கிறார். நான் உறுதியாக நம்புகிறேன்: நாம் ஏங்கி, ஜெபித்துக்கொண்டிருக்கும் ஆவிக்குரிய எழுப்புதலை அனுபவிப்பதற்கு முன்பு, மிக முக்கியமான இந்தக் கேள்வியில் நம்முடைய சபைகள் ஒரு புதிய திசையமைப்பை அனுபவிக்க வேண்டும்; பெண்கள் தங்கள் மௌனத்திலிருந்தும் நிழல் வாழ்க்கையிலிருந்தும் விடுவிக்கப்பட்டு, சிவசேஷத்தில் சம உரிமையுள்ள உடன்வேலையாட்களாகத் தேவன் கொடுத்த தங்கள் அழைப்பைப் பின்பற்ற முடியும்படி.

H. Christian Beese, Hamburg, அக்டோபர் 2020

பாடம் 6 – திருமணத்திற்கான தேவனுடைய சட்டம்

“இதின்மித்தம் புருஷன் [கணவன்] தன் தகப்பனையும் தன் தாயையும் விட்டு, தன் மனைவியோடே இசைந்திருப்பான்.”

45 ஆதியாகமம் 2:24-இல் உள்ள இந்த அடிப்படைத் திருமணச் சட்டத்திற்குக் கீழ்ப்படிந்திருந்தால், பெண்கள் ஒருபோதும் வெறும் உடைமைப் பொருளாக மாறாதபடி அது அவர்களைக் காத்திருக்கும்; இவ்வாறு முழு மனுக்குலத்தையும் உயர்ந்த ஒழுக்க நிலையில் வைத்திருக்கும். சற்று எண்ணிப் பாருங்கள்: மிஷனரிகள் தங்களால் மனந்திரும்பியவர்களிடம் வேதாகமத்தின் திருமணச் சட்டத்தைக் கடைப்பிடிக்கும்படி கேட்டால், இன்றும் புறஜாதி மக்களின் ஒழுக்க மாண்புக்காக எவ்வளவு சாதிக்க முடியும்! கீழை நாட்டுப் பெண்களின் ஒடுக்குமுறையைத் தணிக்க உதவும் காரணிகள் பின்வருவனவாக இருக்கும்: (1) **உணவு சம்பாதிப்பவன்** என்ற முறையில் கணவன் தன் மனைவியின் வீட்டில் பொருளாதார மதிப்புடையவனாக இருப்பான்; ஆனால் இப்போதோ, போஷிக்கப்பட வேண்டிய இன்னும் அதிகமான பிள்ளைகளைப் பெற்றெடுப்பவளாகப் பெண் துன்புறுத்தலுக்கு

ஆளாகிறாள், குறிப்பாக அவள் ஒரு பெண் குழந்தையைப் பெற்றெடுக்கும்போது. (2) இன்னும் பிறக்காத பிள்ளைகள், கைக்குழந்தைகள் அல்லது ஆதரவற்ற சிறு பிள்ளைகளின் கூட்டம் ஆகியவற்றால் கட்டுப்படாத ஆண், அந்நிய வீட்டில் அடிமையாக்கப்பட முடியாது; ஏனெனில் அவன் விட்டுப் போய்விடுவான்; உதவி தேவைப்படும் தன் மனைவியையும் பிள்ளைகளையும் பராமரிக்கும் பொறுப்பைத் தன்னைத் தவறாக நடத்துகிறவர்களிடமே விட்டுவிடுவான். ஆனால் தாய்மையின் கட்டுப்படுத்தும் விளைவுகளும் தாயன்பின் வல்லமையும், தாய்மார்களை அடிமைப்படுத்த விரும்புகிறவர்களுக்கு அவர்களைப் பலியாக்குகின்றன. (3) ஆண், வலுக்கட்டாயமாகத் தன் கற்பை இழக்கச் செய்யப்படக்கூடியவனாகவோ, அந்நிய குடும்பத்திற்கு லாபம் தரும் வணிகப் பொருளாக அவனுடைய உடல் ஆக்கப்படக்கூடியவனாகவோ படைக்கப்படவில்லை; ஆனால் இறந்துபோன தங்கள் கணவர்களின் அந்நிய வீட்டில் விடப்பட்ட விதவைகளுக்கு இந்தத் தீமைகள் மிக அடிக்கடி நேரிடுவதால், சில கீழை நாடுகளில், குறிப்பாக இந்தியாவில், "விதவை" என்ற சொல்லே இழிவாகக் கருதப்படுகிறது. (4) கர்ப்பகாலத்திலும் பிரசவத்திலும், ஒரு தாய் தன் சொந்தத் தாயுடன் இருக்கும்போது – அது தன் தகப்பனின் கூரையின் கீழாக இருந்தாலும் அருகில் இருந்தாலும் – பொதுவாக அன்போடு பராமரிக்கப்படுகிறாள். ஆனால் அந்நிய வீட்டில் இத்தகைய காலங்களில் அவள் பெரும்பாலும் வெட்கக்கேடான முறையில் புறக்கணிக்கப்படுகிறாள்; இது நீண்ட காலத்தில் முழு மனுக்குலத்தையும் பலவீனப்படுத்துகிறது. (5) திருமணத்திற்குப் பின் மகளை வீட்டிலேயே வைத்துக்கொண்டு, மகனைத் திருமணத்திற்குப் பின் வீட்டை விட்டு அனுப்பும் வழக்கம் இருந்தால், குழந்தைத் திருமணங்கள் பெருமளவில் கட்டுப்படுத்தப்படும்; ஏனெனில் குடும்பத்தின் செழிப்புக்குப் பங்களிக்கும் குடும்ப உறுப்பினர்களைப் பெற்றோர் அவ்வளவு சீக்கிரமாகப் பிரிந்துவிட மாட்டார்கள்.

46 எல்லாப் பெண்களும் இதை அறிய வேண்டும்: தேவனுடைய வார்த்தை இந்த விஷயத்தில் ஆரம்பத்திலேயே உலகத்தை அவர்களுக்கு ஒரு நல்ல இடமாக்கியது; மனுக்குல வரலாற்றின் ஆரம்பக் கட்டத்திலேயே இந்தத் திருமணச் சட்டத்தின் மூலம் அவர்களுடைய இழிவுபடுத்தலுக்கு ஒரு பெரிய தாழ்ப்பாள் போட்டது – உண்மையில் இது மனித வாழ்க்கை நடத்தை பற்றிய முதல் சமூக-அறநெறிச் சட்டம். மேலும், மனுக்குல வரலாற்றின் மிக ஆரம்பகாலங்களில் இந்தச் சட்டம், சில விதிவிலக்குகளைத் தவிர, இன்று இருப்பது போல ஒரு செத்த எழுத்தாக இருக்கவில்லை என்பதை ஆராய்ச்சிகள் மேலும் மேலும் உறுதிப்படுத்துகின்றன. ஆண் தன் மனைவியின் பெற்றோருடைய கூரையின் கீழ் வாழ்வது, அல்லது அங்கே அடிக்கடி அவளைச் சந்திப்பது வழக்கமாக இருந்தது – அவள் ஒருபோதும் தன் பெற்றோரின்

பாதுகாப்பை விட்டு நீங்கவில்லை. திருமணமான தங்கள் மகள்களுக்குப் பெற்றோரே “இயற்கையான பாதுகாவலர்கள்” – கணவன் அல்ல; ஏனெனில் தன்மேல் வைக்கப்பட்ட நம்பிக்கைக்குத் தான் தகுதியற்றவன் என்று அவன் அடிக்கடி நிரூபித்தான். ஒரு பெண்ணைத் தகுந்த முறையில் பராமரிக்கும் திறனை அவன் உண்மையில் நிரூபிக்கும்வரை, ஓரளவு ஆரோக்கியமான சந்தேகத்துடன் அவனை ஒரு அந்நியனாகக் கருதுவதே ஆதிகால வழக்கமாக இருந்தது.

“திருமணமான தங்கள் மகள்களுக்குப் பெற்றோரே ‘இயற்கையான பாதுகாவலர்கள்’ – கணவன் அல்ல; ஏனெனில் தன்மேல் வைக்கப்பட்ட நம்பிக்கைக்குத் தான் தகுதியற்றவன் என்று அவன் அடிக்கடி நிரூபித்தான்.”

47 ஒரு பெண் திருமணத்திற்குப் பின் தன் சொந்த உறவினர்களுடனோ அவர்களுக்கு அருகிலோ தங்கியிருந்தால் (இவ்வாறு அவளுடைய குடும்பம் அவளுடைய “இயற்கையான பாதுகாவலராக” இருந்தால்), அதன் மிகப்பெரிய நன்மை, அது சமூக ஒழுக்கத்தைப் பலப்படுத்தும் என்பதே. சில ஆண்டுகளுக்கு முன், எங்கள் மிகப்பெரிய நகரங்களில் ஒன்றில் ஒரு மருத்துவர், அந்நகரத்தின் “சமூகத் தீமையை” மிக முழுமையாக ஆராய்வதற்குக் காவல்துறையின் உதவியைப் பெற்றார்; இழிவான வாழ்க்கைச் சூழ்நிலைகளில் இருந்த நூற்றுக்கணக்கான பெண்கள் மற்றும் சிறுமிகளின் வாக்குமூலங்களை ஆய்வு செய்து வெளியிட்டார். அவருடைய புத்தகம் என் கையில் இல்லாததால் அதிலிருந்து மேற்கோள் காட்ட முடியவில்லை; ஆனால் எனக்கு நினைவிருக்கும்வரை, பொல்லாத மனிதர்களுடனான திருமணம் விபச்சாரத்திற்கு அடிக்கடி காரணமாக இருந்தது என்பதே அவருடைய முடிவு. இளம் பெண்கள், தங்களோடு உறவுகொண்ட ஆண்களை, அவர்களுடைய குணத்தைப் பற்றி அதிகம் சிந்திக்காமலும் அறியாமலும் மணந்தார்கள்; அதன்பின் திருமணம் அவர்களைத் தங்கள் கணவர்களுக்கு எதிரே மிகவும் பாதகமான நிலையில் வைத்ததால், [அந்த ஆண்களுடைய] ஒழுக்கக்கேட்டின் மூலம் பணம் சம்பாதிக்கும்படி, வலுக்கட்டாயமாகவோ வெறும் கவலையின் காரணமாகவோ அவர்கள் தெருவுக்குத் துரத்தப்பட முடிந்தது. ஒருவேளை கணவன் ஆரம்பத்தில் தன் மனைவியை இப்படிப்பட்ட முறையில் பிழைப்பு சம்பாதிக்கக் கட்டாயப்படுத்தும் நோக்கத்துடன் மணக்காமல் இருந்திருக்கலாம்; ஆனால் அவனுக்கே ஒழுங்கான நாகரிக உணர்வு இல்லாததால், கஷ்டகாலங்களில் தன் மனைவி ஒழுக்கக்கேடான வழியில் பிழைப்பு சம்பாதிக்க ஏன் உதவக்கூடாது என்பதற்கு அவனால் எந்தக் காரணத்தையும் காண முடியவில்லை. இப்படிப்பட்ட அவசர நிலைகளைச் சந்திப்பதற்காகவே, அத்தகைய ஆபத்து நெருங்கும்போது தலையிடும்

உரிமை ஒரு பெண்ணின் உறவினர்களுக்கு இருக்க வேண்டும். திருமணச் சட்டம், அவர்கள் தங்கள் மகளுடனோ சகோதரியுடனோ நெருங்கிய தொடர்பில் இருக்க இடமளிக்க வேண்டும். ஆனால் இப்போதுள்ள நிலைமையில், அப்படிப்பட்ட ஒருவன் விரும்பினால் தன் மனைவியை உலகத்தின் கடைசி எல்லை வரை இழுத்துச் செல்லலாம்; யாரும் அவனைத் தடுக்க முடியாது.

48 இதனால் என்ன விளைவுகள் உண்டாகலாம் என்று அறிந்துகொள்ள, ஒரு பெரிய கீழை நாட்டு நகரத்திற்குச் சென்றாலே போதும். ஒரே ஒரு உதாரணத்தைச் சொல்லுகிறேன்: அப்படிப்பட்ட பெரிய கீழை நாட்டு நகரங்களில் ஒன்றில், இருட்டிய பின் ஒரு பேர்போன தெருவுக்கு நாங்கள் ஒருமுறை சென்றதை நான் அவ்வளவு சீக்கிரம் மறக்க மாட்டேன். நாங்கள் கண்ட அநேக துர்பாக்கியமான பெண்களில், பெரும்பாலானோர் கீழை நாட்டு வணிக நிறுவனங்களின் மதிப்புமிக்க மொத்த வியாபாரிகளை மணந்ததாக நினைத்திருந்த இளம் பெண்கள் என்று அறிந்தோம். அடிமை வேட்டைக்காரர்கள் இந்தப் பெண்களை ஐரோப்பா, இங்கிலாந்து, அமெரிக்கா ஆகியவற்றின் கிராமங்களில் கண்டுபிடித்து, அவர்களோடு உறவுகொண்டு, அவர்களுடன் முறையான திருமணச் சடங்கை நடத்தி, பின்பு அவர்களைக் கீழை நாட்டு அடிமைச் சந்தைக்குக் கொண்டுவந்திருந்தார்கள். ஒவ்வொரு மாலையும் தவறாமல் அவர்களுடைய “கணவர்கள்” தங்களுக்குச் சொந்தமான வீடுகளின் வழியே சென்று, இரவுக்கு எல்லாம் ஒழுங்காக இருக்கிறதா என்று பார்த்தார்கள். பின்பு அருகிலிருந்த தங்கள் சங்க மன்றத்திற்குச் சென்று (அவர்கள் இல்லாதபோது நாங்கள் அதைப் பார்வையிட்டோம்), தங்கள் அடிமைப் பெண்கள் சம்பாதித்த பணத்தில் உண்டு குடித்துக் களித்து, அதிகாலை இரண்டு அல்லது மூன்று மணிக்கு மிகுந்த குடிவெறிக்குப் பின் திரும்பி வந்து, அடிமைப்படுத்தப்பட்ட தங்கள் மனைவிகள் இதற்கிடையில் சம்பாதித்த ஒவ்வொரு காலையும் பறித்துக்கொண்டார்கள். பணம் வழக்கத்தைவிடக் குறைவாக இருந்தால், அவர்களை அடிக்கடி சாட்டையால் அடித்தார்கள். பொல்லாத கணவர்களிடமிருந்து பெண்களுக்குத் தகுந்த பாதுகாப்பை உறுதிசெய்யும் திருமணச் சட்டங்கள் நமக்கு உண்டாகும்வரை, வெள்ளை அடிமை வியாபாரம் ஒருபோதும் தன் மரண அடியைப் பெறாது; ஒரு பெண்ணின் உறவினர்கள் ஒழுக்கமுள்ளவர்களாக இருந்தால், அவர்கள் அவளுடைய “இயற்கையான பாதுகாவலர்களாகச்” சட்டத்தால் அங்கீகரிக்கப்படும்வரை அந்தப் பாதுகாப்பு போதுமானதாக இருக்காது; அவளுடைய குடும்பத்தின் முடிவுக்கு மாறாக இடமாற்றம் இருந்தால் – மிதமிஞ்சி நம்பும் அந்தப் பெண் போகத் தயாராக இருந்தாலும் – அந்த மனிதன் தன் மனைவியை அந்நிய தேசத்திற்குக் கொண்டுபோக அவர்கள்

அனுமதிக்கக் கூடாது; அதாவது, அதற்குத் தகுந்த காரணத்தை அவன் நீதிமன்றத்தில் முன்வைக்க முடிந்தாலொழிய.

“தேவனுடைய திருமணச் சட்டம், தம்முடைய குமாரத்திகளின்மேல் அவருக்குள்ள தகப்பனுக்குரிய கரிசனையையும் பாதுகாப்பையும் பற்றி நமக்கு எவ்வளவாய்க் கற்பிக்கிறது!”

49 திருமண உறவின் இதே தவறான பயன்பாடு ஜப்பானியர் மத்தியில் (அதுவும் வேதனையான அளவில்) அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளின் பசிபிக் கடற்கரையில் காணப்படுகிறது. ஜப்பானில் ஒரு இரகசியத் திருமணத் தரகு நிறுவனம் உள்ளது; அது திருமணம் செய்ய அமெரிக்காவுக்குச் செல்லும் ஜப்பானியப் பெண்களைத் தொடர்ந்து தேடிக்கொண்டிருக்கிறது. இந்த நிறுவனத்தைச் சேர்ந்த ஆண்களும் பெண்களை மணந்து அமெரிக்காவுக்குக் கொண்டுவருவதற்காக மீண்டும் மீண்டும் ஜப்பானுக்குத் திரும்புகிறார்கள். இந்த ஜப்பானிய ஆண்கள் பெரும்பாலும் நல்ல குடும்பங்களைச் சேர்ந்தவர்கள்; ஆனால் அந்நிய நாடுகளில் தங்கியிருந்ததால் அவர்களே கெட்டுப்போனார்கள். அவர்கள் நல்ல குடும்பங்களிலிருந்து வந்தவர்கள் என்று அறிந்து, பெண்களின் பெற்றோர், தங்கள் மகள்களை மணந்த பின் அவர்கள் அவர்களை நன்றாக நடத்துவார்கள் என்று நம்புகிறார்கள். இப்படி இந்தப் பெண்கள் சிக்கிக்கொள்கிறார்கள்; ஒவ்வொரு இரவும் அமெரிக்காவில், தாங்கள் கண்ணியமாக மணந்துகொண்ட இந்தக் “கணவர்களுக்காகப்” பணம் சம்பாதிக்கும்படி தெருக்களுக்கும் ஜப்பானிய விடுதிகளுக்கும் துரத்தப்படுகிறார்கள். இது கற்பனை அல்ல. கிறிஸ்தவ ஜப்பானிய கனவான்கள், கிறிஸ்தவ மிஷனரிகள், ஜப்பானியத் தூதரக அதிகாரிகள் போன்றவர்களின் சாட்சியத்தின் அடிப்படையில் இதை நான் அறிவேன்.

தேவனுடைய திருமணச் சட்டம், தம்முடைய குமாரத்திகளின்மேல் அவருக்குள்ள தகப்பனுக்குரிய கரிசனையையும் பாதுகாப்பையும் பற்றி நமக்கு எவ்வளவாய்க் கற்பிக்கிறது! மிக ஆரம்பத்திலேயே, அவர் சொன்ன முதல் கட்டளை, அவர்களுடைய உரிமைகளும் மாண்பும் அவருடைய இருதயத்திற்கு மிக அருமையானவை என்று காட்டுகிறது.

பாடம் 7 – திருமணத்திற்கான தேவனுடைய சட்டம் (நிறைவு)

50 மனிதத் திருமணம், கிறிஸ்து தம்முடைய மணவாட்டியாகிய சபையோடு, அல்லது “புதிய எருசலேமோடு” கொண்டுள்ள ஐக்கியத்தின் முன்னடையாளச் சின்னமாக இருக்க வேண்டும் என்று தேவன் விரும்பினார். கிறிஸ்து தம்முடைய பிதாவினிடத்தில் தமக்கிருந்த எல்லா மகிமையையும் விட்டு, நம்மோடு இணைவதற்காக இந்தப் பூமிக்கு வந்தார். ஆனால் திருமணம்

கிறிஸ்துவின் முதல் வருகையை மட்டுமல்ல, அவருடைய இரண்டாம் வருகையின் கருத்தையும் உள்ளடக்க வேண்டும்; இரண்டு நிகழ்வுகளுக்கும் சேர்த்து மட்டுமே முன்னடையாளம் (Typus) அதன் நிறைவேற்றத்தை (Antitypus) முழுமையாகச் சித்தரிக்கிறது. ஒவ்வொரு கிறிஸ்தவத் திருமணமும் இவ்விரண்டு நிகழ்வுகளையும் கனப்படுத்த வேண்டும். கணவன் தன் இரத்த உறவுப் பிணைப்புகளிலிருந்து விலகுவது, பிரசவம் மற்றும் பிள்ளை வளர்ப்பின் அபாயங்களைத் தன்மேல் ஏற்றுக்கொண்டு மனைவி தன்னலத்தைத் துறப்பதற்கு ஈடாக இருக்க வேண்டும். பவுல் எபேசியர் 5:31-32-இல் இதையே போதிக்கிறார்; அங்கே மனிதன் தன் மனைவிக்காகத் தன் உறவினர்களை விட்டுவிட வேண்டும் என்ற கடமையை மேற்கோள் காட்டி, “நான் கிறிஸ்துவைப்பற்றியும் சபையைப்பற்றியும் சொல்லுகிறேன்” என்று சேர்க்கிறார். ஆதாமும் ஏவாளும் ஒரே நேரத்தில் படைக்கப்பட்டு, முதலில் ஒன்றாக இருந்தார்கள்; பின்பு ஆதாமின்மேல் வந்த “அயர்ந்த நித்திரையின்” போது பிரிக்கப்பட்டார்கள். அப்படியே கிறிஸ்துவும் நம்மோடு இருந்தார்; பின்பு மரணமென்னும் “அயர்ந்த நித்திரையினால்” நம்மிடமிருந்து பிரிக்கப்பட்டார்; நாமோ, சிந்தப்பட்ட அவருடைய இரத்தத்தின்மேல் உள்ள விசுவாசத்தினால், உயிர்த்தெழுந்த அவருடைய விலாவிலிருந்து வெளிவந்தவர்கள் போல ஆனோம். முன்பு இருந்ததைவிட அதிக மகிழ்ச்சியோடு ஏவாளுடன் மீண்டும் இணையும்படியே ஆதாம் பிரிக்கப்பட்டான் – அந்த மகிழ்ச்சி எவ்வளவு பெரிதாக இருந்ததென்றால், அந்நிகழ்வைக் கொண்டாடத் தானாகவே அவன் உதடுகளிலிருந்து கவிதை பிறந்தது; அதை Dr. ஆர். எஃப். ஹோர்டன் (R. F. Horton) இவ்வாறு செய்யுளாக்கினார்:

“She, she is bone of my bone,
And flesh of my flesh is she;
‘Woman’ her name, which has grown
Out of man,—out of me.”

51 ஒருநாள் கிறிஸ்து “நம்முடைய மகிழ்ச்சிக்காக” மீண்டும் வருவார் – ஏனெனில் அவர் சொன்னபடி (யோவான் 16:7), அவர் போய் மீண்டும் திரும்பி வருவது நமக்குப் “பிரயோஜனமாயிருக்கும்”. ஒருநாள், இப்போது நாம் உணராததை – ஆதாம் ஏவாளைக் குறித்து உணர்ந்ததுபோல, கிறிஸ்து நம்முடைய “மற்றொரு சுயம்” என்பதை – நாம் புரிந்துகொள்வோம்; “நாம் அவருடைய சரீரத்தின் அவயவங்களாயிருக்கிறோம்”, “கர்த்தரோடு இசைந்திருக்கிறவர்களாக” நாம் “ஒரே ஆவியாயும்” இருக்கிறோம். மகதலேனா மரியாள் இதை முதன்முதலில் அனுபவத்தில் கண்டுகொண்டவள் போலத் தெரிகிறது – ஏனெனில் தோட்டக்காரன் என்று அவள் நினைத்தவனிடம், “ஐயா, நீர் அவரை எடுத்துக்கொண்டுபோனதுண்டானால், அவரை எங்கே வைத்தீர்

என்று எனக்குச் சொல்லும், நான் அவரை எடுத்துக்கொண்டுபோவேன்” என்று கூப்பிட்டாள்; இது, பாலுணர்வற்ற தூய்மையான அன்பில், அவருடைய சரீரத்தைத் தன் நியாயமான உடைமையாக அறியாமலே உரிமைகோருவதாகும். இப்படிப்பட்ட அன்புக்கு மட்டுமே அவர் தம்மை வெளிப்படுத்த முடிந்ததில் ஆச்சரியமில்லை! (யோவான் 20:11-18).

52 கிறிஸ்து பூமியில் இருந்த காலத்தில், மணவாளனும் அவனுடைய ஆண் நண்பர்களும் ஒரு திருமண ஊர்வலமாகச் சென்று மணவாட்டியை அவருடைய தகப்பனின் வீட்டிலிருந்து அழைத்து, அவனுடைய சொந்தத் தகப்பனின் வீட்டுக்குக் கொண்டுவருவது வழக்கமாக இருந்தது. ஆனால் பத்துக் கன்னிகைகளைப் பற்றிய கிறிஸ்துவின் உவமை (மத்தேயு 25:1-13) தேவனுடைய சட்டத்தின் இத்தகைய மீறலின் சித்திரத்தைத் தருவதில்லை. கன்னிகைகள் மணவாட்டியின் பெற்றோர் வீட்டில் காத்திருக்கிறார்கள்; மணவாளன் வருகிறான் என்ற சத்தம் கேட்கும்போது, அவனுக்கு எதிர்கொண்டுபோய், அவனையும் அவனோடுருப்பவர்களையும் மணவாட்டியின் வீட்டில் நடக்கும் விருந்துக்கு அழைத்து வருகிறார்கள். “வழக்கமாக மணவாட்டி மணவாளனாலும் அவனுடைய நண்பர்களாலும் அழைத்துச் செல்லப்பட்டாள்; ஆனால் இங்கே மணவாளனை அழைத்து வருவது கன்னிகைகளின் வேலை; நியாயாதிபதிகள் 14:10-இல் உள்ளதுபோல, திருமணம் மணவாட்டியின் வீட்டில் நடப்பதாகத் தெரிகிறது” (டி வெட்டே [De Wette], லாங்கே [Lange] மேற்கோள் காட்டியபடி). கிறிஸ்து மீண்டும் வரும்போதும் அப்படியே இருக்கும். அவருடைய வருகைக்காகக் காத்திருந்து அதற்காகத் தங்களை ஆயத்தப்படுத்துகிறவர்கள், அவருடைய வருகையின் சத்தம் கேட்கும்போது, “கர்த்தருக்கு எதிர்கொண்டுபோக, மேகங்கள்மேல் எடுத்துக்கொள்ளப்படுவதற்காக” வெளியே போவார்கள்; பின்பு மணவாட்டியின் வீடாகிய பூமிக்குக் கலியாண விருந்துக்காகத் திரும்புவார்கள்; அங்கே அவரோடுகூட ஆயிரம் வருஷம் வாழ்ந்து அரசாளுவார்கள் (பார்க்க: 1 தெசலோனிக்கேயர் 4:17; வெளிப்படுத்தின விசேஷம் 20:6).

தேவனுடைய திருமணச் சட்டம் பெண்களுக்கு என்ன நன்மைகளைத் தரும் என்பதைப் பற்றி நான் வெறும் ஊகங்களை மட்டும் சொல்லவில்லை. மனுக்குலத்தின் மிக ஆரம்பகாலங்களில் தேவனுடைய திருமணச் சட்டம் கடைப்பிடிக்கப்பட்டது. இந்த உண்மையைத் தொல்லியலாளர்கள் சமீபகாலமாக வெளிச்சத்துக்குக் கொண்டுவருகிறார்கள்; அவர்களுடைய கண்டுபிடிப்புகளின் ஒரு சுருக்கமான வரைபடத்தை (இடம் அனுமதிக்கும் அளவுக்கு) நான் தருகிறேன்.

53 நவீன காலத்தில் இந்த விஷயத்தைப் பற்றி முதலில் எழுதியவர், சுவிட்சர்லாந்து சட்ட அறிஞரான பாக்கோஃபென் (Bachofen), 1861-ஆம் ஆண்டில். திரு. ஜே. எஃப். மெக்லென்னன் (J. F. McLennan) ஆங்கிலத்தில் அவருடைய கண்டுபிடிப்புகளின் ஆதரவாளரானார்; மேலும் இந்த விஷயம் குறித்த தம்முடைய சொந்த ஆய்வுகளையும் வெளியிட்டார். டைலர் (Tylor), வெஸ்டர்மார்க் (Westermarck), ஃப்ரேசர் (Fraser), அவ்பரி பிரபு (Lord Avebury – Sir John Lubbock), ராபர்ட்சன் ஸ்மித் (Robertson Smith) போன்ற பலர் அவரைப் பின்தொடர்ந்தார்கள். உண்மையில், ஒரு ஆதிகால மக்களின் எந்த நவீன வரலாறும், தாய்வழி ஆட்சிகளும் தந்தைவழி ஆட்சிகளும் இரண்டுமே இருந்த காலத்திலிருந்து தொடங்காவிட்டால் முழுமையானதாகக் கருதப்படுவதில்லை. ஆதியாகமத்தின் 36-ஆம் அதிகாரத்தில், “ஏதோமின் பிரபுக்களில்” சிலர் பெண்கள் என்று நாம் கண்டுகொள்கிறோம்.

54 இந்த ஆதிகால நாகரிகத்திற்கு மூன்று முக்கிய அம்சங்கள் உண்டு: (1) ஒரு மனைவியின் பெற்றோர், அவளுடைய சொந்த உறவினர்களுடன் சேர்ந்து, அவள் வாழ்நாள் முழுவதும் அவளுடைய “இயற்கையான பாதுகாவலர்களாக” இருக்கிறார்கள்; (2) குடும்பச் சொத்து பெண்களால் ஒன்றாகக் காக்கப்படுகிறது; (3) உறவுமுறை வரிசை ஆண்கள் வழியாக அல்ல, பெண்கள் வழியாகக் கணக்கிடப்படுகிறது; ஏனெனில் ஆண்கள் திருமணம் செய்யும்போது தங்கள் உறவினர்களிடமிருந்து பிரிக்கப்படுகிறார்கள்; பிள்ளைகள் தாயின் குடும்பப் பெயரால் அறியப்படுகிறார்கள். இந்த நாகரிக வடிவம் பெரும்பாலும் “பெண்வழி வம்சாவளி” என்ற பெயரால் குறிக்கப்படுகிறது; ஏனெனில் மூன்றாவதாகக் குறிப்பிட்ட அம்சமே மற்ற அனைத்திற்கும் காரணம். உதாரணமாக, கிரேக்கப் பெண்களின் சமூக வீழ்ச்சியைப் பற்றிப் பேசும் மெக்லென்னன் கூறுகிறார்: “பெண்கள் வழியான உறவுமுறை வரிசைகள் தங்கள் பழைய முக்கியத்துவத்தைக் காத்துக்கொண்டிருந்தவரை, இதை உண்டாக்கக்கூடிய எந்தக் காரணங்களும் இல்லை என்று நாம் காண்கிறோம். மறுபுறம், ஆண்வழி வம்சாவளியின் படிப்படியாக அதிகரித்த மேலாதிக்கத்திலும், அந்த மேலாதிக்கம் கொண்டுவந்த திருமண முறையின் மாற்றங்களிலும் அந்த வீழ்ச்சிக்குப் போதுமான காரணத்தை நாம் காணலாம்.”

55 பெண்வழியிலிருந்து ஆண்வழி வம்சாவளிக்கு இந்த மாற்றத்தை உண்டாக்கியது எது என்ற கேள்வி எழுகிறது. தெய்வீக வெளிப்பாட்டை ஏற்றுக்கொள்ள விரும்பாத நவீன பரிணாமவாதிகள், முதலில் பொதுவான முறைகேடான பாலுறவு பரவியது என்றும், எந்த ஆணும் தன் சொந்தப் பிள்ளைகளை அறியாததால், அதன் விளைவாகப் பெண்வழி வம்சாவளி மட்டுமே அங்கீகரிக்கப்பட்டது என்றும் சொல்லுகிறார்கள். ஆனால்

முன்னணிப் பரிணாமவாதிகளான டார்வினும் (Darwin) ஸ்பென்சரும் (Spencer), அப்படிப்பட்ட முறைகேடான பாலுறவு ஒருபோதும் மேலோங்கியிருக்கவில்லை என்று சொல்லுகிறார்கள்; அவர்களே மிக முக்கியமான பரிணாமவாதிகள் என்பதால், இது அந்தக் கோட்பாட்டுக்கு எதிராக மிக வலுவாகப் பேசுகிறது. மேலும், வேதாகமம் நமக்குச் சத்தியத்தை வெளிப்படுத்துகிறது; பரிணாமவாதிகளின் கோட்பாட்டைப் பற்றி நாம் நீண்ட நேரம் யோசிக்க வேண்டியதில்லை. தேவனுடைய திருமணச் சட்டம் ஆரம்பத்தில் பெண்வழி வம்சாவளியை நிறுவியது; இந்தத் திருமணச் சட்டத்தின் மீறலையும் பலதார மணத்தின் தொடக்கத்தையும் பதிவுசெய்வதற்காக அல்லாமல், லாமேக்கு போன்ற அருவருப்பான ஒரு குணமுடையவன் ஏன் வேதாகமத்தில் விவரிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும்? சற்று மேலே, ஆதியாகமம் 6-ஆம் அதிகாரத்தின் தொடக்க வசனங்களில், பெண்களை “மொத்தமாக” (en gros) கைப்பற்றியதைப் பற்றி வாசிக்கிறோம்; மேலும், “பூமி கொடுமையினால் நிறைந்திருந்தது” என்று பதிவு சொல்லுகிறது. நான்காம் அதிகாரத்தில் நாம் வாசிக்கிறபடி, லாமேக்கின் மகன் “வெண்கலம் இரும்பு முதலியவற்றால் ஆயுதங்களைச் செய்தான்”; இரும்புப் போர்க்கருவிகளின் முதல் பயன்பாடு பெண்களைச் சிறைப்பிடிப்பதற்காகவே இருந்தது. சிறைப்பிடிக்கப்பட்ட இந்தப் பெண்கள் தங்கள் உறவினர்களிடமிருந்து பறிக்கப்பட்டபோது, அவர்களும் அவர்களுடைய பிள்ளைகளும் அவர்களுடைய கணவனின் உறவினர்களோடு சேர்க்கப்பட்டார்கள்; இவ்வாறே ஆண்வழி வம்சாவளி உண்டானது. ஜலப்பிரளயமும் பெண்களைச் சிறைப்பிடிக்கும் பழக்கத்தை வேரோடு அழிக்கவில்லை; ஏனெனில் நியாயாதிபதிகள் புஸ்தகத்தில், பெண்களுக்கு எதிரான அவனுடைய குற்றங்களுக்காகச் சிசெராவுடன் (Sisera) போர் செய்த தெபோரானைப் பற்றி வாசிக்கிறோம்; சிசெராவின் தாய், தன் மகன் போர்க்கொள்ளையுடன் திரும்பும்போது அவனுக்காக எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தாள் என்று சொல்லப்படுகிறது – “ஒவ்வொரு ஆணின் தலைக்கும் ஒரு பெண், இரண்டு பெண்கள்”.

56 Dr. ஏ. சி. டிக்சன் (A. C. Dixon) *London Christian* இதழில் (16 நவம்பர் 1911) வெளியான ஒரு கட்டுரையில் சொல்லுகிறார்: “தேவன் தாமே நிறுவிய இந்த நாகரிகத்தைப் பாருங்கள்; அப்பொழுது அவர், ‘இதினிமித்தம் புருஷன் தன் தகப்பனையும் தன் தாயையும் விட்டு, தன் மனைவியோடே இசைந்திருப்பான்; அவர்கள் ஒரே மாம்சமாயிருப்பார்கள்’ என்று சொல்வதைக் கேட்பீர்கள். பெண்ணுக்கு முதன்மை இடம் கொடுக்கப்படுகிறது. தகப்பனையும் தாயையும் விட்டுத் தன் கணவனோடு இசைந்திருப்பது பெண் அல்ல; தன் தாயையும் தகப்பனையும் விட்டுத் தன் மனைவியோடு இசைந்திருப்பது ஆணே.” ஒரு விஷயத்தில் நான் Dr. டிக்சனுடன் உடன்படவில்லை. தேவனுடைய இந்தத் திருமணச் சட்டத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட நாகரிகம்

பெண்ணைத் தன் கணவனைவிட மேலானவளாக்கவில்லை; ஆனால் அவள் அவனுக்குக் கீழ்ப்பட்டவளாக ஆவதைத் தடுத்தது. இது சம்பந்தமாக, யாக்கோபு மற்றும் அவனுடைய மனைவிகளாகிய லேயாள், ராகேல் ஆகியோரின் வரலாறு போதனையாக இருக்கிறது. அவன் தன் மாமனாரை விட்டுப் போக விரும்பும்போது, தன்னோடு வரும்படி தன் மனைவிகளைத் தாழ்மையோடு கேட்கிறான். அவர்கள், “எங்கள் கணவனைப் பின்பற்றுவது எங்கள் கடமை” என்று சொல்லவில்லை; மாறாக, “நாங்கள் போக வேண்டியதற்கு இரண்டு காரணங்கள் உண்டு: எங்கள் தகப்பன் எங்களுக்கு எந்தச் சுதந்தரத்தையும் கொடுக்கவில்லை; யாக்கோபின் கூலியைத் தனக்கே வைத்துக்கொண்டார், அது எங்களுக்கும் எங்கள் பிள்ளைகளுக்கும் கொடுக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும்” என்கிறார்கள் (ஆதியாகமம் 31:14-16). இந்தப் பெண்கள் வாழ்ந்த இடத்தில், ஆண்கள் தங்கள் மகள்களைத் திருமணத்திற்கு விற்கவில்லை என்பதும், திருமணத்தின் காரணமாகத் தங்கள் கணவர்களை உலகத்தின் கடைசி எல்லை வரை பின்பற்ற வேண்டும் என்று பெண்கள் கடமைப்பட்டதாக உணரவில்லை என்பதும் இதிலிருந்து தெரிகிறது. அங்கீகரிக்கப்பட்ட மொழியியல் அறிஞர்கள் சொல்லுகிறபடி, ஆபிரகாம் சாரானைக் குறித்து அபிமெலேக்கிடம் (ஆதியாகமம் 20:13), வெறுமனே “தேவன் என்னை ... அலையப்பண்ணினபோது” என்று அல்ல, “ஏனெனில் தேவன் அவளை என்னோடு அலையும்படி செய்தார்” என்று சொன்னான். பொருளில் உள்ள வேறுபாடு இதுதான்: அக்காலத்தில் ஒரு பெண் தன் கணவனுடைய பயணங்களில் அவனைப் பின்பற்றுவாள் என்று எதிர்பார்க்கப்படவில்லை; மாறாக, அதற்கு நேர்மாறானதே எதிர்பார்க்கப்பட்டது. சாரானும் ஆபிரகாமும் இருவருமே விக்கிரகாராதனைச் சூழலிலிருந்து வெளியே வர வேண்டும் என்று தேவன் விரும்பினார்; ஆகவே, சாராள் வழக்கமான பழக்கத்தைப் பின்பற்றித் தன் உறவினர்களுடன் தங்கிவிடாதபடி, அவர் அவளுக்குத் தம்முடைய சித்தத்தின் வெளிப்பாட்டைக் கொடுக்கிறார்.

“தேவனுடைய இந்தத் திருமணச் சட்டத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட நாகரிகம் பெண்ணைத் தன் கணவனைவிட மேலானவளாக்கவில்லை; ஆனால் அவள் அவனுக்குக் கீழ்ப்பட்டவளாக ஆவதைத் தடுத்தது.”

பாடம் 8 – ஆதிகாலத்தில் பெண்ணின் மாண்பு

57 கேம்பிரிட்ஜ் பேராசிரியர் ராபர்ட்சன் ஸ்மித் (Robertson Smith) எழுதுகிறார்: “ஆதியாகமத்தின்படி, திருமணம் என்பது ஒரு மனிதன் தன் தகப்பனையும் தாயையும் விட்டுத் தன் மனைவியிடம் சேர்ந்துகொள்வதையும், அவர்கள் ஒரே மாம்சமாயிருப்பதையும் உள்ளடக்குகிறது. கோத்திரப் பிதாக்களின் வரலாற்றின் மற்றப் பகுதிகளில் நாம் காண்பதோடு இது முழுமையாக

ஒத்துப்போகிறது. திரு. மெக்லென்னன் (McLennan) யாக்கோபின் திருமணங்களைச் சுட்டிக்காட்டியிருக்கிறார்; அவற்றில், யாக்கோபுக்குத் தன் மனைவிகளையும் அவர்களுடைய பிள்ளைகளையும் கொண்டுபோக உரிமை இல்லை என்று லாபான் சொன்னபோது, சட்டம் தெளிவாக அவன் பக்கம் இருந்தது; அதுபோலவே, ஆபிரகாம் 'ஈசாக்குக்கு ஒரு மனைவியைத்' தேடியபோது, ஈசாக்கு வந்து அவளுடைய ஜனங்களிடையே குடியேற வேண்டும் என்பதே நிபந்தனையாக இருக்கக்கூடும் என்று அவனுடைய வேலைக்காரன் நினைத்தான் என்ற உண்மையையும் அவர் சுட்டிக்காட்டியிருக்கிறார்". [இந்த விஷயத்தில் ஆபிரகாம் சம்மதிக்க முடியவில்லை; ஏனெனில் தேவன் அவனை அவர்களுடைய விக்கிரகாராதனையிலிருந்து வெளிப்படையாக அழைத்திருந்தார்]. "யோசேப்புக்கு அவனுடைய எகிப்திய மனைவியிடம் பிறந்த பிள்ளைகள் சுவீகாரத்தின் மூலமாக மட்டுமே இஸ்ரவேலர் ஆனார்கள்; அதுபோலவே, பெலிஸ்திய ஜனத்தைச் சேர்ந்த சிம்சோனின் மனைவி தன் ஜனங்களிடமே தங்கியிருக்கிறாள்; அவன் அங்கே அவளைச் சந்திக்கிறான். இவையெல்லாம், ஆதியாகமம் 2:24-இல் திருமணத்தின் மூல மாதிரியாகக் காட்டப்படுவதை விளக்குகின்றன." "தன் மனைவியோடே இசைந்திருப்பான்; அவர்கள் ஒரே மாம்சமாயிருப்பார்கள்" என்ற இந்தப் பழமையான சொற்றொடர், அவன் தன் மனைவியின் அதே வம்சவரிசையைச் சேர்ந்தவனாவான் என்பதைத் தவிர வேறு எதைக் குறிக்கிறது என்று நாம் கேட்கலாம். அதே ஆசிரியர் எழுதுகிறார்: "தாய்வழி வம்சாவளியே வம்சத்தின் மூல மாதிரி; பொதுவான தாய்மையே உறவுமுறை ஒற்றுமையின் மூல மாதிரி; இதுவே முழு செமிட்டிய மொழி வழக்கையும் ஆளுகிறது." ஜே. பி. பீட்டர்ஸ் (J. P. Peters, D.D.) ஆதியாகமத்தின் அதே பகுதியைப் பற்றி எழுதுகிறார்: "ஆணுக்குப் பெண்ணுடனுள்ள உறவு இங்கே சித்தரிக்கப்படும் விதத்தில், இந்த வரலாற்றின் மிகுந்த பழமைக்கு இன்னொரு போகிற போக்கிலான சான்று வெளிப்படையாக நமக்கு இருக்கிறது. தகப்பனையும் தாயையும் விட்டு ஆணோடு இசைந்திருப்பது பெண் அல்ல; தகப்பனையும் தாயையும் விட்டுத் தன் மனைவியோடு இசைந்திருப்பது ஆணே. பழைய தாய்வழி ஆட்சியின் ஒரு எச்சம் இங்கே நமக்கு இருப்பது போலத் தோன்றுகிறது; அதாவது, சிம்சோனின் வரலாற்றில் நமக்கு ஒரு உதாரணம் உள்ள அந்தத் திருமண உறவு: அதில் பெண் தன் கோத்திரத்திடமோ, குலத்திடமோ, குடும்பத்திடமோ தங்கியிருக்கிறாள்; ஆண் அவளைச் சந்திக்கிறான். இப்படிப்பட்ட நிலையில் சந்ததி ஆணின் குடும்பத்திற்கு அல்ல, பெண்ணின் குடும்பத்திற்கே சொந்தம்" (Early Hebrew Story, பக். 223).

58 பெரும் தொல்லியலாளரான பேராசிரியர் ஃபிளின்டர்ஸ் பெட்ரி (Flinders Petrie) இந்த விஷயம் குறித்தும் சுவாரசியமானவற்றை எழுதியிருக்கிறார்; இந்த

விஷயத்தில் நான் மிகைப்படுத்தவில்லை என்று காட்டுவதற்காக அவரிடமிருந்து ஒரு நீண்ட மேற்கோளைத் தருகிறேன். அவர் எழுதுகிறார்: “கிழக்கில் பெண்கள் எப்போதும் சார்ந்திருப்பவர்களாக இருந்தார்கள் – இப்போது முகமதியத்தின் கீழ் இருப்பது போல – என்ற கருத்துக்கு நாம் எவ்வளவு பழகிவிட்டோமென்றால், கோத்திரப் பிதாக்களின் காலத்தின் ஆரம்ப வரலாற்றில் நமக்குக் காட்டப்படும் முற்றிலும் வேறான ஒரு அமைப்புக்கு நாம் நம் கண்களைத் திறக்க வேண்டியிருக்கிறது. பொதுவாகச் சொன்னால், நம்முடைய தற்போதைய அமைப்பு ஒருபுறம் சமூகத்தில் ஆண்களும் பெண்களும் முழுமையாகக் கலந்திருப்பதாகும்; மறுபுறம் எல்லா உரிமைகளையும் சொத்தையும் ஆண்களே வைத்துக்கொள்கிறார்கள். கிழக்கின் ஆரம்பகால இலட்சியம், ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் தனித்தனி உலகங்களை வகுத்தது; அதே நேரத்தில் பெண்கள் தங்கள் சொந்த உரிமைகளையும் தங்கள் சொத்து முழுவதையும் வைத்துக்கொண்டார்கள்.”

“தாய்வழி வம்சாவளியே வம்சத்தின் மூல மாதிரி; பொதுவான தாய்மையே உறவுமுறை ஒற்றுமையின் மூல மாதிரி.”

59 பேராசிரியர் பெட்ரி தொடர்கிறார்: “[ஏவாளைத் தவிர] பழைய ஏற்பாட்டில்¹ ஒரு ஆளுமையாகத் தோன்றும் முதல் பெண் சாராள்; அவளுடைய பெயரே சொல்வது போல, அவள் “குலத்தலைவி”. சார் (Sar) என்பது ஒரு தலைவனுக்கான வழக்கமான பழைய பெயர்; மத்திய கிழக்கில் இன்றும் வழக்கத்தில் உள்ளது. ... ஆபிரகாமைச் சாராமல், அவள் பார்வோனின் அரண்மனையிலோ அபிமெலேக்கின் அரசவையிலோ வாழ்ந்தாள் என்பதிலிருந்து அவளுடைய சுதந்திரமான நிலை தெளிவாகிறது. பிற்கால ஆசிரியர்கள் இதை விளக்கித் தள்ளிவிட முயன்ற எந்த முயற்சியும், சமீப ஆண்டுகளில் வெறுமனே புறக்கணிக்கப்பட்ட இந்தச் சுதந்திரத்தை விளக்க முடியாது.

“சாராளுக்கு மம்ரேயில் தனக்கென ஒரு சுதந்திரமான வசிப்பிடம் இருந்தது; ஆபிரகாம் பெயெர்செபாவில் வாழ்ந்தபோது அவள் அங்கே வசித்தாள்; அவன் அவளுக்காகத் துக்கங்கொண்டாடவும் அவளை அடக்கம்பண்ணவும் வந்தான் என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆகவே அவளுடைய பயணங்களின்போதும் பிற்கால வாழ்க்கையிலும் அவளுடைய நிலை, தனிமைப்படுத்தப்பட்ட சார்புநிலை அல்ல; மாறாக ஒரு சுதந்திரமான குலத்தலைவியின், அல்லது ஒரு “கோத்திரத் தாயின்” நிலையாக இருந்தது.

60 “சாராளுக்கு மகள் இல்லாததால், குலத்தை நடத்துவதற்குக் குடும்பத்திலிருந்து ஒருவரை அழைத்துவர வேண்டியிருந்தது; ரெபெக்காள் பழைய தாயகத்திலிருந்து அழைத்து வரப்பட்டாள். சாராளின் அரசுக்

கூடாரத்தை ஈசாக்கு மம்ரேயிலிருந்து மூன்று அல்லது நான்கு நாள் பயண தூரத்திலுள்ள லகாய்ரோயீக்கு (Beer-lahai-roi) மாற்றினான்; ரெபெக்காள் வந்தவுடனே அவள் அந்தக் கூடாரத்தில் தங்கவைக்கப்பட்டாள். அதன்பின் ஈசாக்கு அவளை மணந்தான்; அவளும் சாராளைப் போலவே சுதந்திரமானவளாக இருந்ததாகத் தெரிகிறது. ரெபெக்காளுக்குப் பின்வாரிசாக மகள் இல்லாததால், யாக்கோபு வரிசையில் மூத்தவளான லேயாளை மணக்க வேண்டியிருந்தது; இவ்வாறு லேயாளின் நிலை உறுதிசெய்யப்படும்வரை அவனால் ராகேலைப் பெற முடியவில்லை.

61 “எகிப்துக்குப் புறப்படுவதற்கு முன், பதினொரு மகன்களுக்கிடையே ஒரே ஒரு மகள் மட்டுமே குறிப்பிடப்படுகிறாள்: குலத்தலைவியாகிய லேயாளின் மகளான தீனாள், ‘பெண் நியாயாதிபதி’ [அந்தப் பெயரின் பொருள் அதுவே]. ஒரு ஏவியனோடு² அவளுக்கு நடந்த திருமணத்தைக் குறித்து அவளுடைய சகோதரர்கள் கோபமடைந்தார்கள்; ஏனெனில் அதன்மூலம் அவள் தன் நியாயாதிபதி பதவியை ஒரு அந்நிய ஜனத்தின் கீழ் வைப்பாள்; விருத்தசேதனத்தின் மூலம் ஏவியரை இஸ்ரவேல் ஜனத்தோடு சேர்த்துக்கொள்வது மட்டுமே நிலைமையைச் சரிசெய்ய முடிந்தது (ஆதியாகமம் 34:1-24). அதற்கும் பின்பு, அடுத்த தலைமுறையிலிருந்து பெயர் குறிப்பிடப்படும் ஒரே பெண்ணின் பெயரில் இந்த வம்சவரிசையை நாம் பின்தொடரலாம்: சேராக் (Serach – ஆதியாகமம் 46:17); இது “கோத்திரத் தலைவி” எனப் பொருள்படும் சாரா என்பதன் ஒரு வடிவம். தீனாளுக்குப் பிள்ளைகள் இல்லாததாகத் தெரிவதால், லேயாளின் வேலைக்காரியாகிய சில்பாளின் சந்ததியிலிருந்து ஒருத்தியை எடுப்பது இயல்பாக இருந்தது. இவ்வாறு, லேயாள் விசேஷமாக மகிழ்ந்த ஆசேர், தன் மகளாகிய சேராக்கில் அடுத்த குலத்தலைவியைக் கொடுத்தான்.”

62 பெண்ணின் இந்த ஆரம்பகால மாண்பில் சிலவற்றை வேதாகம வரலாற்றின் முழு ஓட்டத்திலும் பின்தொடர முடியும்; குறிப்பாக, ராஜாவுக்கு அருகில் அதிகாரம் செலுத்தும் “ராஜமாதாவில்”; கி.மு. 600-இல், எரேமியாவின் காலத்திலும் எரேமியா 13:18-இல் அவளைப் பற்றிப் பேசப்படுகிறது (இங்கே அந்தச் சொல் பெரும்பாலும் தவறாக “ராஜஸ்திரீ” என்று மொழிபெயர்க்கப்படுகிறது).

எபிரெயுவுக்கு முன் அக்காதிய, சுமேரிய மொழிகள் இருந்தன; பழைய சுமேரியப் பாடல்களை செமிட்டிய மொழிக்கு மொழிபெயர்த்தவர்கள், “பெண்ணும் ஆணும்” என்பதை “ஆணும் பெண்ணும்” என்று மாற்றினார்கள் என்றும், ஆண்களுக்கு மேலாதிக்கம் கொடுப்பதற்காக இப்படிப்பட்ட மற்ற மாற்றங்களையும் புகுத்தினார்கள் என்றும் பேராசிரியர் சேஸ் (Sayce) சொல்லுகிறார். சுமேரியா, அக்காத், பாபிலோனியா, அரேபியா, பெனிக்கேயா,

எகிப்து – மிகப் பழமையான இந்த நாகரிகங்கள் அனைத்தும் தாய்வழி ஆட்சியின் அம்சங்களால் குறிக்கப்பட்டிருந்தன. சர் வில்லியம் ராம்சே (Sir Wm. Ramsay) சின்ன ஆசியாவைக் குறித்தும் அதையே சொல்லுகிறார். ஆரம்பகால கிரேக்கத்திலும் பெண்வழி வம்சாவளியைக் காட்ட முடியும் – ஸ்பார்ட்டா பெண்ணே தன் மாண்பை இழந்த கடைசிப் பெண். கி.மு. 450 அளவிலும் ஹெரோடோட்டஸ் (Herodot) லிக்கியர்களைப் பற்றி எழுதினார்: “ஒருவன் தன் அயலானிடம் அவன் யார் என்று கேட்டால், தான் இன்னின்ன தாயிடம் பிறந்தவன் என்று சொல்லி, தன் தாயின் முன்னோர்களைப் பட்டியலிடுவான்.” தகப்பனுக்கு ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட மனைவிகள் இருந்ததே இதற்குக் காரணம் என்று முன்பு கருதப்பட்டது; ஆனால் இது சரியான விளக்கம் அல்ல என்று இன்று வலியுறுத்தப்படுகிறது. “சகோதரன்” என்பதற்கான கிரேக்கச் சொல்லே (adelphos) தகப்பன் வழியாக அல்ல, தாய் வழியான உறவுமுறையை விவரிக்கிறது.

63 தேவனுடைய சட்டத்திலிருந்து நாம் எவ்வளவு தூரம் விலகிவிட்டோமென்றால், இன்று பிரிட்டிஷ் சட்டத்தின்படி தாய் ஒரு பெற்றோர் அல்ல. ஆறாம் எட்வர்ட் (Edward VI.) ஆட்சிக்காலத்தில், சிவில் நீதிமன்றங்களும் திருச்சபை நீதிமன்றங்களும் சேர்ந்து, சஃபோக் கோமாட்டி (Herzogin von Suffolk) தான் பெற்றெடுத்த மகனுக்கு உறவினர் அல்ல என்று அறிவித்தன. இங்கிலாந்து திருச்சபை விவாகரத்தைக் கடுமையாக எதிர்க்கிறது. ஆனால் மத்தேயு 19-இல் விவாகரத்து குறித்த கர்த்தராகிய இயேசுவின் கட்டளையை வாசிக்கும்போது, “தேவன் இணைத்ததை மனுஷன் பிரிக்காதிருக்கக்கடவன்” என்ற முடிவு, “இதினிமித்தம் புருஷன் தன் தகப்பனையும் தாயையும் விட்டு, தன் மனைவியோடே இசைந்திருப்பான், அவர்கள் இருவரும் ஒரே மாம்சமாயிருப்பார்கள்” என்ற முன்கூற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டது என்று கண்டுகொள்கிறோம். இந்தக் கட்டளையின் முடிவை [விவாகரத்துத் தடையை, மொழிபெயர்ப்பாளர் குறிப்பு] அது அடிப்படையாகக் கொண்ட முன்கூற்றுகளைச் சபை புறக்கணிக்கும்வரை, அதை ஒருபோதும் பயனுள்ள முறையில் நடைமுறைப்படுத்த முடியாது.

64 ஜனங்களைக் குறிக்கும் கிட்டத்தட்ட எல்லாத் தொகுப்புச் சொற்களும், நகரங்கள் மற்றும் சமூகங்களின் பெயர்களும் பெண்பால் சொற்கள் என்று நம்முடைய எபிரெய் இலக்கண நூல்களும் அகராதிகளும் சுட்டிக்காட்டுகின்றன. இது எப்படி வந்தது? குறிப்பாக, கிறிஸ்து போஷித்தது போன்ற ஒரு ஜனக்கூட்டத்தை விவரிக்கக் கிறிஸ்துவின் காலத்து ஆண்கள் பெண்பால் சொல்லை உருவாக்கியிருப்பார்கள் என்பது நினைத்துப் பார்க்கவே முடியாதது. சுவிசேஷப் பதிவின்படி, அவர் “ஸ்திரீகளும் பிள்ளைகளும் தவிர நாலாயிரம் புருஷரைப்” போஷித்தார். மற்றொரு

சந்தர்ப்பத்தில் “ஸ்திரீகளும் பிள்ளைகளும் தவிர ஐயாயிரம் புருஷரைப்” போஷித்தார். மேலும், அப்போஸ்தலர் நடபடிகளில் பேதுரு, ஸ்தேவான், பவுல் ஆகியோர் வெவ்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் ஜனக்கூட்டங்களை “சகோதரராகிய புருஷர்களே” என்று அழைக்கிறார்கள்; பெண்களைக் குறிப்பிடக்கூட இல்லை. ஆண் ஏறக்குறைய முற்றிலுமாக முதல் இடத்தைப் பெற்றிருக்கும்போது, ஒரு கூட்டத்தில் அவனுடைய பாலினம் மட்டுமே குறிப்பிடப்படுகிறது. ஆனால் இரத்த வம்சம் பெண்கள் வழியாகக் கணக்கிடப்பட்ட காலங்களில், ஒரே இரத்தமுடைய ஒரு தேசத்தையோ சமூகத்தையோ குறிப்பிடும்போது, தேசங்கள், நகரங்கள், சமூகங்கள், ஜனக்கூட்டங்கள் பெண்பால் பெயர்களைப் பெற்றன என்பதை நன்றாகப் புரிந்துகொள்ள முடியும். நகரங்கள், கிராமங்கள் முதலியவற்றுக்கான இந்தத் தொகுப்புச் சொற்கள் பெண்பாலாக இருந்தன; ஏனெனில் அப்படிப்பட்ட இடங்கள் பெண்களுக்குச் சொந்தமான வீடுகளின் கூட்டங்களால் ஆனவை; அவற்றிலிருந்து அந்தப் பெண்கள் அரிதாகவே வேறிடம் சென்றார்கள். எண்ணாகமம் 21:25, யோசுவா 15:45 முதலியவற்றில் நகரங்களுக்கான சொல் “குமாரத்திகள்”. அதே காரணத்திற்காக, ஏசாயா 12:6-இல் “சீயோனின் குடிகளே” என்பதற்கு மூலபாஷையில் “சீயோனின் குடிமகளே” என்று இருக்கிறது; இது போன்றவை பழைய ஏற்பாட்டில் மிகவும் அடிக்கடி வருகின்றன.

பாடம் 9 – ஏவாளின் தெரிவும் ஆதாமின் தெரிவும்

65 “ஆவிக்குரிய வேதாகம விமர்சனம்” பற்றிய பயனுள்ள விரிவுரைத் தொடர் ஒன்றில் Dr. ஏ. டி. பியர்சன் (A. T. Pierson) சொன்னார்: “அறிவுத் துறையில், ஒன்று உண்மை என்பதால் மனிதன் அதை விசுவாசிக்கிறான்; ஆவிக்குரிய துறையில், மனிதன் ஒன்றை விசுவாசிப்பதால் அது உண்மை என்று அறிகிறான்.” சத்தியத்தைக் குறித்து உங்களை உணர்த்தும்படி ஆவியானவர் உங்களோடு இருந்தால், இன்று நம்முடைய பாடத்தில் சொல்லப்படுவதை நீங்கள் விசுவாசித்தால், சத்தியத்தை ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள்; நீங்கள் முன்பு பெற்ற போதனைகளையும், ஒருவேளை நீங்கள் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கக்கூடிய முன்முடிவுகளையும் அது முற்றிலுமாகத் தலைகீழாக்கினாலும், அதன்படி வாழுங்கள், அதை மற்றவர்களுக்கும் போதியுங்கள்.

66 இந்தப் பாடங்களின் பின்னணியில், “பரலோக ராஜ்யத்தில் பெரியவன் யார், ஆணா பெண்ணா” என்று அறிய விரும்பும் எந்த ஆசையையும், தகுதியற்ற கேள்வியாக ஒரேயடியாக நம்மிடமிருந்து தள்ளிவிடுவோமாக. ஆனாலும் பெண்களாக, பெண்ணின் அழைப்பில் (Bestimmung) நாம் அக்கறை கொண்டிருக்கிறோம்; அப்படி இருக்கவும் வேண்டும். இந்த அழைப்பு ஏதேன் தோட்டத்தில் நிர்ணயிக்கப்பட்டது. அது என்ன?

67 தயவுசெய்து ஆதியாகமம் 2:17-18-ஐ வாசியுங்கள். பாலினங்கள் பிரிக்கப்படுவதற்குச் சற்று முன், ஆதாம் பொறுப்பின் முதிர்ச்சியை அடைந்து தன் நடத்தைக்குக் கணக்கு ஒப்புவிக்கக் கடமைப்பட்டவனாக இருந்தபோது, **"நன்மை தீமை அறியத்தக்க விருட்சத்தின்"** கனியைப் புசிக்க வேண்டாம் என்று தேவன் அவனுக்கு விலக்கினார். வசனம் 18 காட்டுவது போல, ஏவாள் அப்போது இன்னும் "உருவாக்கப்படவில்லை"; கட்டளை இரண்டாம் நபர் ஒருமையில் கொடுக்கப்பட்டது. இந்த "விருட்சம்" சரியாக என்ன என்று நமக்குச் சொல்லப்படவில்லை. 2 சாமுவேல் 19:35, யோபு 2:10, ஏசாயா 7:15-16, எரேமியா 42:6 போன்ற வேதப்பகுதிகளில் வருவது போல, "நன்மை தீமை" என்ற சொற்றொடர் நடைமுறையில் "வலியும் இன்பமும்" என்பதற்குச் சமமானது என்று நினைப்பது முறையானதே. இப்படிப்பட்ட ஒரு சட்டத்திற்கு ஆதாம் கீழ்ப்படியாமற்போனதன் விளைவு, ஒருபுறம் "வலிக்கும்" "இன்பத்திற்கும்" இடையே உள்ள தெளிவான வேறுபாட்டைக் கண்டுபிடிப்பதாகவும், மறுபுறம் இனிமேல் இன்பத்தைத் தேடி, நன்மை பயக்கும் "வலியைக்" கூடத் தவிர்க்கும் வலுவான சோதனையாகவும் இருக்கும். ஒருவேளை தேவன் ஆதாமின் கவனத்தை வெறும் "வலி மற்றும் இன்பம்" என்பதைவிட உயர்ந்த நோக்கங்களுக்கும் நடத்தைக் கொள்கைகளுக்கும் திருப்ப விரும்பியிருக்கலாம். நாம் இப்படி விளக்கினால், இந்த விலக்கு விசேஷ முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்தது; ஏனெனில் தேவன் ஆதாமுக்கு ஒரு மனைவியைச் சேர்த்துக்கொடுத்த நிகழ்வுக்கு அது உடனடியாக முன்னதாக வந்தது. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, பாலினங்களுக்கிடையேயான உறவில் பொறுப்பின் வலியைத் தவிர்ப்பது கண்டிக்கத்தக்கது. அது தனிநபரின் சீரழிவையும், இறுதியில் மனித இனத்தின் சீரழிவையும் குறிக்கிறது; அது தவிர்க்க முடியாதபடி தாய்மைக்குரிய பாலினத்தின் பக்கத்தில் துன்பத்தையும் அளவுக்கு மிஞ்சிய சுமையையும் கொண்டுவரும்.

68 இந்த விலக்கு ஏற்கனவே சொல்லப்பட்ட பின்புதான் ஏவாள் "உருவாக்கப்பட்டாள்"; அதன்பின் அவள் அதைச் சர்வவல்லவரிடமிருந்து கேட்டாளா, அல்லது ஆதாம் மூலமாக மட்டுமே அறிந்தாளா என்று நமக்குத் தெரிவிக்கப்படவில்லை. வேதாகமச் சான்றின்படி, கட்டளையை மீறும்படி சாத்தான் அவளை வஞ்சித்தபோது, அவள் அதை ஆதாம் மூலமாக மட்டுமே கேட்டிருக்கக்கூடும்; ஏனெனில் கட்டளையைத் திரும்பச் சொல்லும்போது அவள் மொழியை அலங்கரித்தாள், சட்டத்தின் சொற்களை ஒரு இடத்தில் வலுவாகவும் மற்றொரு இடத்தில் பலவீனமாகவும் ஆக்கினாள் – இவை இரண்டாம் கையாகச் சொல்லப்படும் கதையின் அடையாளங்கள், நேரடி மூலத்திலிருந்து வரும் அறிக்கையின் அடையாளங்கள் அல்ல. இறுதியில் அவர்கள் இருவரும் அந்த விருட்சத்தின் கனியைப் புசித்தார்கள்; பகலின் குளிர்ச்சியான வேளையில் தேவன் அவர்களிடம் கணக்குக் கேட்க வந்தார்.

அவர் ஆதாமிடம், “அந்த விருட்சத்தின் கனியைப் புசித்தாயோ?” என்று கேட்டார்; அதற்குப் பதில்: “என்னுடனே இருக்கும்படி நீர் தந்த ஸ்திரீயாகிய அவளே அந்த விருட்சத்தின் கனியை எனக்குக் கொடுத்தாள், நான் புசித்தேன்.” பின்பு தேவன் ஸ்திரீயிடம் கேட்டார்; அவள், “சர்ப்பம் என்னை வஞ்சித்தது, நான் புசித்தேன்” என்று பதில் சொன்னாள். நான் பெரிய எழுத்துகளில் (இங்கே தடித்த எழுத்துகளில்) எழுதிய சொற்களைத் தயவுசெய்து கவனியுங்கள்.

69 இந்த இரண்டு பதில்களையும் ஒன்றோடொன்று ஒப்பிடுவது நியாயமானது என்று நான் கருதுகிறேன்; ஏனெனில் அவற்றில் பின்வருவதைப் பற்றிய ஒரு குறிப்பைக் காண்கிறோம். இருவருமே “நான் புசித்தேன்” என்று அறிக்கையிடுகிறார்கள்; இருவருமே புசிக்க வழிநடத்திய நேரடியான செல்வாக்கை உண்மையாகக் குறிப்பிடுகிறார்கள். இதுவரை அவர்கள் சமநிலையில் இருக்கிறார்கள். ஆனால் ஆதாம் இன்னும் அதிகமாகச் சொல்ல வேண்டும் என்று உணருகிறான். ஏவாள் மூலமான அவனுடைய வீழ்ச்சிக்கு ஒரு மூலக் காரணம் இருந்தது: சாத்தான். ஆனால் ஆதாம் ஏவாளைப் போலச் சாத்தானைக் குறிப்பிடவில்லை; இருந்தாலும் ஒரு மூலக் காரணத்தைப் பற்றி அவன் மௌனமாக இருக்கவில்லை; தேவனே அந்த மூலக் காரணம் என்று – அவருக்கு அந்த ஸ்திரீயைத் துணையாகக் கொடுத்ததன் மூலம் – அவருடைய முகத்துக்கு நேராகவே அவரைக் குற்றம் சாட்டுகிறான். இதில் மிக மோசமானது என்னவென்றால், சாத்தான் அந்த உரையாடலில் இருந்தான் அல்லது அருகில் இருந்தான்; ஒரு மூலக் காரணத்தைக் கட்டாயம் குறிப்பிட வேண்டுமென்றால், அவனைக் கவனிக்காமல் இருக்க முடியாது, அல்லது வேண்டுமென்றே மட்டுமே கவனிக்காமல் விட முடியும். தேவனைக் குறித்த ஆதாமின் மனப்பான்மையைக் குறித்தும், அவன் மறைமுகமாகத் தேவன்மேல் மதியீனத்தைச் சுமத்தியதைக் குறித்தும் சாத்தான் மகிழ்ந்திருக்க வேண்டும்; அதுபோலவே, சோதனைக்காரனாகிய தன்னிடம் ஆதாம் காட்டிய மனப்பான்மையைக் குறித்தும் மகிழ்ந்திருக்க வேண்டும்; ஏனெனில் ஆதாம் அவனைக் குற்றச்சாட்டுகளிலிருந்து காப்பாற்றினான். “நான் ஆதாமைப் போல என் மீறுதல்களை மூடி, என் அக்கிரமத்தை என் மடியில் ஒளித்துவைத்திருந்தால் ...” என்று யோபு புலம்பும்போது (யோபு 31:33) அவன் குறிப்பிடுவது இந்த நிகழ்வையும், ஆதாமின் இந்த நடத்தையையும் அல்லவா? Dr. லாங்கே (Lange) சொல்லுகிறார் (பார்க்க: பத்தி 36): “ஏற்கனவே இருந்த ஒரு தீமையின் வல்லமைக்கு எதிராக ஆதாம் [தோட்டத்தைக்] காத்துப் பாதுகாக்க வேண்டியிருந்தது.” உள்ளே நுழைய முடிந்த சாத்தானை ஆதாம் குறிப்பிடாததற்கு இதுவே காரணமாக இருக்கலாம் அல்லவா?

“வீழ்ச்சிக்கு மூலக் காரணம் தேவனே என்று – அவருக்கு அந்த ஸ்திரீயைத் துணையாகக் கொடுத்ததன் மூலம் – ஆதாம் அவருடைய முகத்துக்கு

நேராகவே அவரைக் குற்றம் சாட்டினான்.”

70 விதி (Bestimmung) என்பது ஒரு பயங்கரமான சொல். ஒரு மனிதனின் விதி, ஒரு கணநேரத் தீர்மானத்தால் வாழ்நாள் முழுவதற்கும் நிர்ணயிக்கப்படலாம்; அந்தத் தீர்மானம் – தெய்வீகத் தலையீட்டை மன்றாடிக் கேட்காவிட்டால் – பின்வரும் தலைமுறைகளில் அவனுடைய சந்ததியின் இயல்பான சாய்வாக மாறலாம். வேதத்தில் இது இஸ்ரவேலர் மற்றும் ஏதோமியரின் பாடம். யாக்கோபின் வரலாற்றில் ஒரு குறிப்பிட்ட கட்டம் வரை, ஏசாவின் வாழ்க்கை யாக்கோபின் வாழ்க்கையைவிட மதிப்புக்குரியதாகத் தோன்றியது. ஆனால் ஏசா இரண்டு வழிகளின் சந்திப்பில் நின்றபோது, தன் சேஷ்டபுத்திர உரிமையை விலையாகக் கொடுத்து உடலின் புத்துணர்வைத் தெரிந்துகொண்டான் (ஆதியாகமம் 25:29-34). வெகு காலத்திற்குப் பின் யாக்கோபு இரண்டு வழிகளின் பிரிவிடத்திற்கு வந்தான்; தன் சகோதரனின் கொலைவெறித் தாக்குதலால் தனியாகவும் ஆயத்தமில்லாமலும் திடீரென்று பிடிபடும் அபாயம் இருந்தும், தெய்வீக ஆசீர்வாதத்திற்காக இரவு முழுவதும் போராடினான் (ஆதியாகமம் 32:24-32); அதைப் பெற்றும்கொண்டான். இந்த இருவரும் பிறப்பதற்கு முன்பே, அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் எடுக்கப்போகும் தீர்மானங்களின் தன்மையைத் தேவன் கண்டார்; இந்த முன்னறிவின்படி தம்முடைய “தெரிந்துகொள்ளுதலைச்” செய்தார். இப்போது தேவன் – இம்முறை ஆதாம் மற்றும் ஏவாளின் தீர்மானங்களின் அடிப்படையில் – ஒரு “தெரிந்துகொள்ளுதலைச்” செய்யப்போகிறார்; வரலாற்றில் பின்னர், வரப்போகும் மேசியாவின் மூதாதையாக யாக்கோபைத் தெரிந்துகொண்டபோது செய்தது போலவே.

71 ஆதாம் ஒரு பொல்லாத தீர்மானத்தை எடுத்தான். அவன் சர்ப்பத்தின் பக்கம் நின்று தேவனை அவதூறு செய்பவனானான். ஆனால் ஏவாள் சாத்தானின் முன்னிலையிலேயே அவனுடைய குணத்தை வெளிப்படுத்தினாள்; இவ்வாறு தனக்கும் அவனுக்கும் இடையே பகையை உண்டாக்கினாள். அதன்பின் வந்தது, ஏவாளின் சிறந்த தெரிவின் இயல்பான விளைவு. தேவன் அந்த ஸ்திரீயைச் சாத்தானிடமிருந்து இன்னும் அதிகமாக விலக்கி இழுக்கத் தீர்மானித்தார். அவர் சாத்தானை நோக்கி, “உனக்கும் ஸ்திரீக்கும் பகை உண்டாக்குவேன்” (3:15) என்றார். அதன் மூலம் அவர் உண்மையில் சொன்னது: “அவள் உறவை முறித்துக்கொள்ளத் தீர்மானித்திருக்கிறாள்; நான் இந்த முறிவை விரிவாக்குவேன்.”

இதைத் தொடரும் மகிமையான வாக்குத்தத்தத்தைப் பற்றி ஏற்கனவே அநேகம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது; ஆனால் சற்று நின்று சிந்திப்போம்: மனிதனுக்கும் கீழான மிருகமாகிய பாம்புக்கும் இடையே எப்போதும் ஒரு

இயல்பான பகை இருக்கும் என்பதைவிட அதிகமான பொருளை இதில் சில விளக்கவுரையாளர்கள் காண்பதில்லை!

72 இந்தக் கட்டத்தில் தேவன் சாத்தானுக்கும் ஸ்திரீக்கும் இடையே பகையை வைத்தார் என்பதை நாம் மறக்கக் கூடாது. அடுத்த வசனத்தில் (3:16) முன்னறிவிக்கப்படும் தீமைகளின் ஒரு முழுத் தொடரை இது பெருமளவில் விளக்குகிறது; பாரம்பரியக் கண்ணோட்டத்தின்படியோ, அவை விலக்கப்பட்ட கனியைப் புசித்துத் தன் கணவனுக்கும் கொடுத்ததன் மூலம் ஏவாள் பாவத்தை உலகத்திற்குள் கொண்டுவந்ததன் விளைவு. சாத்தானின் பகையே பெண்ணின் துன்பத்திற்குக் காரணம். இந்த விஷயம் குறித்து மேலும் வெளிச்சம் பிந்தைய பாடங்களில் வரும்.

73 “உன் வித்துக்கும் அவள் வித்துக்கும்” என்று, ஸ்திரீயைக் குறித்துச் சாத்தானுக்குச் சொன்ன இந்த வார்த்தைகளோடு தேவன் சேர்க்கிறார். இன்று வழக்கமாக வலியுறுத்தப்படும் “தேவனுடைய பொதுவான பிதாத்துவம்”, “மனிதர்களின் பொதுவான சகோதரத்துவம்” ஆகியவை ஓரளவு உண்மையாக இருந்தாலும், வேதத்தை அதிகாரமாக மதிக்கிற நாம், தேவனைப் போலவே சாத்தானுக்கும் மனிதர்களிடையே தன் பிள்ளைகள் – ஒழுக்க மற்றும் ஆவிக்குரிய குற்றவாளிகள் – உண்டு என்பதை மறக்கக் கூடாது. “நல்ல விதை ராஜ்யத்தின் புத்திரர்; களைகள் பொல்லாங்கனுடைய புத்திரர்.” யோவான் 6:70-இல், “பன்னிருவராகிய உங்களை நான் தெரிந்துகொள்ளவில்லையா? உங்களுக்குள்ளும் ஒருவன் பிசாசாயிருக்கிறான்” என்று சொல்லப்படுகிறது. “ஒரே பிதா எங்களுக்கு உண்டு, அவர் தேவன்” என்று யூதர்கள் அறிவித்தபோது, இயேசு பதிலளித்தார்: “தேவன் உங்கள் பிதாவாயிருந்தால் என்னிடத்தில் அன்பாயிருப்பீர்கள். ... நீங்கள் உங்கள் பிதாவாகிய பிசாசானவனால் உண்டாயிருக்கிறீர்கள்” (யோவான் 8:41-44). அன்பின் அப்போஸ்தலனாகிய யோவானும் எல்லா மனிதர்களும் தேவனுடைய பிள்ளைகள் என்று சொல்லாமல், இப்படி எச்சரிக்கிறார்: “பிள்ளைகளே, ஒருவனும் உங்களை வஞ்சியாதபடிக்கு எச்சரிக்கையாயிருங்கள்; அவர் நீதியுள்ளவராயிருக்கிறதுபோல நீதியைச் செய்கிறவனும் நீதியுள்ளவனாயிருக்கிறான். பாவஞ்செய்கிறவன் பிசாசினால் உண்டாயிருக்கிறான், ... இதினாலே தேவனுடைய பிள்ளைகள் இன்னாரென்றும், பிசாசின் பிள்ளைகள் இன்னாரென்றும் வெளிப்படும்” (1 யோவான் 3:7-8,10). வீழ்ச்சியடைந்த ஒரு திருச்சபையின் புதுப்பிக்கப்படாத “வேசிப்பிள்ளைகளைத்” (எபிரெயர் 12:8) தேவன் தம்முடைய பிள்ளைகளாக ஏற்றுக்கொள்வதுமில்லை, அங்கீகரிப்பதுமில்லை.

74 “அது [ஸ்திரீயின் வித்து] உன் தலையை நசுக்கும்; நீயோ அதின் குதிகாலை நசுக்குவாய்.” பழைய மொழிபெயர்ப்புகளில் “வேண்டும்” (soll) என்ற சொல்

உள்ளது; ஆனால் தெளிவுக்காக இரண்டு இடங்களிலும் “செய்யும்” (wird) என்றே இருக்க வேண்டும். இவை எதிர்கால வடிவங்கள், கட்டளை வடிவங்கள் அல்ல. ஸ்திரீயின் சந்ததியின் குதிகாலை நசுக்கும்படி தேவன் சாத்தானுக்குக் கட்டளையிடவில்லை; இவை நடக்கும் என்று மட்டுமே அவர் முன்னறிவிக்கிறார். இந்தத் தீர்க்கதரிசனம் விசேஷமாகச் சாத்தானின் பெரும் சத்துருவாகிய, கன்னிகையாகிய மரியாளிடம் பிறந்த இயேசு கிறிஸ்துவைக் குறிக்கிறது; ஆனால் அது எல்லா விசுவாசிகளையும் குறிக்கிறது; ஏனெனில் அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் சொல்லுகிறார் (ரோமர் 16:20): “சமாதானத்தின் தேவன் சீக்கிரமாய்ச் சாத்தானை உங்கள் கால்களின் கீழே நசுக்கிப்போடுவார்”. இந்த விஷயத்தை நம்முடைய அடுத்த பாடத்தில் தொடருவோம்.

பாடம் 11 – ஏவாளும் அவளை அவதூறு செய்பவர்களும்

82 இந்தப் புத்தகத்தின் அளவு அனுமதித்தால், காயீனே வரவிருந்தவர், மேசியா என்ற ஏவாளின் விசுவாசத்தைக் குறித்துப் பேசும் மற்ற விளக்கவுரையாளர்களின் சுவாரசியமான கருத்துகளைப் பேராலயக் குருவாகிய (Domherr) பெய்ன்-ஸ்மித்தின் (Payne-Smith) விளக்கவுரையோடு சேர்க்க என்னால் முடியும். பான் (Bonn) பல்கலைக்கழகத்தைச் சேர்ந்த Dr. பீட்டர் லாங்கே (Peter Lange) அவர்களுடையதும், அவருடைய பதிப்பாசிரியரும் மொழிபெயர்ப்பாளருமான Dr. டெய்லர் லூயிஸ் (Tayler Lewis) அவர்களுடையதுமான விளக்கவுரைகள் விசேஷமாக மதிப்புமிக்கவை. பின்னவர் எழுதுகிறார்: “மீட்பரைவிட அந்திக்கிறிஸ்துவின் முன்மாதிரியாகவே இருந்த ஒருவனுக்கு அந்தச் சொற்றொடரைப் பொருத்தியதில் ஏவாள் செய்த தவறு, உடன்படிக்கையின் தேவன் இவ்வளவு மேலான விதத்தில் வேறுபட்ட ஒருவராக வெளிப்படுத்தப்பட்டிருக்கிற நமக்கு, அந்த வேதப்பகுதியின் விளக்கத்தைப் பாதிக்கும் அளவுக்கு அதிர்ச்சியளிக்கக் கூடாது. ஏவாளின் அறிவின் குறைவும், ஒருவேளை தெய்வீகமானதற்கும் மனிதத்தன்மையானதற்கும் இடையே அவளிடம் போதுமான வேறுபாடு இல்லாதிருந்ததும், அவளுடைய நம்பிக்கையின் தீவிரத்தையும் அவளுடைய வார்த்தைகளின் அகநிலை உண்மைத்தன்மையையும் இன்னும் பிரகாசமான வெளிச்சத்தில் வைக்கின்றன. அன்று பதிவுசெய்யப்பட்ட அவளுடைய வார்த்தைகளில், வாக்களிக்கப்பட்ட ஸ்திரீயின் வித்தைப் பற்றிய எந்தக் குறிப்பும் இல்லாதிருந்தால், அப்படிப்பட்ட ஒரு தீர்க்கதரிசனத்தைப் பற்றி அவள் எதையும் அறிந்திருக்க முடியாது என்பதற்கும், ஆகவே ஆதியாகமம் 3:15-உம் ஆதியாகமம் 4:1-உம் ஒருவரையொருவர் அறியாத அல்லது ஒருவருக்கொருவர் முரண்பட்ட வெவ்வேறு ஆசிரியர்களால் எழுதப்பட்டிருக்க

வேண்டும் என்பதற்கும் இதைச் சான்றாகப் பகுத்தறிவுவாதிகள் சந்தேகமின்றி முன்வைத்திருப்பார்கள்."

83 ஏவாள் "ஜீவனுள்ளோருக்கெல்லாம் தாய்" என்று சொல்வது ஆதாம் மட்டுமல்ல, முதன்மையாகத் தேவனுடைய வார்த்தையே அப்படிச் சொல்லுகிறது. இதைக் குறித்து டெலிட்சு (Delitzsch) குறிப்பிடுகிறார்: "வாக்குத்தத்தம் உண்மையில் ஸ்திரீயின் வித்தைப் பற்றியே பேசுகிறது. தன்னை அச்சுறுத்தும் மரணத்தின் முன்னிலையில், ஆதாமுக்கு அந்த ஸ்திரீ இரண்டுக்குமான உறுதிமொழியாக இருக்கிறாள்: மனித இனம் தொடர்ந்து நிலைத்திருப்பதற்கும், அது வெற்றி பெறுவதற்கும்." எல்லா விசுவாசிகளும் "ஸ்திரீயின் வித்து" என்ற அம்சத்தைக் குறித்து Dr. மன்றோ கிப்சன் (Monroe Gibson) "அவளுடைய வித்து யார்?" என்று கேட்டு, இப்படிப் பதிலளிக்கிறார்: "மேலோட்டமாக வாசிக்கும் பலர், அவளுடைய வித்து முழு மனுக்குலமே என்று நினைக்கிறார்கள். ஒரு விதத்தில் முழு மனுக்குலமும் நிச்சயமாக 'ஸ்திரீயின் வித்து'தான்; ஆனால் அது முழு மனுக்குலத்தையும் உள்ளடக்கினால், சர்ப்பத்தின் வித்து என்பதற்கு என்ன பொருள்? 'ஸ்திரீயின் வித்து' என்பது முழு மனுக்குலத்தையும் குறிக்க முடியாது; மாறாக, எழுத்தின்படி மட்டுமல்ல, ஆவிக்குரிய விதத்திலும் 'ஸ்திரீயின் வித்தாக' இருப்பவர்களை, நன்மையின் பக்கம், தேவனுடைய பக்கம், நீதியின் பக்கம் நிற்பவர்களையே குறிக்கிறது என்பது முற்றிலும் வெளிப்படையல்லவா? எதிரான ஆவியுடையவர்கள் சர்ப்பத்தின் வித்து, 'பிசாசின் பிள்ளைகள்'. அதுபோலவே, 'ஆதாம் தன் மனைவிக்கு ஏவாள் என்று பேரிட்டான்; ஏனெனில் அவள் ஜீவனுள்ளோருக்கெல்லாம் தாயானாள்' [3:20] என்று நாம் வாசிக்கும்போது, அவள் எல்லா மனிதர்களுக்கும் தாயாக இருந்தாள் என்ற பொருளிலேயே பெரும்பாலான வாசகர்கள் அதைப் புரிந்துகொள்கிறார்கள். ஆனால் இவ்வளவு வெளிப்படையான ஒன்றைச் சொல்லும் ஒரு பெயரை அவன் அவளுக்கு ஏன் வைக்க வேண்டும்? மறுபுறம், 'ஜீவனுள்ளோர்' என்பதை எழுத்தின்படியான பொருளிலும் ஆவிக்குரிய பொருளிலும், 'தேவனுக்கென்று ஜீவனுள்ளவர்கள்' என்றும், தேவன் தம்முடைய குமாரன் மூலமாகக் கொடுக்கும் 'ஜீவனை' உடையவர்களாக இருப்பவர்கள் என்றும் புரிந்துகொண்டால், எல்லாக் குறிப்புகளும் எவ்வளவு அழகாக ஒன்றோடொன்று பொருந்துகின்றன! 'ஸ்திரீயின் வித்து', 'ஜீவனுள்ளோரின் தாய்', 'ஆதாமின் வம்சவரலாறு'. சரியாகச் சொன்னால், எபிரெய மொழியில் நிகழ்காலம் என்று ஒன்று இல்லை; இறந்தகாலமும் எதிர்காலமும் மட்டுமே உண்டு. ஆகவே எதிர்காலம் பயன்படுத்தப்படும்போது, அது எதிர்காலத்திற்குள் தொடர்ந்து செல்லும் நிகழ்காலத்தைக் குறிக்கலாம். ஆகவே இங்கே 'பகை உண்டாக்குவேன்' என்பது மட்டுமல்ல; உனக்கும் ஸ்திரீக்கும் இடையே பகையை உண்டாக்குகிறேன் என்றும் பொருள்படும். அந்த வேலை தொடங்கிவிட்டது ...

தேவனுடைய சபையை உருவாக்கும் எல்லாத் தனிநபர்களுக்கும் அவளே மூல மாதிரியும் பிரதிநிதியுமாக இருக்கிறாள்.” (The Ages before Moses, பக். 122).

84 நான் தெரிந்தெடுத்திருக்கக்கூடிய அநேக வேதப்பகுதிகளில் நான்கை இப்போது ஒப்பிட்டுப் பார்ப்போம். தேவன் ஆபிரகாமிடம் சொல்லுகிறார் (ஆதியாகமம் 22:16-18): “என்னைக்கொண்டே ஆணையிட்டேன் ... நீ என் சொல்லுக்குக் கீழ்ப்படிந்தபடியினால், உன் வித்துக்குள் பூமியிலுள்ள சகல ஜாதிகளும் ஆசீர்வதிக்கப்படும்”. ஈசாக்கிடம் அவர் சொல்லுகிறார்: “உன் சந்ததிக்குள் பூமியிலுள்ள சகல ஜாதிகளும் ஆசீர்வதிக்கப்படும்; ஏனெனில் ஆபிரகாம் என் சொல்லுக்குக் கீழ்ப்படிந்து, என் கட்டளைகளைக் கைக்கொண்டான்” (ஆதியாகமம் 26:4-5). யாக்கோபிடமும் அவர் அதையே சொன்னார் (ஆதியாகமம் 28:14). தாவீதிடம் அவர் சொல்லுகிறார்: “அப்பொழுது உனக்குப்பின் உன் சந்ததியை எழும்பப்பண்ணுவேன் ... அவன் சிங்காசனத்தை என்றைக்கும் ஸ்திரப்படுத்துவேன்” (1 நாளாகமம் 17:11-12). பின்பு கலாத்தியர் 3:29: “நீங்கள் கிறிஸ்துவினுடையவர்களானால், ஆபிரகாமின் சந்ததியாராயும், வாக்குத்தத்தத்தின்படி சுதந்தரருமாயிருக்கிறீர்கள்.” மனுக்குலத்தின்மேல் இறங்கவிருந்த இந்த ஆசீர்வாத நதியின் பகுதிகளாகக் குறிப்பிடப்பட்டது ஆபிரகாம், ஈசாக்கு, யாக்கோபு, தாவீது ஆகியோருக்கு ஒரு விசேஷ கனமாக இருந்ததா? அப்படியானால், இந்த ஆசீர்வாதத்தின் ஊற்று (மனிதப் பக்கத்தில்) ஏவாளே என்பதை நினைவுகூருவது நல்லது; அவளைக் குறித்தே தேவன் சாத்தானிடம் சொன்னார்: “உனக்கும் ஸ்திரீக்கும் ... பகை உண்டாக்குவேன்; ... அவள் வித்து ... உன் தலையை நசுக்கும்”. இந்த வாக்குத்தத்தம் ஆபிரகாம், ஈசாக்கு, யாக்கோபு ஆகியோரைக் கனப்படுத்துவது போலவே ஏவாளையும் கனப்படுத்துகிறது; அவர்களுக்குக் கிடைத்த அதே காரணத்தைத் தவிர வேறு எந்தக் காரணத்திற்காகவும் அந்தக் கனம் அவளுக்குக் கிடைத்திருக்க முடியாது; அதாவது, அவளிடம் காணப்பட்ட மேன்மையின் காரணமாகவே.

85 ஏவாள் அல்ல, ஆதாமே பாவத்தையும், பாவத்தினால் மரணத்தையும் உலகத்திற்குள் கொண்டுவந்தவன் என்று பு.ஏ. போதிக்கிறது என்பதை நம்முடைய அடுத்த பாடத்தில் காட்டுவேன். அப்படியானால் ஏவாளின் குணத்தைக் குறித்த இந்த அவதூறை எப்படி விளக்குவது? அது எங்கிருந்து தோன்றியது? இந்தக் கேள்விகளுக்குப் பதில் மிக எளிது என்று நான் கருதுகிறேன். வரலாற்று ரீதியாகப் பார்த்தால், எல்லாத் தீமைக்கும் ஊற்று பெண்ணே என்ற மிகப் பழமையான திட்டவட்டமான குற்றச்சாட்டு, பண்டோராவைப் பற்றிய புறஜாதி கிரேக்கப் புராணக் கதையே. கி.மு. 800 அளவில் வாழ்ந்த ஹெசியோட் (Hesiod) சொல்வதன்படி, புரோமேதியஸ் (Prometheus – அவனுடைய பெயரின் பொருள் “முன்யோசனை”)

வானத்திலிருந்து நெருப்பைத் திருடியதால் ஜூப்பிட்டர் (Jupiter) கோபமடைந்து, பழிவாங்குவதற்காக ஒரு அழகான பெண்ணை உருவாக்கும்படி ஹெஃபெஸ்டஸுக்கு (Hephaistos) கட்டளையிட்டான். மினர்வா (Minerva) அவளை எல்லா வரங்களாலும் அலங்கரித்தாள்; அவள் பண்டோரா (Pandora – “எல்லா வரங்களும் பெற்றவள்” என்று பொருள்) என்று அழைக்கப்பட்டாள்; ஆனால் மெர்க்குரி (Merkur) அவளுக்கு ஒரு வஞ்சக மனதைக் கொடுத்தான். அவள் எபிமேதியஸிடம் (Epimetheus – “பின்யோசனை”) கொண்டுவரப்பட்டாள்; புரோமேதியஸ் இல்லாதபோது, எச்சரிக்கைகளுக்கு மாறாக அவன் அவளை ஏற்றுக்கொண்டான். மனிதர்களிடையே அவள் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டபோது, பண்டோரா ஒரு பாத்திரத்தைத் திறந்து, மனுக்குலத்தின் எல்லாத் தீமைகளையும் வெளியே தப்பவிட்டாள்; வஞ்சகமான நம்பிக்கை மட்டும் விதிவிலக்காக இருந்தது. இந்தப் புராணக் கதைக்குப் பல வேறுபாடுகள் உண்டு; ஆனால் அவை அனைத்தும் ஒரே கண்ணோட்டத்தைப் போதிக்கின்றன: மனிதத் தீமைகளின் ஊற்று பெண்ணே.

86 இரு ஏற்பாடுகளுக்கு இடைப்பட்ட காலம், அதாவது ப.ஏ.-க்கும் பு.ஏ.-க்கும் இடையிலான காலம், யூத வரலாற்றில் ஒரு “கலப்புக் காலமாக” இருந்தது; ஏனெனில் யூதர்கள் ப.ஏ.-இன் போதனைகளையும் யூதர்களின் வழக்கங்களையும் கிரேக்கப் புறஜாதி மார்க்கத்தோடு இசைவாக்க முயன்றார்கள். ஆர்ச்சடீக்கன் ஃபாரர் (Archdeacon Farrar)³ சொல்லுகிறார்: “அக்காலத்தில் பாலஸ்தீனா கிரேக்க நகரங்களின் ஒரு வளையத்தால் சூழப்பட்டிருந்தது; அவற்றில் அநேக யூதர்கள் புறஜாதி மக்களோடு தாராளமாகக் கலந்து வாழ்ந்தார்கள். எருசலேமிலேயே, சீரியா மற்றும் எகிப்தின் கிரேக்க ராஜாக்களோடு நெருங்கிய தொடர்பில் இருந்த செல்வமும் வல்லமையுமுள்ள ஒரு கட்சி வளர்ந்து வருகிறது. கிரேக்க வாழ்க்கை மற்றும் கிரேக்க இலக்கியத்தின் கவர்ச்சியால் வசீகரிக்கப்பட்டு, அவர்கள் கிரேக்கப் பண்பாட்டு இலட்சியங்களை ஏற்றுக்கொண்டு, யூத வாழ்க்கை மற்றும் விசுவாசத்தின் மிக அடிப்படையான தனித்துவ அடையாளங்களை அழித்துவிட விரும்பினார்கள். பாதி அவிசுவாசமான இந்தக் காலம் ‘கலப்பின் நாட்கள்’ என்று விவரிக்கப்பட்டது.”

87 ஆகவே, இந்தக் காலத்தில் பண்டோராவின் கதையையும் ஆதியாகமத்தில் உள்ள ஏவாளின் வரலாற்றையும் ஒன்றோடொன்று இணக்கப்படுத்த முயற்சி நடந்தது என்பதில் அசாதாரணமானது ஒன்றுமில்லை; தீமையின் ஊற்றாக ஏவாளைக் குறிக்கும், இன்று கிடைக்கும் மிகப் பழமையான குறிப்பு, *Ecclesiasticus* அல்லது இயேசு சீராக் (Jesus Sirach) என்று அறியப்படும் தள்ளுபடியாகமப் (அபோக்ரிஃபா) புத்தகத்தில் காணப்படுகிறது. நிச்சயமற்ற காலத்தைச் சேர்ந்த ஒரு பாலஸ்தீனத் தயாரிப்பான இந்தப் புத்தகம், முதலில்

ஏறக்குறைய கி.மு. 250 அளவில் எபிரெய மொழியில் எழுதப்பட்டிருக்கலாம்; ஆனால் ஆரம்பத்திலேயே எகிப்தில் கிரேக்க மொழிக்கு மொழிபெயர்க்கப்பட்டது; அதில் பின்வரும் வார்த்தைகள் உள்ளன: “ஒரு பெண்ணிடமிருந்தே பாவத்தின் தொடக்கம் வருகிறது; அவள் நிமித்தமே நாம் அனைவரும் மரிக்கிறோம்.” (25:24). “தால்மூதின் வீழ்ச்சிக் கோட்பாட்டின் முன்னோடி இயேசு சீராக்” என்று டென்னன்ட் (Tennant) சொல்லுகிறார்.⁴ இந்தத் தால்மூதின் போதனை ஏவாளைப் பற்றி என்ன சொல்லுகிறது என்பதைச் சில பகுதிகளை எடுத்துக்காட்டி விரைவில் காட்டுவேன் – ஆகவே தயவுசெய்து இந்தக் குறிப்பை மறந்துவிடாதீர்கள்.

“தீமையின் ஊற்றாக ஏவாளைக் குறிக்கும், இன்று கிடைக்கும் மிகப் பழமையான குறிப்பு, Ecclesiasticus அல்லது இயேசு சீராக் என்று அறியப்படும் தள்ளுபடியாகமப் புத்தகத்தில் காணப்படுகிறது.”

பிற்கால யூத ஆசிரியர்கள் ஏவாளின் குற்றத்தைப் பற்றி இன்னும் விரிவாகப் பேசுகிறார்கள். விசேஷமாக அலெக்சாந்திரியாவில், பரிசுத்த வேதாகமத்தைக் கிரேக்கப் புறஜாதிப் போதனைகளோடு இசைவாக்கும் முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டது. கிறிஸ்தவ இறையியலுக்குப் பெரும் தீங்காக, அலெக்சாந்திரியாவில் ப.ஏ.-இன் கிரேக்கப் பதிப்பு முடிக்கப்பட்ட பின்பு (கி.மு. 285-இல் தொடங்கப்பட்டது), “தள்ளுபடியாகமங்கள்” (அபோக்ரிஃபா) என்று அழைக்கப்படும் இந்த யூத, தேவ ஆவியால் அருளப்படாத எழுத்துகள் – அவை அனைத்தும் எபிரெய மொழியில் அல்ல, கிரேக்க மொழியில் எழுதப்பட்டவை – அந்தப் பதிப்பில் சேர்க்கப்பட்டன; எபிரெய வேதாகமத்தைப் புறக்கணித்து, சபை அந்தப் பதிப்பையே பயன்படுத்தியது. சபைப் பிதாக்களில் அநேகர் தள்ளுபடியாகமங்களை அதிகாரமுள்ளவையாக மேற்கோள் காட்டினார்கள்; அனைவருமே அவற்றின் போதனைகளால் செல்வாக்குப் பெற்றார்கள். இப்படியாக, புராணக் கதையின் பண்டோராவின் குணம் ஏவாளுக்குச் சுமத்தப்படுவது எளிதாக நடந்துவிடுகிறது. ஏவாளின் குணத்தைப் பற்றிய எந்தக் கூற்றையும் “கலப்பின் நாட்களுக்கு” அப்பால் பின்னோக்கித் தேடிக் கண்டுபிடிக்க முடியாது.

88 கி.பி. 177-இல் லியோன் (Lyon) நகரத்தின் பிஷப்பாக இருந்த இரேனியுஸ் (Irenaeus), பென் சீராக்கின் (Ben Sirach) போதனைக்கும் மற்ற யூதர்களின் போதனைக்கும் இசைவாக, ஏவாளைக் குறித்துச் சொல்லுகிறார்: “அவள் கீழ்ப்படியாதவளானபடியால், தனக்கும் முழு மனுக்குலத்திற்கும் மரணத்தின் காரணமாக்கப்பட்டாள்.” ஆனால் சில ஆண்டுகளுக்குப் பின், கார்த்தேஜைச் சேர்ந்த தெர்த்துல்லியன் (Tertullian) விசேஷமாகக் கடுமையானவராக இருக்கிறார்; அவர் ஏவாளின் பாவத்தை எல்லாக் கிறிஸ்தவப் பெண்கள்மேலும் சுமத்தி, இந்த வார்த்தைகளைச் சொல்லுகிறார்: “நீ ஒரு ஏவாள் என்பதை நீ

அறிய விரும்பவில்லையா? உன் இனத்தின்மேல் தேவன் விதித்த தண்டனைத் தீர்ப்பு இந்த உலகத்தில் இன்னும் தொடர்ந்து வாழ்கிறது; அப்படியானால் உன் குற்றமும் இன்னும் தொடர்ந்து வாழ வேண்டும். பிசாசுக்கு நுழைவாயிலைத் திறந்துகொடுத்தவள் நீயே; அந்த விருட்சத்தின் முத்திரையை உடைத்தவள் நீ; தெய்வீகச் சட்டத்தை முதலில் கைவிட்டவள் நீ; பிசாசு நெருங்க முடியாதிருந்தவனை மயக்கியவளும் நீயே. தேவனுடைய சாயலாகிய புருஷனை இவ்வளவு எளிதாக நீ தரையில் வீழ்த்தினாய். உன் குற்றத்தின் நிமித்தம், அதாவது மரணத்தின் நிமித்தம், தேவனுடைய குமாரனும் மரிக்க வேண்டியிருந்தது.” ஆனால் ஸ்திரீ இல்லாமல், மரிப்பதற்கோ புருஷர்களுக்குப் பிரசங்கிப்பதற்கோ தேவகுமாரன் உலகத்திற்கு வருவதை மனுக்குலம் எப்போதாவது கண்டிருக்குமா?

89 நம்முடைய காலத்தின் இறையியல் கருத்துகளில் அநேகம் தெர்த்துல்லியனின் உருவாக்கும் கையின் அடையாளத்தைத் தாங்கியிருக்கின்றன; ஏனெனில், *Lippincott's Biographical Dictionary* சுருக்கமாகச் சொல்வதைப் பயன்படுத்தினால்: “அவர் தம்முடைய காலத்துக் கிறிஸ்தவர்களிடையே பெரும் செல்வாக்குப் பெற்றார்”. அவருடைய இலக்கியப் படைப்புகளில் கணிசமானவை இன்றுவரை பாதுகாக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பெண்ணைப் பற்றிய இப்படிப்பட்ட ஒரு கண்ணோட்டத்தோடு (நிரந்தரமான ‘குற்றத்தின்’ காரணமாகக் கிறிஸ்துவின் பாவநிவாரண பலியின் பலன்களில் பங்குபெறுவதிலிருந்து விலக்கப்பட்டவள்) ஒருவர் தொடங்கினால், நாம் அடுத்து ஆராயப்போகும் வேதப்பகுதி (ஆதியாகமம் 3:16), தால்மூதின் போதனைக்கும் தெர்த்துல்லியனின் போதனைக்கும் இசைவாக, முழுப் பெண்ணினத்தின்மேலும் தேவன் வைத்த நித்திய சாபமாக விளக்கப்பட்டதில் ஆச்சரியம் ஒன்றுமில்லை.

பாடம் 46 – பவுலின் தர்க்கத்திற்காகத் தேவையற்ற மன்னிப்புகள்

346 பவுல் ஒரு பெரும் நெருக்கடிக்குப் பொருத்தமான ஆலோசனைகளைக் கொடுக்கிறார் என்றும் – ஸ்திரீயின் நிரந்தர மௌனத்திற்காகவும் கீழ்ப்படிதலுக்காகவும் அவர் *வாதாடவில்லை* என்றும் சொல்லும் இந்தக் கருத்துக்கு மாற்றாக இப்போது நம்மிடம் என்ன இருக்கிறது? விளக்கவுரையாளர்களின்படி, அது இந்தக் கூற்றுக்கே வந்து சேருகிறது: யூதமயமாக்குபவர்களின் “யூதக் கட்டுக்கதைகளை” எதிர்த்துப் போராட ஒருபுறம் இவ்வளவு நேரம் செலவிட்ட அப்போஸ்தலன், மறுபுறம் அதே பள்ளியால் மிக ஆழமாக உருவாக்கப்பட்டவராக இருந்தார் – ஏனெனில், *மற்றவர்கள்* பவுலின் போதனைக்குள் சுயநலமான குதர்க்கவாதத்தைக்

கலந்துவிட்டார்கள் என்ற முடிவுக்கு நாம் வராதவரை, பவுல் இங்கே நம்பத்தகாத யூதக் குதர்க்கவாதத்தைத் தாராளமாகப் பயன்படுத்தி வாதாடுகிறார் என்ற சித்தரிப்பு தவிர்க்க முடியாதது. உதாரணமாக, “ஆதாம் முதலாவது உருவாக்கப்பட்டான்” என்ற வாதத்தைப் பற்றிக் கால்வின் (Calvin) எழுதுகிறார்: “ஆனால், சிருஷ்டிப்பின் ஒழுங்கில் ஸ்திரீ இரண்டாம் இடத்தில் இருந்தாள் என்று பவுல் கொடுக்கும் காரணம், அவளுடைய கீழ்ப்படிதலுக்கு மிக வலுவான வாதமாகத் தோன்றவில்லை; ஏனெனில் காலவரிசையில் யோவான் ஸ்நானன் கிறிஸ்துவுக்கு முன்னால் இருந்தான்; ஆனாலும் தகுதியில் மிகவும் கீழானவனாக இருந்தான்” – கால்வின் இதையும் சேர்த்திருக்கலாம்: “ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் அவனுக்கு முன்பே உருவாக்கப்பட்ட ஒரு தாய் இருக்கிறாள்; ஆனாலும் அவள் தாழ்ந்தவளாகக் கருதப்படுகிறாள்.” அல்லது, பவுல் ஆதிச் சிருஷ்டிப்புச் செயலைச் சுட்டிக்காட்டினால்: “பசுக்கள் மனிதர்களுக்கு முன்பே உருவாக்கப்பட்டன – இறையியலாளர்களுக்கும் முன்பே – ஆகவே மனிதர்கள் பசுக்களுக்குக் கீழ்ப்பட்டிருக்க வேண்டும்.” என்னைப் பொறுத்தவரை, பவுல் தகுதியற்ற குதர்க்கவாதத்தைப் பயன்படுத்தினார் என்று நம்புவதைவிட, விளக்கவுரையாளர் அதைப் பயன்படுத்தினார் என்று ஏற்றுக்கொள்ளவே நான் அதிக ஆயத்தமாக இருக்கிறேன்.

347 பவுல் ரபீக்களின் போதனைகளைத் திணிக்கிறார் என்ற கருத்தைப் பின்பற்றினால், காலிஷ் (Kalisch) எழுதுவது போல, “புதிய ஏற்பாடு ... பழைய ஏற்பாட்டைவிட இன்னும் கடுமையானது; ஏனெனில் அது ஸ்திரீ எல்லாக் கீழ்ப்படிதலோடும் அமைதலாகக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும், ஆனால் போதிக்கவோ புருஷன்மேல் அதிகாரம் செலுத்தவோ கூடாது, மாறாக அமைதலாயிருக்க வேண்டும்” என்று கட்டளையிடுகிறது; பழைய ஏற்பாட்டிலோ அவள் மிக உயர்ந்த போதக ஊழியத்திற்கு, தீர்க்கதரிசிகளின் ஊழியத்திற்கு அனுமதிக்கப்பட்டாள்; மிரியாம், தெபொராள், உல்தாள் போல.” ஆனால் “சுவிசேஷம்” – “நற்செய்தி” – என்ற சொல், பழைய ஏற்பாட்டு நியாயப்பிரமாணத்தின்படி திணிக்கப்படாத ஒரு விதத்தில் பெண்களுக்கு ஒடுக்குமுறையை அறிவிக்கிறது என்று நம்புவதைவிட, விளக்கவுரையாளர் தவறு செய்கிறார் என்று நம்பவே நான் விரும்புவேன்.

348 சில நேரங்களில் விளக்கவுரையாளர், பவுலின் **அறிவுறுத்தல்களில்** திருப்தியடைந்தாலும் அவருடைய **வாதமுறையைக்** குறித்து அசௌகரியமாக உணர்ந்து, பவுலுக்காக மன்னிப்புக் கேட்க முயல்கிறார். பேராசிரியர் ரெனால்ட்ஸ் (Reynolds) வசனம் 13-ஐக் குறித்துச் சொல்லுகிறார்: “அறிவார்ந்த மேன்மையைப் பெண்கள் தங்களுக்கு உரிமை கோருவதைக் கண்டிக்க இந்த வாதம் பயன்படுத்தப்படும்போது, அது நம் காதுகளுக்கு வெகு

தொலைவிலிருந்து இழுத்துக் கொண்டுவரப்பட்டதாகத் தோன்றலாம். ஆனால் அக்காலத்தில், ஏறக்குறைய எல்லாத் தத்துவக் கருத்துகளின் உறுதியான வெளிப்பாட்டையும் வேதத்தில் தேடிக் கண்டுபிடிப்பது ஒரு வழக்கமான முறையாக இருந்தது.” இது மிக ஞானமாகத் தோன்றுகிறது. ஆனால் பவுலின் எழுத்துகளைப் பரிசுத்த ஆவியானவரே ஏவினார் என்று நம்புவது எனக்கு வழக்கம்; ஸ்திரீகளின் மௌனத்திற்கும் கீழ்ப்படிதலுக்கும் ஒரு காரணத்தை நிறுவுவதற்காக ஆவியானவர் ரபீக்களின் அபத்தங்களைக் கற்க வேண்டிய அவசியம் இருந்தது என்று நான் நம்பவில்லை. இங்கே பவுலுக்குச் சுமத்தப்படுவது போன்ற வாதங்களில் அவர் திருப்தியடைவதற்கு முன், நியாயமான காரணங்களின் பற்றாக்குறை உண்மையிலேயே மிக மோசமானதாக இருந்திருக்க வேண்டும்!

349 வல்லமையான தர்க்கத்தோடு ரோமருக்கு எழுதிய நிருபத்தை எழுதியவரும், எபிரெயருக்கு எழுதிய நிருபத்தின் தெளிவான வாதங்களை எழுதியவரும் அல்லது அவற்றை எழுதியவருக்கு ஆசிரியராக இருந்தவருமான அப்போஸ்தலன், ஸ்திரீகளை மௌனமாக்க ஒரு சாக்குப்போக்கைக் கண்டுபிடிப்பதற்காக, அவரே அவமதிப்போடு “யூதக் கட்டுக்கதைகள்” என்று அழைத்த ஒன்றை – அவற்றைத் தவிர்க்கும்படி அவர் தீமோத்தேயுவை எச்சரித்தார் – நாட வேண்டிய அவசியம் இருக்கவில்லை. அவர் அவர்களை மௌனமாக்க விரும்பியிருந்தால், அதற்கு அவரிடம் ஒரு **நேர்மையான** காரணம் இருந்திருக்கும்; அந்தக் காரணத்தை எடுத்துரைக்கப் பொருத்தமான மொழியையும் அவரால் கண்டுபிடித்திருக்க முடியும். பவுலுக்காக நொண்டியான மன்னிப்புகளைச் சொல்லிக் குதர்க்கங்களைத் தாங்கிப்பிடிக்க முயல்வதன் மூலம், பவுலைப் பரியாசத்திற்கும் வேதாகமத்தை அதன் மதிப்பைக் குறித்த சந்தேகத்திற்கும் ஒப்புக்கொடுக்கிறவர்கள்மேல் ஒரு கனமான பொறுப்பு இருக்கிறது. அப்போஸ்தலனுக்கோ, பொதுவாக வேதாகமத்திற்கோ ஒரு மன்னிப்பு தேவை என்பதை நான் ஒரு கணமும் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டேன். சுயநலமான, முன்கூட்டியே தீர்மானிக்கப்பட்ட முடிவுகளை நிரூபிக்கும் முயற்சியை விளக்கவுரையாளர்கள் கைவிட ஆயத்தமானவுடனே, பவுலின் வார்த்தைகள் முற்றிலும் தெளிவாகவும், கிறிஸ்தவ அர்த்தத்தில் பொருத்தமாகவும் ஆகின்றன. ஸ்திரீ புருஷனுக்குக் கீழ்ப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்றோ, ஏவாள் ஆதாமைவிட அதிகக் குற்றமுள்ளவள் என்றோ பவுல் வாதாடவில்லை என்று நான் காட்டியிருக்கிறேன். பாதகமான சூழ்நிலைகளில் சபைக்கும் ஸ்திரீக்கும் ஒரு விசேஷ ஆபத்து இருந்ததால், சபையில் ஸ்திரீகள் தற்காலிகமாக “அமைதியாக” இருக்கும்படி மட்டுமே அவர் பரிந்துரைத்தார். நீரோவின் துன்புறுத்தல்கள் நடந்துகொண்டிருந்தன; கிறிஸ்தவப் பெண்களின் கற்பு அச்சுறுத்தலுக்கு உள்ளாகியிருந்தது.

“பவுல் ஸ்திரீகளை மௌனமாக்க விரும்பியிருந்தால், அதற்கு அவர் ஒரு நேர்மையான காரணத்தைக் கூறியிருப்பார்; அந்தக் காரணத்தை எடுத்துரைக்கப் பொருத்தமான மொழியையும் கண்டுபிடித்திருப்பார்.”

350 ஆயினும் பேராசிரியர் ராம்சே (Ramsay), எல்லா ஸ்திரீகளையும் எல்லாக் காலத்திற்கும் மௌனமாக்கவும் கீழ்ப்படுத்தவும் பவுல் விரும்பினார் என்ற முடிவில் தொடர்ந்து பிடிவாதமாக நிற்கிறார்; இந்த இடத்தில் உள்ள பவுலின் மொழியை அவர் (*The Expositor*, 1909-இல்) இப்படி அழைக்கிறார்:

“... யூதர்கள் வேதத்திலிருந்து வாதங்களை வழக்கமாக எப்படிப் பெற்றார்கள், தாங்கள் கொண்டிருந்த கருத்துகளை உறுதிப்படுத்துவதற்காக அதன் வார்த்தைகளை எப்படித் திரித்து வதைத்தார்கள் என்பதற்கு ஒரு விநோதமான உதாரணம். நேரடியான, தவறாத உள்ளுணர்வால் தெளிவாகக் காணும் ஒரு உண்மையைப் பவுல் வெளிப்படுத்தும் இடங்களிலும்கூட, சில நேரங்களில் அவர் பழைய ஏற்பாட்டிலிருந்து வாதங்களைக் கொண்டுவருகிறார்; அவை நமக்கு மிகவும் செயற்கையாகவும், வாதமாகப் பெரும்பாலும் பயனற்றவையாகவும் தோன்றுகின்றன. யூதச் சிந்தனை நம்முடையதைவிட முற்றிலும் வேறான விதத்தில் வாதாடியது; அதன் வாதப் போக்கினால் அது நம்மை அடிக்கடி அந்நியப்படுத்துகிறது. ஆனால் கருத்தின் உண்மையை வாதத்தின் செல்லுபடித்தன்மையோடு நாம் சமப்படுத்தக் கூடாது; வாதம் இவ்வளவு குறைவாக நம்பவைப்பதால் கருத்து பொய் என்ற முடிவுக்கும் வரக் கூடாது. ஆகவே ஆதாம் ஏவாளின் நடத்தையிலிருந்து எழும் வாதத்தை, நம் சிந்தனைக்கு ஏற்றதல்லாததாகவும், நமக்கு அரிதாகவே புரிந்துகொள்ளக்கூடியதாகவும் ஒதுக்கி வைக்கலாம். அது புரிந்துகொள்ளக்கூடிய அளவிலும்கூட, நவீன வாசகர்களின் தீர்ப்பில் அது பவுலின் நோக்கத்தை வலுப்படுத்த முடியாது. ஆனால் அவருடைய நோக்கம் வாதத்திலிருந்து முற்றிலும் சுதந்திரமானது.”

351 “நவீன வாசகர்களின் தீர்ப்பில்”, பவுலுக்குச் **சுமத்தப்படும்** வாதத்தால் ஸ்திரீகளின் கீழ்ப்படிதல் மற்றும் மௌனம் என்ற நோக்கம் வலுப்படவில்லை என்பதைக் குறித்து நான் மிகவும் சந்தோஷப்படுகிறேன்; ஏனெனில், இவ்வளவு பலவீனமான வாதம் பவுலிடமிருந்து வரவேயில்லை, அது பவுலின் வார்த்தைகளைத் திரித்தவர்களின் வேலை என்பதை விளக்கவுரையாளர் விரைவில் உணர்ந்துகொள்வார் என்று இப்போது நான் நம்பிக்கை கொள்கிறேன். வேதத்தைத் திரித்தவர் பவுல் அல்ல; மாறாக, மனிதர்கள் பவுலின் வாதங்களை வேதத்தோடுள்ள இசைவிலிருந்து திரித்து வெளியே இழுத்தார்கள். ஆனால் விளக்கவுரையாளர்கள் மொழியில் உள்ள திரிபை அடையாளம் காணத் தொடங்கியவுடனே நம்பிக்கை உண்டு. பவுலின் வாதம் மோசமானது, ஆனால் அந்த மோசமான வாதத்திலிருந்து அவர் பெற்ற முடிவு

உண்மையானது என்று பேராசிரியர் ராம்சே கருதுகிறார். ஆனால் கெட்ட மரம் நல்ல கனிகளைக் கொடுக்க முடியாது. ஸ்திரீயின்மேல் புருஷன் செலுத்தும் ஆதிக்கம், குறைபாடுள்ள உரிமைப் பத்திரத்தோடு பெறப்பட்ட சொத்தைப் போன்றது என்று ஒருமுறை அடையாளம் காணப்பட்டால், புருஷர்கள் தங்கள் குற்றமுள்ள மனசாட்சிக்கு எதிராகப் போராட முடியாது; ஸ்திரீக்கோ தேவன் அவள் பக்கம் இருக்கிறார். இதிலிருந்து நாம் முடிவு செய்கிறோம்: இரண்டு வாய்ப்புகளில் – (1) பவுல் முற்றிலும் வேறொன்றுக்காக வாதாடினார் என்று ஒப்புக்கொள்வது, அல்லது (2) (ஸ்திரீயின் மௌனத்திற்காகவும் கீழ்ப்படிதலுக்காகவும்) வேதத்தைத் திரித்ததன் மூலம் பவுல் நேர்மையற்ற விதத்தில் வாதாடினார் என்று வலியுறுத்துவது – பின்னதை நிராகரித்து முன்னதை ஏற்றுக்கொள்வதே பவுலுக்கு மிகுந்த மரியாதையானதும், தேவனுக்கும் அவருடைய வார்த்தைக்கும் அதிக பயபக்தியானதுமாகும்.

352 தீமோத்தேயுவுக்குப் பவுல் ஸ்திரீகளைப் பற்றிச் சொன்ன வார்த்தைகளில், அவர் ரபீக்களின் குதர்க்கவாதத்தைத் தொடர்கிறார் என்ற எண்ணத்திற்கு முற்றிலும் மாறாக, ஒத்திசைவான, பொருத்தமான ஒரு பொருளைக் காண முடியும் என்று நான் காட்டியிருக்கிறேன். ஆனால் பேராசிரியர் ராம்சே, இது போன்ற மற்றக் கருத்துகளை மேற்கோள் காட்டாமல் இருப்பதற்காக மட்டும் சொல்லுகிறேன், ஸ்திரீ புருஷனுக்குக் கீழ்ப்பட்டவள் என்ற (ரபீ மார்க்கத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்ட) போதனையை உறுதிப்படுத்துவதற்காகப் பவுல் ஒரு “செயற்கையான, விநோதமான வாதமுறையைப்” பயன்படுத்தினார் என்று குற்றம் சாட்டுகிறார். இந்தத் தீமோத்தேயு வேதப்பகுதியின் உதவியோடு அப்படிப்பட்ட ஒரு போதனையை நிலைநாட்ட ஒரு செயற்கையான, விநோதமான வாதமுறை பயன்படுத்தப்பட்டது என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. அது வெளிப்படையானது. ஆனால் தேவனுடைய வார்த்தை புரட்டப்பட்டதற்குப் பவுல் காரணம் என்பதை நான் மறுக்கிறேன். ஆதிசபைக்குள் இருந்த “யூதமயமாக்குபவர்களிடமே” நான் குற்றத்தைக் காண்கிறேன்; ஆண் விளக்கவுரையாளர்கள் (ஒருவேளை அறியாமலே) சுயநலக் காரணங்களுக்காக, “யூதமயமாக்குபவர்களின்” இந்த ஆயத்தமாக்கப்பட்ட, செயற்கையான, விநோதமான வாதத்தை ஏற்றுக்கொண்டார்கள்; சபையின்மேல் அவர்களுடைய தீங்கான செல்வாக்கைப் பவுல் தம்முடைய முழு ஊழியக் காலத்திலும் தினமும் எதிர்த்துப் போராடினார். அவர் அவர்களைக் குறித்து இப்படி எச்சரித்துத் தீர்க்கதரிசனம் உரைத்தார்: “நான் போனபின்பு மந்தையைத் தப்பவிடாத கொடிதான ஓநாய்கள் உங்களுக்குள்ளே வரும் என்று அறிந்திருக்கிறேன்” (அப்போஸ்தலர் 20:29). தம்முடைய பல நிருபங்களில் அவர்களையும் அவர்களுடைய போதனைகளையும் எண்ணற்ற முறை கண்டித்தார்; பவுலுக்குப் பின்பு, பவுலின் நிருபங்களின் வார்த்தைகளைத் “தங்களுக்குக்

கேடுண்டாகப் புரட்டுகிறவர்களைக் குறித்துப் பேதுரு கிறிஸ்தவர்களை எச்சரித்தார் (2 பேதுரு 3:15-16).

353 2 கொரிந்தியர் 4:1-2-இல் பவுல் தம்மைக் குறித்துச் சொல்லுகிறார்: "இப்படிப்பட்ட ஊழியத்தை நாங்கள் பெற்றிருக்கிறபடியால், ... வெட்கமான அந்தரங்க காரியங்களை [நாங்கள்] வெறுத்து, தந்திரமாய் நடவாமலும், தேவவசனத்தைப் புரட்டாமலும் இருக்கிறோம்." ஆகவே, அக்கால "யூதமயமாக்குபவர்களின்" அடையாளமாக இருந்த "செயற்கையான, விநோதமான வாதத்தில்" பவுல் விழுந்தார் என்ற கண்ணோட்டத்தை ஏற்றுக்கொள்ள, பவுல் "வேதத்தின் மொழியைத் திரித்து வதைக்கிறார்" (பேராசிரியர் ராம்சேயின் வார்த்தைகளைப் பயன்படுத்தினால்) என்பதைவிட மிக அதிகமானதை நாம் நம்ப வேண்டும். பவுலின் எழுத்துகளை ஏவிய பரிசுத்த ஆவியானவர் ஒரு பொய்யின் ஆவிக்கு இடம் கொடுத்து விலகினார் என்றும், தம்மைப் பற்றிய இந்தக் கூற்றைப் பவுல் எழுதியபோது அவர் நேர்மையாக இருக்கவில்லை என்றும் நாம் நம்ப வேண்டும்; ஆனால் பவுலைக் குறித்து எனக்கு அப்படிப்பட்ட கருத்து இல்லை.

பாடம் 47 – கணவனின் தலைமை பற்றிய இறுதிக் குறிப்புகள்

354 கணவன் தலையாக இருப்பது புருஷனின் ஆதிக்கத்தைக் குறிக்கவில்லை என்றால், கணவன் தன் மனைவிக்கு அல்ல, மனைவி தன் கணவனுக்குக் "கீழ்ப்படிய" வேண்டும் என்று ஏன் அறிவுறுத்தப்படுகிறாள்? ஏனெனில் "கீழ்ப்படிதல்" என்ற சொல்லின் உண்மையான பொருள் அடிமைச் சேவையைக் குறிக்கவில்லை, ஒப்புரவைக் குறிக்கிறது. அநீதி ஆளுகை செய்யும் இடத்திலோ, அநீதி இருப்பதாகக் கருதப்படும் இடத்திலோ, தீமை செய்பவன் திருத்தப்படும்வரை, கூடுமானால் சமாதானத்திற்காக முயலும்படி பாதிக்கப்பட்டவருக்கு அறிவுரை கூறுவதே எப்போதும் கிறிஸ்தவ முறை. இந்தக் குறிப்பைக் குறித்து 1 பேதுரு 2:18-23-ஐ வாசியுங்கள்: 3:1-க்கு மாறும் இடத்தை, குறிப்பாக "அந்தப்படியே" என்ற சொல்லைக் கவனியுங்கள். கேட்கப்படும் "கீழ்ப்படிதல்" பிடிவாதமுள்ள, அவிசுவாசியான ஒரு கணவனைக் குறித்தது. அதுபோலவே எபேசியர் 5-இல் அப்போஸ்தலனாகிய பவுல், அநீதியை அனுபவிக்க அதிக வாய்ப்புள்ள மனைவிக்கு, "கீழ்ப்படிதல்" என்ற சொல்லில் சுருக்கப்பட்டுள்ள கடமைகளின் ஒரு வரிசையையும், ஒடுக்குமுறைக்கு அதிகம் சாய்கிறவன் அவனே என்பதால் புருஷனுக்கு வேறொரு வரிசைக் கடமைகளையும் அறிவுறுத்துகிறார். மற்றவரின் நன்மைக்காகத் தன்னையே ஒப்புக்கொடுக்கும் அந்த அன்பைக் கணவன் காட்ட வேண்டும்.

355 ஆனால் “கீழ்ப்படிதல்” என்ற சொல்லைப் பவுல் பயன்படுத்தும்

நோக்கத்தை விளக்கவுரையாளர் தவறாகப் புரிந்துகொள்கிறார். இதை இப்படி விளக்கலாம்: சீனாவில் நூற்றாண்டுகளாகத் தாய்மார்கள் தங்கள் பெண் பிள்ளைகளைத் திருமணச் சந்தைக்கு ஆயத்தப்படுத்துவதற்காக அவர்களுடைய பாதங்களைக் கட்டும்படி கட்டாயப்படுத்தப்பட்டதாக உணர்ந்தார்கள். இந்த வழக்கம் இப்போது கிறிஸ்தவ மார்க்கத்தின் மனிதநேயச் செல்வாக்குகளுக்கு வழிவிடுகிறது; தாய்மார்கள் தங்கள் குடும்பத்து ஆண்களின் ஆதரவோடு தங்கள் மகள்களின் பாதங்களைக் கட்ட மறுக்கிறார்கள்; அடிக்கடி தங்கள் சொந்தப் பாதங்களின் கட்டுகளையும் அவிழ்க்கிறார்கள். ஆனால் சுதந்திரமான பாதங்களைக் கொண்டிருப்பது, பாதங்கள் ஒருபோதும் கட்டப்படாத மகளுக்கு ஒரு விஷயம்; பாதங்கள் பல ஆண்டுகளாகக் கட்டப்பட்டிருக்கும் தாய்க்கோ முற்றிலும் வேறொரு விஷயம். ஏனெனில், பாதங்களை இவ்வளவு பலவீனமாக்கி ஊனமாக்கிய அதே கட்டுகள், காலப்போக்கில் பலவீனமான அவயவங்களுக்கு ஒரு அத்தியாவசியமான ஆதாரமாக ஆகிவிட்டன; ஆகவே சீனத் தாயின் பாதங்களை அவிழ்க்கும்போது மிஷனரி மருத்துவர் பழைய கட்டுகளை நீக்கி, பின்பு புதிய கட்டுகளைப் போட வேண்டும், – இம்முறை ஒவ்வொரு விரலையும் அதற்கென்று தனியான ஒரு சிம்புடன் கட்டி, – பாதம் எல்லா ஆதாரத்திலிருந்தும் விடுவிக்கப்படக்கூடிய காலம் வரை மட்டுமே.

356 பின்னது கட்டும் ஒரு செயல்முறைதான்; ஆனால் அது முதலில் பாதங்களைக் கட்டியதற்கு எதிரான நோக்கத்தோடு நடக்கிறது. இழந்த சுதந்திரத்தை மீட்டெடுப்பதே அதன் நோக்கம்; பழைய செயல்முறையோ ஆக்கிரமிப்பாகவும் தாக்குதலாகவும் சுதந்திரத்தைப் பறித்தது. மேலும், இயல்பாகவே, பாதங்கள் ஒருபோதும் கட்டப்படாத பெண் பிள்ளைக்கு இது முற்றிலும் பொருந்தாத ஒரு செயல்முறை. முழு சுதந்திரத்தை இலக்காகக் கொண்டு மருத்துவர் மேற்கொள்ளும் இந்தத் தற்காலிகச் சிகிச்சையின் காரணமாக, பாதங்களைக் கட்டுவது நன்மையானது என்று மருத்துவர் கருதுகிறார் என்று எண்ணுவது நியாயமாகவோ உண்மையாகவோ இருக்குமா? ஆனால் புருஷ ஆதிக்கத்தை நியாயப்படுத்த விரும்புகிறவர்கள் பவுலைச் சரியாக இந்த அர்த்தத்திலேயே தவறாகப் புரிந்துகொண்டார்கள். பவுல் அறிவித்த நோக்கத்தை அவர்கள் புறக்கணிக்கிறார்கள்; “தேவனுடைய பிள்ளைகளின் மகிமையான சுயாதீனத்தைப்” பற்றி அவர் வேறிடத்தில் சொல்லும் தெளிவான கூற்றுகளுக்கு முன் அவர்கள் மௌனமாக இருக்கிறார்கள்; பவுல் தம்முடைய வார்த்தைகளைப் பாதுகாக்கும் எச்சரிக்கைகளை அவர்கள் அலட்சியம் செய்து, அவற்றின் பொருளைத் திரிக்கிறார்கள்.

357 “யூதனென்றும் கிரேக்கனென்றுமில்லை, அடிமையென்றும் சுயாதீனனென்றுமில்லை, ஆணென்றும் பெண்ணென்றுமில்லை” போன்ற கூற்றுகள், அவர்களுடைய புரிதலின்படி குறைவான அதிகாரத்தையே தெரிவிக்கின்றன; ஆனால் புருஷன் ஸ்திரீக்குத் “தலை” (“ஆதாரம்”, பார்க்க: பத்தி 282) என்று பவுல் ஸ்திரீக்கு இரண்டு முறை நினைவூட்டியதால், பவுல் அவர்களுடைய குனிந்த முதுகுகளிலிருந்து எடுத்துப்போட விரும்பிய ஒடுக்குமுறையின் சுமைகளை இந்த விளக்கவுரையாளர்கள் ஸ்திரீகள்மேல் நிரந்தரமாக மீண்டும் சுமத்த விரும்புகிறார்கள். அப்போஸ்தலனின் நோக்கத்தைப் பற்றிய இந்தத் தவறான சித்தரிப்பு, அநேக மனிதர்கள் வேதாகமத்தையும் பவுலையும் அவமரியாதையோடு பரியாசம் செய்யக் காரணமாயிருந்திருக்கிறது; அதற்கான பொறுப்பு, பவுல் சொல்ல வந்ததைத் திரித்தவர்கள்மேலேயே இருக்கிறது. பவுல் ஒரு “வயதான கல்யாணமாகாத பிரம்மச்சாரியாக” அல்ல, தேவனுடைய ஊதுகுழலாகப் பேசுகிறார். ரபீக்களின் பயிற்சியின் நச்சுக் காற்றின் கீழும் அவர் வேலை செய்யவில்லை. பவுல் பரிசுத்த ஆவியானவரின் செல்வாக்கின் கீழ் பேசுகிறார்; அவரைச் சரியாகப் புரிந்துகொள்ள விரும்புகிறவர்கள் ஆவியானவரின் உதவியோடு அவரை எளிதாகப் புரிந்துகொள்ள முடியும். அவருடைய வார்த்தைகளுக்கு வேறு எந்தச் சித்தரிப்பும் அவமரியாதையானதே.

358 புறஜாதி அரசாங்கத்தின் கீழும், பெண்களுக்கு அநீதியான சிவில் சட்டங்களின் கீழும் இருந்த சிரமங்களை அறிந்த அப்போஸ்தலன், முதலாவது இப்போது இதை விளக்குகிறார்: சபைக்குள் ஒடுக்குமுறையின் கட்டுகள் அகற்றப்பட வேண்டும்; ஆனால் திருமணத்தின் பந்தம் கவனமாகக் காக்கப்பட வேண்டும் (“விவாகம் யாவருக்குள்ளும் கனமுள்ளதாயிருப்பதாக”); மனைவிகள் பொறுமையாக இருக்க வேண்டும்; கணவர்கள், இந்த உவமையிலேயே தொடர்ந்தால், உடைந்து நொறுங்கிய ஒவ்வொரு ஸ்திரீக்கும் தனித்தனிச் சிம்புகளாகச் செயல்பட வேண்டும். கிறிஸ்தவ அன்பின் புரட்சிகரமான நெறி விரைவில் மற்ற எல்லாவற்றையும் நிறைவேற்றும். தம்முடைய எஜமானைப் போலவே, பவுலும் தம்முடைய சுவிசேஷத்தின் மூலம் “சிறைப்பட்டவர்களுக்கு விடுதலையைப் பிரசித்தப்படுத்த” வந்தார், – சிறைப்பட்டவர்களுக்குச் சிறையிருப்பை அறிவிக்க அல்ல. ஆண்களுக்குப் போலவே பெண்களுக்கும் பவுலின் இலக்கு “தேவனுடைய பிள்ளைகளின் மகிமையான சுயாதீனமே”; பல வழிகளில் அவர் அதைத் திரும்பத் திரும்ப விளக்குகிறார்; பெண்கள் அந்த இலக்கை ஒருமுறை அடைந்துவிட்டால், அந்த முறை காலாவதியாகி அர்த்தமற்றதாகிவிடுகிறது. கிறிஸ்தவ நாடுகளில், உண்மையான கிறிஸ்தவக் குடும்பங்களில், மனைவி தன் கணவனுக்குக் “கீழ்ப்படிய” வேண்டும் என்ற விசேஷ கட்டளைகள் பொருத்தமற்றவை, – அந்த

முறை தன் வேலையைச் செய்து முடித்துவிட்டது; ஒடுக்குமுறை மறைந்துவிட்டது; சுதந்திரம் உருவாக்கப்பட்டுவிட்டது.

359 இப்போது எபேசியர் 5, வசனம் 22-ஐப் பார்ப்போம்: “மனைவிகளே, கர்த்தருக்குப்போல உங்கள் சொந்தப் புருஷருக்கு [கீழ்ப்படியுங்கள்].” முதலாவது, அடைப்புக்குறிக்குள் உள்ள சொற்கள் மூலபாஷையில் இல்லை என்பதைக் கவனியுங்கள். வசனம் 21-இல் ஏற்கனவே எல்லாக் கிறிஸ்தவர்கள்மேலும் வைக்கப்பட்ட அதே கடமையே மனைவிகள்மேலும் வைக்கப்படுகிறது; அது மனைவியின் கடமைகளை வரையறையில்லாத அளவுக்கு விரிவாக்குவதைக் குறிக்கவில்லை, மாறாக அவற்றை வரம்புக்குள் வைப்பதைக் குறிக்கிறது. அதன் வடிவம் கொலோசெயர் 3:18-க்கு ஒத்திருக்கிறது; அங்கே அதே கடமைப் பட்டியலைக் காண்கிறோம்: “... கர்த்தருக்கேற்கும்படி”. பவுலுக்கு, கீழ்ப்படிதல் “ஏற்றதாக” இருப்பதன் அளவைக் கடந்துபோகக்கூடும். ஏனெனில் கள்ளச் சகோதரர்கள் அவரிடம் வந்து அவருக்குக் கெட்ட ஆலோசனை கொடுத்தபோது அவர் அறிவித்தார்: “அவர்களுக்கு நாங்கள் ஒரு நாழிகையாகிலும் கீழ்ப்படியவில்லை.” ஆம், பேதுருவும் செய்தது போல (1 பேதுரு 5:5) எல்லா விசுவாசிகளும் “ஒருவருக்கொருவர் கீழ்ப்படிந்திருக்க” வேண்டும் என்று போதித்த இந்த அப்போஸ்தலன், பேதுருவைக் குறித்தே சொல்லுகிறார்: “அவன் குற்றவாளியாகக் காணப்பட்டபடியினால், நான் முகமுகமாய் அவனோடே எதிர்த்தேன்” (கலாத்தியர் 2:3-5,11). இன்னொருவருக்கு நிபந்தனையற்ற கீழ்ப்படிதலை வேதாகமம் ஆண் கிறிஸ்தவர்மேலோ பெண் கிறிஸ்தவர்மேலோ ஒருபோதும் சுமத்தவில்லை.

“இன்னொருவருக்கு நிபந்தனையற்ற கீழ்ப்படிதலை வேதாகமம் ஆண் கிறிஸ்தவர்மேலோ பெண் கிறிஸ்தவர்மேலோ ஒருபோதும் சுமத்தவில்லை.”

360 கவிஞர் ஜான் மில்டன் (John Milton) அப்போஸ்தலனாகிய பவுலைவிட முற்றிலும் வேறான ஒரு போதனையைப் பெண்களுக்காக முன்வைக்கிறார்:

“To whom thus Eve, with perfect beauty adorn’d:

‘My author and disposer, what thou bidd’st

Unargued I obey: so God ordains;

God is thy law, thou mine; to know no more

Is woman’s happiest knowledge, and her praise.”

[பரிபூரண அழகால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஏவாள் அவனிடம் இவ்வாறு சொல்லுகிறாள்:

‘என் உருவாக்குநரும் என் தலைவருமானவரே, நீர் கட்டளையிடுவதற்கு

மறுபேச்சின்றி நான் கீழ்ப்படிகிறேன்: தேவன் அப்படியே நியமிக்கிறார்; தேவன் உமக்குச் சட்டம், நீர் எனக்கு; இதற்கு மேல் அறியாதிருப்பதே பெண்ணின் மிக மகிழ்ச்சியான அறிவும் அவளுடைய புகழுமாகும்.’]

இப்படிப்பட்ட போதனை புருஷனைத் தேவனுடைய இடத்தில் வைக்கிறது. அது, “தேவனுடைய ஆலயத்தில் தேவன்போல உட்கார்ந்து, தன்னைத்தான் தேவனென்று காண்பிக்கும்” (2 தெசலோனிக்கேயர் 2:4) அந்திக்கிறிஸ்துவின் ஆவி. தேவனுக்கு மிகவும் அருவருப்பான எல்லாப் பாவங்களிலும் கொடிய பாவமாகிய விக்கிரக ஆராதனையையும் அது ஸ்திரீக்குப் போதிக்கிறது.

361 அப்போஸ்தலன் கணவர்கள்மேல், கணவர்கள் என்ற முறையில், விசேஷமாகக் “கீழ்ப்படிதலைச்” சுமத்தவில்லை என்றால், அதற்குக் காரணம், அவனுக்கு இன்னும் முக்கியமான கடமைகளை வலியுறுத்த அவருக்குக் காரணம் இருக்கிறது என்பதே. எபேசியர் நிருபத்தின் இந்தப் பகுதியின் 23-ஆம் வசனத்தில், தன் கர்த்தரைப் போலவே அவன் தன் மனைவிக்கு “சரீரத்திற்கு இரட்சகராக” இருக்க வேண்டும் என்று அவனிடம் சொல்லுகிறார். அவள் எவ்வளவு சுதந்திரமாகவும் குற்றமற்றவளாகவும் இருக்க வேண்டும் என்று பவுல் விரும்புகிறார்! வசனம் 25, கிறிஸ்துவின் முன்மாதிரியின்படி, அவள் நிமித்தம் முழுமையான சுயமறுப்பைப் போதிக்கிறது. வசனம் 26, தன்னுடைய சுத்திகரிக்கப்பட்ட, பரிசுத்தமாக்கப்பட்ட மாம்ச சுபாவத்தின் மூலம் தன் மனைவியின் சரீரத்தைச் “சுத்திகரித்து, பரிசுத்தமாக்கும்படி”, இறுதியில் அவளைக் “கறைதிரை முதலானவைகள் ஒன்றும் இல்லாமல்” (வசனம் 27) கிறிஸ்துவுக்கு முன்பாக நிறுத்தும்படி, – அவனுடைய நடத்தையால் வரும் எல்லா ஒழுக்கச் சேதத்திலிருந்தும் விடுபட்டவளாக. வசனம் 28, அவன் தன் சொந்தச் சரீரத்தில் அன்புகூருவது போலத் தன் மனைவியிடம் அன்புகூரும்படி, அதாவது அவளைப் போஷித்துப் பராமரிக்கும்படி, அவனுக்குப் போதிக்கிறது. அதற்கு எதிரான நடத்தை – இச்சையினால் வரும் ஒடுக்குமுறை – அவளைப் பகைப்பதாகும். வசனம் 31: அவன் (அவள் அல்ல) மற்ற எல்லாரையும் விட்டு அவளோடு மட்டுமே இசைந்திருக்க வேண்டும் (பார்க்க: பத்தி 45-64).

362 கிறிஸ்தவ சபையில் பெண்ணுக்குரிய ஒரே நூற்றாண்டு, அப்போஸ்தலர்களின் காலமும் அதைச் சற்றுத் தாண்டிய காலமுமே. பேராசிரியர் ராம்சே (Ramsay) தம்முடைய மதிப்புமிக்க புத்தகமாகிய *The Church in the Roman Empire*-இல் எழுதுகிறார்:

“கிறிஸ்தவத்தின் உலகளாவிய, கத்தோலிக்க வடிவம், பெண்ணின் முக்கியத்துவத்தின் மீதும் அவளுடைய பொது ஊழியத்தின் மீதும் கொண்டிருந்த வெறுப்பில் உறுதிப்பட்டது. அந்த வெறுப்பு அருவருப்பாக

மாறியது; அந்த வெறுப்பு முதல் நூற்றாண்டு வரை பின்னோக்கிச் செல்கிறது என்பதற்கும், இரண்டாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதிக்கு முன்பே அது அருவருப்பாகத் தீவிரமடைந்தது என்பதற்கும் வாய்ப்பு உண்டு.”

இந்த அருவருப்பு அதிகரித்தபோது, பெண்களின் மௌனத்திற்கும் கீழ்ப்படிதலுக்கும் ஒரு நியாயத்தைக் கண்டுபிடிக்கச் சாத்தியமான எல்லா முயற்சிகளும் எடுக்கப்படும் என்பதில் நாம் உறுதியாக இருக்கலாம்; வேதத்தை, குறிப்பாகப் பவுலின் வார்த்தைகளை, முறுக்கியும் திரித்தும் அப்படிப்பட்ட ஒன்றைப் போதிக்கச் செய்யும் முறையை வழங்க “யூதமயமாக்குபவன்” ஆயத்தமாக நின்றான். பவுல் முன்வைத்த வாதங்களிலிருந்து போலியான முடிவுகளை எடுக்க வழிசெய்யும் அந்த “செயற்கையான, விநோதமான வாதத்தின்” வரலாறு சில வார்த்தைகளில் இங்கே நமக்கு இருக்கிறது; சரியாக வாசிக்கப்பட்டு, பாரபட்சமற்ற மனதோடு விளக்கப்பட்டால், அந்த வாதங்கள் அப்போஸ்தலனாகிய பவுலையும், “பெண்கள் பிரச்சினை” குறித்த அவருடைய போதனையையும் பற்றி முற்றிலும் வேறான ஒரு மதிப்பீட்டுக்கு வழிநடத்தும்.

“கிறிஸ்தவ சபையில் பெண்ணுக்குரிய ஒரே நூற்றாண்டு, அப்போஸ்தலர்களின் காலமும் அதைச் சற்றுத் தாண்டிய காலமுமே.”

பாடம் 66 – ஒரு கிறிஸ்தவக் குடும்பத்தின் அஸ்திபாரம்

519 பழைய ஏற்பாட்டின் வழக்கமாகப் பயன்படுத்தப்படும் காலவரிசையின்படி (உஷருடையது – Usher), ஆபிரகாம் கி.மு. 1996-இல் பிறந்தான்; சாராள் பத்து வயது இளையவள் (ஆதியாகமம் 17:17). ஆகவே விசுவாசத்தின் இந்தக் குடும்பம், கிறிஸ்துவுக்குப் பின் நாம் வாழும் காலத்தின் அளவுக்கு ஏறக்குறைய கிறிஸ்துவுக்கு முன் வாழ்ந்தது. அதே காலவரிசை, வெற்றிபெறும் வித்தைப் பற்றிய வாக்குத்தத்தம் கொடுக்கப்பட்ட ஏவாளின் காலத்தைக் கி.மு. 4004-இல் வைக்கிறது; இவ்வாறு ஆபிரகாம், சாராள் ஆகியோரின் காலத்தை, அந்த நினைவுகூரத்தக்க வாக்குத்தத்தத்திற்கும் ஸ்திரீயின் வித்தின் பிறப்பிற்கும் இடையே ஏறக்குறைய பாதி வழியில் கணக்கிடுகிறது.

520 ஏவாளின் காலம் முதல் ஆபிரகாம் (ஆரம்பத்தில் ஆபிராம் என்று அழைக்கப்பட்டவன்) வரை, வரவிருக்கும் மேசியாவின் முன்னோர் வரிசையில் பங்குள்ளதாகப் புருஷனின் வித்தைத் தேவன் கணக்கில் எடுக்கவில்லை என்று தெரிகிறது. இதற்கிடையில் மனுக்குலம், குறைந்தபட்சம் உலகின் அந்தப் பகுதியில், பெண்வழி வம்சாவளியின் மூலம் சந்ததியைக் கணக்கிடும் முறையை ஒழித்துவிட்டது; ஆரம்பகாலப் பெண் மாண்பின் அடையாளமாக

இருந்த அநேகம் மறைந்துபோனது. ஆனாலும், அவர் ஸ்திரீயின் வித்தாக இருப்பார் என்ற பொதுவான கூற்றோடுகூட, ஏதோ ஒரு முறையில் வரவிருக்கும் மேசியாவின் தடம் பதிவுசெய்யப்பட வேண்டியிருந்தது; அவர் தோன்றும்போது அவர் சேர்ந்திருக்கும் தேசத்தைக் குறித்து இப்போது வெளிச்சம் விடியத் தொடங்குகிறது. அதே நேரத்தில், அவரை ஏற்றுக்கொள்ள அந்தத் தேசத்தை ஆயத்தப்படுத்துவது தேவனுடைய நோக்கமாக இருந்தது.

521 ஆபிரகாமும் அவன் மனைவி சாராரும் விக்கிரகாராதனை செய்த தங்கள் உறவினர்களை விட்டுப் புறப்படும்படி அழைக்கப்பட்டார்கள் (ஆதியாகமம் 12:1-5; யோசுவா 24:2-3). கானானுக்கு வந்தபின், அவர்களுடைய நம்பிக்கைகளை உயர்ந்த தளத்தில் வைத்து, அவர்களுடைய எதிர்காலச் சந்ததியோடு இணைப்பதற்காகத் தேவன் அவர்களுடைய மார்க்கக் கல்வியைத் தொடங்கினார். முன்பு புறஜாதியாக இருந்த ஒரு குடும்பம், எல்லாக் காலத்திற்கும் உண்மையான விசுவாசமுள்ள எல்லாக் குடும்பங்களுக்கும் தலைமையாக இவ்வாறு ஆயத்தப்படுத்தப்பட்டதை நாம் கவனமாகப் படிப்பது நல்லது. இந்தக் குடும்பத்தை முதல் கிறிஸ்தவக் குடும்பம் என்று நன்றாகவே அழைக்கலாம்; ஏனெனில் வரவிருக்கும் ஒரு கிறிஸ்துவை விசுவாசிக்க அதற்குக் கற்றுக்கொடுக்கப்பட்டது (ஏவாள் செய்தது போல), – நாம் வந்தவரும் மீண்டும் வரப்போகிறவருமான ஒரு கிறிஸ்துவை விசுவாசிப்பது போலவே.

522 அமெரிக்காவின் பெருநகரங்களில் மிக அதிகமாக இருக்கும், இன்று சமுத்திரத்தின் இரு கரைகளிலும் அதிகமதிகமாகத் தோன்றும் மிக உயரமான கட்டடங்கள் எப்படிச் கட்டப்படுகின்றன என்பதை நாம் அடிக்கடி பார்த்திருக்கிறோம். அவற்றின் கட்டுமானம் சிறிய கட்டடங்களுடையதிலிருந்து முற்றிலும் வேறானது. முதலாவது, ஆழமான, உறுதியான அஸ்திபாரத்திற்கு இடம் உண்டாக்குவதற்காக மிக அதிகமான மண் தோண்டி எடுக்கப்படுகிறது; பின்பு ஒவ்வொரு உத்திரமும் கைமரமும் இரும்பினால் ஆனது, பாலம் கட்டும் முறையில் நன்றாக ரிவெட் அடிக்கப்பட்டது. எல்லாக் காலத்திற்கும் கிறிஸ்தவ வீடுகளுக்கு முன்மாதிரியாக, விசுவாசத்தின் முதல் குடும்பத்திற்குத் தேவன் அஸ்திபாரமிட்டு அதைக் கட்டியெழுப்ப விரும்பினார். அவர் ஆழமாகத் தோண்டினார், தம்முடைய பெரிய அஸ்திபாரக் கற்களை உறுதியாக வைத்தார், தம்முடைய கட்டடத்தின் எல்லா உத்திரங்களையும் நன்றாக ஒன்றாக ரிவெட் அடித்தார். அவர் எப்படிச் செயல்பட்டார் என்று ஆராய்வோம்.

523 தேவன் ஆபிரகாமுக்கு வானத்தின் நட்சத்திரங்களைப் போல ஏராளமான சந்ததியை வாக்களிக்கிறார்; அதே நேரத்தில் சாராள் ஒரு பிள்ளையைக்கூடப் பெற்றெடுக்க அவர் அனுமதிக்கவில்லை. ஆபிரகாமைத் தகப்பனாகும்படி

ஆயத்தப்படுத்த அவருக்கு நூறு ஆண்டுகளும், சாராளைத் தாய்மைக்குத் தகுதியானவளாக்கத் தொண்ணூறு ஆண்டுகளும் தேவைப்பட்டன.

“துன்மார்க்கர் காற்றடித்துப் பறக்கடிக்கும் பதரைப்போலிருக்கிறார்கள்” என்றும், “மாம்சத்தினால் பிறப்பது மாம்சமாயிருக்கும்” என்றும் தேவன் சொல்லுகிறார். மதிப்புள்ள ஒரு குடும்பம் வெறும் பதரின்மேல் அஸ்திபாரமிடப்படுவதில்லை. வேதாகமம் நமக்குப் போதிக்கிறது: ஏராளமான சந்ததியைத் தேவன் விரும்பும்போது, சந்ததி உண்டாவதன் ஒழுங்கை அவர் தம்முடைய சொந்தக் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வைக்கிறார். எல்லாம் தரத்தைப் பொறுத்தது; இஸ்மவேலர் அல்லது பெலிஸ்தரின் ஒரு பெரிய குடும்பம் உலகத்திற்கு ஆசீர்வாதம் அல்ல; அப்படிப்பட்ட குடும்பம் எப்படிகும் குறுகிய காலமே நிலைக்கும்; தீய பழக்கங்கள், குற்றம், போர் ஆகியவை அதை விரைவில் அழிவின் விளிம்புக்குக் கொண்டுவருகின்றன.

524 “ஆபிராமின் மனைவியாகிய சாராய்க்குப் பிள்ளையில்லாதிருந்தது” (ஆதியாகமம் 16:1). ஒருபுறம், அவ்வளவு ஏராளமான “பூமியின் தூளைப்போன்ற சந்ததி” (ஆதியாகமம் 13:16) பற்றிய வாக்குத்தத்தம் இருந்தது; மறுபுறம் ஒரு மலடியான ஸ்திரீ இருந்தாள். அதன் பொருள் என்ன? சரியாக இதுதான்: எண்ணிக்கையே விரும்பப்பட்ட இலக்காக இருந்தாலும், தேவனிடம் தரமே எல்லாம். ஆபிரகாமிடம் முதன்மையாக இருந்தது சாராளின் அழகில் உண்டான புலன் இன்பமாக இருக்கலாம் (ஆதியாகமம் 12:11-14); அதன் பின்னால் மாம்சத்தின் இச்சை பதுங்கியிருந்தது; அதுவே புறஜாதியாக இருந்த ஆபிராமைத் தன் ஒன்றுவிட்ட சகோதரியை மணக்கச் செய்திருந்தது; பின்பு தேவனுடைய வழிநடத்துதலாலும் வாக்குத்தத்தங்களாலும் ஏவப்பட்ட, எதிர்காலத்தை நோக்கிய ஒரு பார்வையோடு அது கலந்தது; தான் சம்பாதித்த செல்வத்தை விட்டுச் செல்லவும், தன் பெயரை நிலைநிறுத்தவும் ஒரு வாரிசை ஆபிரகாம் விரும்பினான் (ஆதியாகமம் 13:2; 15:3). பின்பு தேவன் அவனுடைய ஏக்கங்களைக் கானானைவிட அழகான உலகங்களுக்கு உயர்த்தினார் – “தேவனே கட்டி உண்டாக்கின அஸ்திபாரங்களுள்ள நகரத்திற்கு” (எபிரெயர் 11:10); இறுதியில், எல்லாப் புலன் இச்சைகளுக்கும் அவனுடைய மாம்சம் “செத்துப்போனபின்” (ரோமர் 4:19), ஒரு குமாரன் பிறந்தான் – உலகத்தை ஆசீர்வதிக்க வேண்டும் என்ற பரிசுத்த விருப்பத்திலிருந்து, அவனுடைய வித்தைக் குறித்த தேவனுடைய வாக்குத்தத்தத்தின் நிறைவேறுதலாக (ஆதியாகமம் 12:3; 22:18). இந்தப் பரிசுத்த விருப்பம், ஆபிரகாம், சாராள் மூலமாக உலகத்தை ஆசீர்வதிக்க வேண்டும் என்ற தேவனுடைய விருப்பத்திற்கு ஒத்திருந்தது.

“எண்ணிக்கையே விரும்பப்பட்ட இலக்காக இருந்தாலும், தேவனிடம் தரமே எல்லாம்.”

525 இந்த நிகழ்வு குறிப்பிடத்தக்கது; ஈசாக்கு ரெபெக்காளை மணந்தபோதும், மாம்ச விருப்பம் உயர்ந்த நாட்டத்தால் இடம்பெயர்க்கப்படும்வரை அவள் பிள்ளைகளைப் பெற்றெடுக்க மீண்டும் அனுமதிக்கப்படவில்லை என்பதை அது நமக்கு நினைவூட்டுகிறது. ஆபிரகாமின் வாக்குத்தத்தங்களுக்குச் சுதந்தரவாளியான ஈசாக்கு, “தன் மனைவி மலடியாயிருந்தபடியால், அவளுக்காகக் கர்த்தரிடத்தில் வேண்டிக்கொண்டான்; கர்த்தர் அவன் வேண்டுகலைக் கேட்டருளினார்” (ஆதியாகமம் 25:21), – இப்படியாக ஏசாவும் யாக்கோபும் வந்தார்கள். பூமியின் எல்லா வம்சங்களையும் ஆசீர்வதிக்கும்படி ஆபிரகாமுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட வாக்குத்தத்தம், அவர்களுடைய விஷயத்தில் யாக்கோபுக்கு மாற்றப்பட்டது; யாக்கோபு தெரிந்துகொண்ட மனைவியாகிய ராகேலும், அதற்காக ஜெபிக்கும்வரை பிள்ளைகளைப் பெற்றெடுக்க முடியவில்லை; வாக்குத்தத்தமுள்ள சந்ததியின் பிறப்பில், புலன் இச்சையையோ மனித லட்சியத்தையோவிடப் பெரிய ஒன்று கலக்க வேண்டியிருந்தது. “தேவன் ராகேலை நினைத்தருளினார்; தேவன் அவளுக்குச் செவிகொடுத்தார்” (ஆதியாகமம் 30:22); அவள், யாருடைய குணத்தில் எந்தக் குறையும் பதிவுசெய்யப்படவில்லையோ அந்த யோசேப்பைப் பெற்றெடுத்தாள்; அவன் தன் முழுக் குடும்பத்தையும் பட்டினிச் சாவிலிருந்து காப்பாற்றிய ஒரு குறிப்பிடத்தக்க நபர்; அவனுடைய குமாரர்களாகிய எப்பிராயீமும் மனாசேயும், இஸ்ரவேலின் பத்துக் கோத்திரங்களை உருவாக்கிய மற்ற எட்டுக் கோத்திரங்களும் சுற்றிக் கூடியிருந்த இரண்டு கோத்திரங்களின் தலைவர்களாக இருந்தார்கள்; ஆகவே, “யூதாவுக்கு” மாறாக, “இஸ்ரவேல்” பழைய ஏற்பாட்டு வரலாற்றின் பிற்காலங்களின் தீர்க்கதரிசிகளால் அடிக்கடி “எப்பிராயீம்” என்று அழைக்கப்படுகிறது (எரேமியா 31:18 முதலியன).

“வாக்குத்தத்தமுள்ள சந்ததியின் பிறப்பில், புலன் இச்சையையோ மனித லட்சியத்தையோவிடப் பெரிய ஒன்று கலக்க வேண்டியிருந்தது.”

526 இஸ்ரவேலுக்கு ஒரு மீட்பனைத் தேவன் விரும்பியபோதும் அப்படியே இருந்தது. சிம்சோனின் தாய் “மலடியாயிருந்தபடியால் பிள்ளைபெறாதிருந்தாள்”; இறுதியில் ஒரு தூதன் அவளுக்குத் தோன்றி, வரவிருக்கும் பிள்ளையைக் குறித்து அறிவுறுத்தல்கள் கொடுத்தபோது, அவளும் அவள் கணவனும் இந்த விஷயத்தைக் குறித்து ஜெபித்திருந்தார்கள் என்று எண்ண நமக்குக் காரணம் இருக்கிறது, – குறிப்பாக, தகப்பனாகிய மனோவா எதிர்பார்க்கப்பட்ட பிள்ளையை வளர்ப்பது குறித்து இன்னும் திட்டவட்டமான வழிநடத்துதலுக்காக ஜெபித்தான் என்று நாம் அறிந்திருப்பதால் (நியாயாதிபதிகள் 13:8). பின்பு, தீர்க்கதரிசிகளின் பள்ளிகளை நிறுவியவரான, விதிவிலக்கான அழகுள்ள குணமுடைய

சாமுவேலிடம் வருகிறோம். அவன் மாம்ச விருப்பத்திற்குப் பதிலாக அல்ல, அன்னாளின் ஊக்கமான ஜெபங்களுக்குப் பதிலாக வந்தான் (1 சாமுவேல் 1:20). அவளுடைய விருப்பம் பரிசுத்தமாக்கப்படும்வரை தேவன் (இந்த விஷயத்திலும்) அவள் பிள்ளைகளைப் பெற்றெடுப்பதைத் தடுத்தார். விசேஷமாகப் பதிவுசெய்யப்படாவிட்டாலும், முற்காலங்களில் முக்கியமான பிள்ளைகளைப் பெற்றெடுத்த வேறு அநேகத் தாய்மார்களின் அனுபவமும் இதுவாக இருந்திருக்கலாம்.

527 இப்போது அதே பாடத்தை எலிசபெத்தின் அனுபவத்திலிருந்து கற்றுக்கொள்ளப் புதிய ஏற்பாட்டுக்கு வருகிறோம். கிறிஸ்து உலகத்திற்குள் பிரவேசிப்பதற்கான முன்னோடியை ஆயத்தப்படுத்தும் தருணத்தில் தேவன் இருந்தார். அவர் சகரியா, எலிசபெத்து ஆகியோரின் குடும்பத்தைத் தெரிந்துகொண்டு, மாம்சத்தின் பிள்ளையைப் பெறும் வாய்ப்பை உடனே அடைத்துவிட்டார்; பரிசுத்தமான, இச்சையற்ற விருப்பத்திலிருந்து பிறந்த ஒரு பிள்ளையை எலிசபெத்து பெற்றெடுக்கும்படியே அப்படிச் செய்தார். எல்லா மாம்ச இச்சைகளும் ஓய்ந்துபோகும்வரை அவர் நீண்ட காலம் காத்திருந்தார்; பின்பு அவர்களுக்கு அறிவிக்கும்படி தூதன் அனுப்பப்பட்டான்: “சகரியாவே, பயப்படாதே, உன் வேண்டுதல் கேட்கப்பட்டது; உன் மனைவியாகிய எலிசபெத்து உனக்கு ஒரு குமாரனைப் பெறுவாள் ... அவன் கர்த்தருக்கு முன்பாகப் பெரியவனாயிருப்பான்; ... தன் தாயின் வயிற்றிலிருக்கும்போதே பரிசுத்த ஆவியினால் நிரப்பப்பட்டிருப்பான்” (லூக்கா 1:13-15). இப்படியாகப் பெரிய மனிதர்கள் உலகத்தில் பிறந்தார்கள், அதாவது தேவனுக்கு முன்பாகப் பெரியவர்களான மனிதர்கள்; ஏரோது யோவான் ஸ்நானனை முதலில் சிறையில் அடைத்து, பின்பு தலைவெட்டி அவமதித்தது போல, உலகம் அவர்களை அவமதித்தாலும் சரியே.

“இப்படியாகப் பெரிய மனிதர்கள் உலகத்தில் பிறந்தார்கள், அதாவது தேவனுக்கு முன்பாகப் பெரியவர்களான மனிதர்கள்; உலகம் அவர்களை அவமதித்தாலும் சரியே.”

கூடுதல் குறிப்பு

பரிசுத்த சந்ததியின் இந்தப் பெற்றோரைத் தேவன் நடத்திய விதத்தில் இருந்த அவருடைய நோக்கத்திற்கும், “பிறப்புக் கட்டுப்பாட்டுக்கான” நவீன சாதனங்களால் பின்பற்றப்படும் இலக்குகளுக்கும் இடையே மிகவும் குறிப்பிடத்தக்க ஒரு வேறுபாடு இருக்கிறது. விருப்பத்தின் இரண்டு நிலைகள் வெளிப்படப் போட்டியிடுகின்றன; பரிசுத்த சந்ததிக்காக, மாம்ச விருப்பம் ஒழிந்து, ஜெபத்திலும் விண்ணப்பத்திலும் ஆவிக்குரிய விதத்தில் வெளிப்படும் சந்ததிக்கான ஏக்கத்தால் அது மாற்றப்பட வேண்டும் என்று தேவன்

தீர்மானிக்கிறார். இதற்கு மாறாக, மனிதன் உண்டாக்கிய நவீன சாதனங்கள் சந்ததிக்கான ஏக்கத்தின் வெளிப்பாட்டைக் குறைத்து, பொறுப்பற்ற மாம்ச விருப்பத்திற்கு முழுச் சுதந்திரம் கொடுக்கும். இப்படிப்பட்ட உறவுகளின் சந்ததி, இறுதியில் பிறக்க அனுமதிக்கப்பட்டால், உண்மையிலேயே “தாழ்ந்த பிறப்புள்ளதாக” இருக்கும்.

பாடம் 100 – சேஷ்டபுத்திர உரிமையா, ஒரு பயற்றங்கூழா?

829 தால்மூதின் “ஏவாளின் பத்துச் சாபங்களிலிருந்து” (பார்க்க: பத்தி 106) பெறப்பட்ட, ஏவாளின் பாவத்திற்காகத் தேவன் குறிப்பிட்ட காலங்களில் பெண்களை வேதனையால் தண்டிக்கிறார் என்ற அந்தப் பொய்ப் போதனை, வேதம் ஆதரிக்காத, நம்முடைய அறிவுக்குத் தகுதியற்ற, பொல்லாத, கொடூரமான மூடநம்பிக்கை. ஆதியாகமம் 3:16 திரிக்கப்பட்டு, “**உன் ஆசை உன் புருஷனைப் பற்றியிருக்க வேண்டும்**” (லூத்தர் – ஜெர்மன் வேதாகம மொழிபெயர்ப்பு) என்று தவறாக வாசிக்கப்படும்போது, திருமண உறவுக்குள் புருஷனின் சுயநலமான, மாயமான சிற்றின்ப இச்சைக்கு அது ஒரு மறைப்பாக மாறுகிறது. மேலும் இந்தப் போதனை தெய்வீக நீதியின் ஒரு கேலிச்சித்திரம்; ஏனெனில் பெண்களைப் போலவே ஆண்களும் ஏவாளின் சந்ததி அல்லவா? இதில் தண்டனை பாவத்தின்படி அல்ல, பாலினத்தின்படி தீர்மானிக்கப்படுகிறது; ஒரு மனிதனின் பாலினத்திற்குத் தேவன் ஒருவரே பொறுப்பாளர்.

830 மேலும், ஏவாள் பாவம் செய்ததால் ஸ்திரீ சபையில் நிரந்தரமாக “மௌனமாக” இருக்க வேண்டும், தன் கணவனுக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டும், போதிக்கவோ பிரசங்கிக்கவோ ஒருபோதும் துணியக் கூடாது என்ற போதனை, பாவநிவாரணக் கோட்பாட்டை அழித்து, அவருடைய மரணம் எல்லாருடைய பாவங்களுக்காகவும், நிச்சயமாக ஏவாளின் பாவங்களுக்காகவும், பாவநிவிர்த்தி செய்தது என்ற கனத்தைக் கிறிஸ்துவிடமிருந்து பறிக்கிறது. அது புராட்டஸ்டன்ட் ஆவிக்கு முற்றிலும் முரணானது. லூத்தர் (Luther) சொல்லுகிறார்: “நம்முடைய பாவங்களுக்காகத் தேவனுடைய நீதியைத் திருப்திப்படுத்த நாமே முயல்வது ஒரு பெரிய தவறு; ஏனெனில் தேவன் அளவிட முடியாத கிருபையோடு அவற்றை எப்போதும் இலவசமாக மன்னிக்கிறார்.”

831 ஆனாலும், எவ்வளவு ஆச்சரியமாக இருந்தாலும், லூத்தரும், மற்றவர்களைப் போலவே, பெண்களுக்கான “இலவசக் கிருபை” என்ற எண்ணத்தை ஒருபோதும் புரிந்துகொண்டதாகத் தெரியவில்லை. அவர் இப்படிச் சொன்னதாகப் பதிவு உண்டு: “பிரசவத்தில் மரிப்பது, உன்னதமான வேலையிலும் தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிதலிலும் மரிப்பதைத் தவிர

வேறொன்றுமில்லை. பெண்கள் கர்ப்பம் சுமந்து சோர்ந்து, இறுதியில் சுமந்தே மரித்தாலும், அதனால் தீங்கு ஒன்றுமில்லை. அவர்கள் சுமந்தே மரிக்கட்டும்; அதற்காகவே அவர்கள் இருக்கிறார்கள்." லூத்தர் "மனசாட்சியின் சுதந்திரத்திற்கு" பெரும் முக்கியத்துவம் கொடுத்தார்; ஆனால் பெண்களைக் குறித்து அவர் சொன்னார்: "புருஷன் இல்லாமல் அவள் எதையும் தொடங்கவோ முடிக்கவோ கூடாது; அவன் எங்கே இருக்கிறானோ அங்கே அவள் இருக்க வேண்டும்; அவள் பயப்பட வேண்டிய, அவள் கீழ்ப்பட்டுக் கீழ்ப்படிய வேண்டிய ஒரு எஜமானுக்கு முன்பாகப் போல அவனுக்கு முன்பாகக் குனிய வேண்டும்." பெண்களிடம் "மனசாட்சியின் சுதந்திரத்திற்கு" அவர் எந்த இடமும் விடவில்லை.

832 வேதாகம விளக்கவுரையாளர்களின் பொதுவான போக்குக்கு லூத்தர் ஒரு விதிவிலக்கு அல்ல. தம்முடைய கூற்றுகளில் அவர் வேறு சிலரைவிடச் சற்றுக் கடுமையானவராக இருக்கலாம். நல்லவேளையாக, பிரசங்கிகள் அறிவித்த "இலவசக் கிருபையைப்" பெண்கள் கேட்டபோது, அதைத் தங்களுக்கென்று ஏற்றுக்கொண்டார்கள். பவுலின் போதனை என்று கருதப்படுவதற்கு மாறாக, சமீப ஆண்டுகளில் சபைகளின் பொதுக் கூட்டங்களில் பங்கேற்கப் பெண்கள் உற்சாகப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறார்கள்; ஏனெனில் அவர்களுடைய பங்கேற்பு இல்லாமல் கூட்டங்கள் சலிப்பாக இருந்தன என்று கண்டறியப்பட்டது. ஆனால் தன் சொந்த நடைமுறைகளால் தானே அவமதிக்கும் ஒரு போதனைப் போக்கை ஆதரிக்கத் திருச்சபைக்கு என்ன உரிமை இருக்கிறது? திருச்சபை தன் நடைமுறையை மாற்றுவதோ, அல்லது இந்தப் போதனைகளைத் தன் விளக்கவுரைகளிலிருந்து நீக்குவதோ, ஏதாவது ஒரு விதத்தில் இரண்டையும் ஒன்றோடொன்று இசைவாக்குவதோ செய்ய வேண்டிய நேரம் வந்துவிடவில்லையா? தங்கள் சொந்த நடைமுறையாகிய பொதுக் கூட்டங்களில் பங்கேற்பதற்கும், வேதாகமத்தின் போதனைகள் என்று பொதுவாகக் கருதப்படுபவற்றிற்கும் இடையே இந்த ஒப்புரவைக் கொண்டுவரும் கடமை முதன்மையாகப் பெண்களுக்கே உரியது.

833 ஆனால் ஏவாளின் பாவத்தின் நிமித்தம் ஏவாள் சேர்ந்த முழு இனத்தின்மேலும் தேவன் அழிவுக்குரிய விதத்தில் தம்முடைய கையை வைத்தார் என்ற எண்ணத்தை நம்முடைய விசுவாசத்திலிருந்தும் நம்முடைய போதனையிலிருந்தும் நாம் அகற்றிவிட்டால் – சர்ப்பத்தின் தலையை நசுக்கும் ஸ்திரீயின் வித்தைப் பற்றிய வாக்குத்தத்தம் எல்லாப் பெண்களுக்கும் உரியது என்ற போதனை என்னவாகும்? வேறுபாடு இதுதான்: ஆதியாகமம் 3:16-இன் துக்கமான தீர்க்கதரிசனம், பெண்களின் உடல்ரீதியாகப் பரம்பரையாக வந்த வேதனையிலும் துன்பத்திலும் மிகுதியாக நிறைவேறியிருக்கிறது. ஆதியாகமம் 3:15-இன் மகிமையான தீர்க்கதரிசனமும் மிகுதியாக

நிறைவேறும்; ஆனால் உடல்ரீதியான பரம்பரையின் மூலம் அல்ல, சுயவிருப்பமான தீர்மானத்தின் மூலமே.

834 தீர்க்கதரிசனம் விதியால் கட்டுண்டது அல்ல. ஸ்திரீயின் வித்து சர்ப்பத்தின் தலையை நசுக்கும் என்ற இந்தத் தீர்க்கதரிசனத்தை நிறைவேற்றும் மகிமையான விதிக்கு எந்தப் பெண்ணும் முன்குறிக்கப்படவில்லை. நான் என்ன செய்தாலும் வரப்போவதைக் குறித்து நான் பெருமைப்படலாம் என்பது போல, அது என் விருப்பத்திற்கு எதிராக வெறுமனே என்மேல் வந்துவிடாது. கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள் தேவன் அருளிய பரம அழைப்பின் இந்தப் பந்தயப் பரிசை சில பெண்கள் பற்றிக்கொள்வார்கள் என்று மட்டுமே நமக்குச் சொல்லப்படுகிறது; நான் அவர்களோடு சேராவிட்டால், பந்தயப் பரிசு என் முன் வைக்கப்பட்டிருந்தும் நான் அதை அசட்டை செய்ததால், என் தாழ்வும் என் இறுதித் தண்டனையும் இன்னும் அதிகமாக இருக்கும்.

835 நான் ஏற்கனவே விளக்கியபடி, முழு வேதாகமத்திலும் ஏசாவின் பாவத்தைவிட அதிகமாக மனித அவமதிப்புக்கு ஒப்புக்கொடுக்கப்பட்ட பாவம் வேறு இல்லை. அவனுக்கு முன்பாக ஒரு சேஷ்டபுத்திர உரிமை இருந்தது; அந்தச் சேஷ்டபுத்திர உரிமையோடு இணைந்து அவனுடைய தகப்பனின் தீர்க்கதரிசன ஆசீர்வாதமும் இருந்தது. ஆனால் அவை எதிர்காலக் காரியங்கள்; அவை வருவது நீண்ட காலம் தாமதமாகலாம்; அவனோ சரீரப் பசியைத் தீர்த்துக்கொள்ள வேண்டிய அவசரத் தேவையை உணர்ந்தான். கிறிஸ்து உலகத்திற்குள் வந்த வம்சவரிசையில் அவன் நின்றிருக்கலாம்; ஆனால் கிறிஸ்து இன்னும் நீண்ட காலம் வரவில்லை, – ஆம், ஏறக்குறைய இன்னும் பதினேழு நூற்றாண்டுகள் அவர் வரவில்லை. ஏசா ஒரு பயற்றங்கூழுக்காகத் தன் சேஷ்டபுத்திர உரிமையை விற்றுப்போட்டான்.

836 “ஒரு வேளை போஜனத்துக்காகத் தன் சேஷ்டபுத்திர பாகத்தை விற்றுப்போட்டவனை” புதிய ஏற்பாடு “சீர்கேடன்” என்று அழைத்து, இப்படிச் சேர்க்கிறது: “ஏனெனில், பின்பு அவன் ஆசீர்வாதத்தைச் சுதந்தரித்துக்கொள்ள விரும்பியும், ஆகாதவனென்று தள்ளப்பட்டான் என்று அறிந்திருக்கிறீர்கள்” (எபிரெயர் 12:16-17). சேஷ்டபுத்திர உரிமையின் வாரிசாகிய அவன்மேல் தங்கியிருந்த அவனுடைய தகப்பனின் ஆசீர்வாதம் அவனுடைய இம்மைக்குரிய நலனுக்கு அதிகம் உதவியிருக்கும்; ஆனால் அந்த உரிமையை விற்றுப்போட்ட பின்பு அவனால் அந்த ஆசீர்வாதத்தைச் சுதந்தரிக்க முடியவில்லை. அந்தச் செயல் நீண்ட காலத்திற்கு முன்பே செய்யப்பட்டிருந்தது. மாற்றத்திற்கு இனி இடம் இல்லை. அவனுக்கு ஒரு பயற்றங்கூழ் கிடைத்தது; ஆனால் தன் தகப்பனின் சொத்தில் இரட்டிப்புப் பங்கையும், குடும்பத்தில் கனமான இடத்தையும் இழந்தான்.

யாக்கோபின்மேல் உரைத்த சேஷ்டபுத்திர ஆசீர்வாதத்தை ஈசாக்கு ஏசாவுக்குத் திருப்பி மாற்றமாட்டான். ஏசா இம்மைக்குரிய நன்மையை மட்டுமே நாடினான் என்பதை அவன் புரிந்துகொண்டிருந்தான் என்று நான் கருதுகிறேன்.

837 ஏசாவின் நடத்தைக்கும், எபிரெயர் நிருபத்தின் அதே ஆசிரியர் மோசேயைக் குறித்து எழுதும் அவனுடைய நடத்தைக்கும் இடையே இருப்பதைவிடப் பெரிய வேறுபாட்டை யாரும் வரைய முடியாது: “விசுவாசத்தினாலே மோசே தான் பெரியவனானபோது, பார்வோனுடைய குமாரத்தியின் மகன் என்னப்படுவதை வெறுத்து, ... எகிப்திலுள்ள பொக்கிஷங்களைப் பார்க்கிலும் கிறிஸ்துவினிமித்தம் வரும் நிந்தையை அதிக பாக்கியமென்று எண்ணினான்”; அந்தப் பொக்கிஷங்கள் அவன் அனுபவிப்பதற்காக அவன் காலடியில் வைக்கப்பட்டிருந்தன (எபிரெயர் 11:24-26). எண்ணிப் பாருங்கள்! எகிப்தியருடைய சகல ஞானத்திலும் கற்பிக்கப்பட்ட, ராஜாவின் குமாரத்தியின் மகனாகிய இந்த மேன்மையான மோசே! அவன் எல்லாவற்றையும் விட்டுத் திரும்பி, எகிப்தியரின் அடிமைகளின் பக்கம் நிற்கிறான்! என்ன ஒரு வெறியன்! அவன் ஒரு கிறிஸ்துவை எதிர்நோக்கி, கிறிஸ்து வருவதற்குப் பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பே, அந்தக் கிறிஸ்துவுக்காக முழு உலகத்தையும் தியாகம் செய்கிறான்!

838 நம்முடைய காலத்துப் பெண்கள் என்ன செய்வார்கள்? அவர்கள் இப்படிச் சொல்வார்களா: “அந்த எதிர்பார்ப்பு என்னைக் கவர்வதற்கு மிகவும் தொலைவில் இருக்கிறது. மிகுந்த உழைப்பினாலும் அதிக சுயமறுப்பினாலும் என் காலத்தில் பயனுள்ள ஏதாவது ஒன்றைச் சாதிக்க முடியும் என்று நான் காண முடிந்தால், அது வேறு விஷயம். ஆனால் உலகத்தின் சுவிசேஷமயமாக்குதலையும் கிறிஸ்துவின் வருகையையும் துரிதப்படுத்த நான் செய்யக்கூடிய சிறிதளவு எந்த மாற்றத்தையும் உண்டாக்காது. பொது இடத்தில் போதிக்கவோ, பிரசங்கிக்கவோ, ஜெபிக்கவோ எனக்கு விருப்பமில்லை. கிறிஸ்து மீண்டும் வருகிறார் என்று எப்போதும் அறிவித்துக்கொண்டிருக்கிறவர்களில் ஒருத்தியாக இருக்க நான் விரும்பவில்லை; அவரோ வருவதேயில்லை. அவர்கள் கேலிக்குரியவர்கள். நான் அவர்களோடு சேர முடியாது.” இப்படிப்பட்டவர்கள் “எகிப்திலுள்ள பொக்கிஷங்களைப் பார்க்கிலும் கிறிஸ்துவினிமித்தம் வரும் நிந்தையை அதிக பாக்கியமென்று எண்ணுவதில்லை”.

“நம்முடைய காலத்துப் பெண்கள் என்ன செய்வார்கள்? ‘அந்த எதிர்பார்ப்பு என்னைக் கவர்வதற்கு மிகவும் தொலைவில் இருக்கிறது’ என்று அவர்கள் சொல்வார்களா?”

839 நாம் எந்தக் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்களாக இருப்போம்? பெண்களாகிய நம்மில் ஒவ்வொருவரும் பதிலளிக்க வேண்டிய கேள்வி இதுவே. இந்த விஷயத்தில் தீர்மானமின்மை எந்தப் பயனும் தராது. ஒரு பெரிய வாக்குத்தத்தமும் தீர்க்கதரிசனமும் – முழு வேதாகமத்திலும் மிகப் பெரியது – பெண்களாகிய நமக்கு முன்பாக இருக்கிறது. தப்பிக்க வழியில்லை; மிக உயர்ந்த கண்ணோட்டத்திலிருந்து பார்க்கும்போது சாத்தியமான மிகச் சிறந்ததை நாம் தெரிந்தெடுக்க வேண்டும், இல்லையெனில் நம்மை ஏசாக்களாகக் காட்டிக்கொள்வோம். தேவன் நம்முடைய விசுவாசத்தை இந்தச் சவாலுக்கு முன் நிறுத்தியிருக்கிறார். நம்முடைய சேஷ்டபுத்திர உரிமையை நாம் அசட்டை செய்வோமா? தேவன் காப்பாராக!

ஆதியாகமம் முதல் வெளிப்படுத்தின விசேஷம் வரை, பெண்களைப் பற்றிப் பேசும் (ஏறக்குறைய) ஒவ்வொரு வேதப்பகுதியையும் கேத்தரின் சி. புஷ்னெல் (Katharine C. Bushnell) முழுமையாக விளக்குகிறார். எபிரெய், கிரேக்க மொழியியலாளராக, அவர் வேதப்பகுதிகளை அவற்றின் மூலமொழிகளிலும் வரலாற்றுப் பின்னணியிலும் ஆராய்கிறார்; அப்படிச் செய்யும்போது, வேதாகம மொழிபெயர்ப்பாளர்களால் சில நேரங்களில் மறைக்கப்பட்ட நுண்ணறிவுகளைக் கண்டடைகிறார். பெண்களின் சார்பாகச் சமூகச் சீர்திருத்தங்களுக்காகப் புஷ்னெல் வாழ்நாள் முழுவதும் மேற்கொண்ட முயற்சிகளிலிருந்து இந்தப் புத்தகம் பிறந்தது; அந்த முயற்சிகளில், பெண்களின் நிலைக்கும் பரிசுத்த வேதாகமத்தைப் பற்றிய தவறான புரிதல்களுக்கும் இடையிலான தொடர்புகளை அவர் கவனித்தார். 1921-இல் முதன்முதலாக வெளியிடப்பட்டது முதல் ஆய்வாளர்கள் அவருடைய முன்னோடிப் படைப்பைச் சார்ந்திருக்கிறார்கள்; சபையிலும் குடும்பத்திலும் சமூகத்திலும் பெண்ணின் பங்கு பற்றிய கேள்விக்கு முழு வேதாகமத்தையும் தழுவின சிறந்த அணுகுமுறைகளில் ஒன்றாக அதைக் கருதுகிறார்கள்.

விழித்தெழு, ஏவாளே — ஏனெனில் வானம் உன்மேல் சீக்கிரத்தில் வருகிறது!

கேத்தரின் சி. புஷ்னெல் (Katharine C. Bushnell, 1855-1946) தைரியமும் திறமையும் மிக்க தேவனுடைய ஊழியக்காரி; “என்னைப் பெலப்படுத்துகிறவராலே எல்லாவற்றையுஞ்செய்ய எனக்குப் பெலனுண்டு” என்ற வசனத்தைத் தன் வாழ்க்கையின் குறிக்கோள் வாக்காக்கியிருந்தார். அவர் ஒரு மருத்துவர், மிஷனரி, சீர்திருத்தவாதி, எழுத்தாளர், பேச்சாளர்; அதோடு, ஏழு மொழிகளைப் பேசிய, பண்டைய கிரேக்கத்திலும் எபிரெயத்திலும் தேர்ச்சி பெற்ற, அறிவுக்கூர்மையும் தனித்தன்மையும் கொண்ட ஒரு அறிஞர். 19-ஆம் நூற்றாண்டுப் பெண்கள் இயக்கத்தின் Women’s Christian Temperance Union (WCTU) அமைப்பில் முன்னணிப் பங்காற்றுவதன்

மூலம் மனிதர்களின் இழிவான வாழ்க்கை நிலைமைகளை மாற்றுவதை இன்னும் முக்கியமான பணியாகக் கருதி, அதைச் செய்வதற்காகப் புஷ்னெல் மருத்துவத் துறையை விட்டு விலகினார். பெண்களின் சமூக மற்றும் ஆவிக்குரிய கீழ்ப்படுத்தலுக்குத் தவறான மொழிபெயர்ப்புகளே காரணம் என்ற முடிவுக்கு அவர் வந்ததால், பெண்களின் வேதாகம நிலை புஷ்னெலுக்கு மிகவும் முக்கியமானதாக இருந்தது. 1896-இல் அவர் WCTU-ஐ விட்டு விலகி, பெண்களின் முழுச் சமத்துவம் என்ற தேவனுடைய ஆதியான, மாறாத நோக்கத்தைப் பற்றிய வேதாகம சத்தியத்தை எழுதுவதற்கும் பரப்புவதற்கும் தன் மீதமுள்ள ஆண்டுகளை அர்ப்பணித்தார்.

100 பாடங்களைக் கொண்ட வாசிப்பு மற்றும் படிப்புப் புத்தகம் + குறிப்புகளுக்கான இடம்

ISBN 978-3-94447-225-6 (RVB)

ISBN 978-3-86269-206-4 (VKW)

குறிப்புகள்

1. “பழைய ஏற்பாடு”, “புதிய ஏற்பாடு” என்ற சொற்கள் நீளமாக இருப்பதால், இனி இந்தப் பாடங்களில் முதலாவதற்கு ப.ஏ. (AT) என்றும் இரண்டாவதற்கு பு.ஏ. (NT) என்றும் சுருக்கமாகக் குறிக்கப்படுகிறது; பெரிய எழுத்தாகிய M. இரண்டிலும் ஒரு வசனத்தின் ஓரக்குறிப்பு வாசிப்பை (marginal reading) மாணவருக்குச் சுட்டிக்காட்டுகிறது.
2. அந்த ஆரம்பகால ஏவியரிடையே தீனாளை ஏமோர் நடத்திய விதம் உண்மையில் திருமணத்தையே குறித்தது. யாக்கோபுக்கு மற்ற மகள்களும் இருந்தார்கள் என்று ஆதியாகமம் 46:7-லிருந்து அறிகிறோம்.
3. *The Herods*, பக். 15

4. தால்மூதில் பென் சீராவிலிருந்து (Ben Sira) “நாற்பதுக்குக் குறையாத” மேற்கோள்கள் உள்ளன
– *Lange's Commentaries*, அபோக்ரிஃபா, பக். 276.